

Phi Diễn Hình NTR

Contents

Phi Diễn Hình NTR	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	31
8. Chương 8	37
9. Chương 9	40
10. Chương 10	45
11. Chương 11	49
12. Chương 12	53
13. Chương 13	59
14. Chương 14	65
15. Chương 15	69
16. Chương 16	74
17. Chương 17	77
18. Chương 18	82
19. Chương 19	86
20. Chương 20	90
21. Chương 21	93
22. Chương 22	96
23. Chương 23	100
24. Chương 24	104
25. Chương 25	106
26. Chương 26	109

Phi Diễn Hình NTR

Giới thiệu

Edit: Mèo Xù Thể loại: Hiện đại, hài hước. Độ dài: 26 chương (67 chương nhỏ) + 3 phiên ngoại(Phía dưới là lời editor,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-dien-hinh-ntr>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

1.

Thụ là một khuê tú quốc dân điển hình, từ nhỏ đã được giáo dục phải khiêm tốn hạ mình, dịu dàng sẵn sàng. Gia giáo của thụ nghiêm đến mức từ tần suất nhai cơm đến độ cong lúc nhếch miệng mỉm cười đều là cố định.

Từ nhỏ thụ lớn lên trong lời kể về câu chuyện truyền kì của gia tộc Băng sơn công. Băng sơn công lớn hơn thụ một chút, gia tộc của hắn không giống với gia tộc truyền thống mấy đời của thụ. Nhà công có thể coi là nhà giàu mới phát, gần đây mới quật khởi, nhưng trong tầng lớp thượng lưu đã có một vị trí, vì thế sau khi công thành gia chủ mới của gia tộc cũng trở thành đối tượng được nam nam nữ nữ trẻ tuổi trong giới tranh nhau hiến thân.

Thế nhưng.

Băng sơn công và Khuê tú thụ đã có hôn ước.

Lúc Khuê tú thụ còn nhỏ, chính miệng cha của Băng sơn công đã đáp lời.

Từ nhỏ Khuê tú thụ đã được giáo dục trở thành một người vợ hiền lương thực đức, Băng sơn công đối ngoại cậu đối nội, thay Băng sơn công xử lý tất cả công việc trong đời sống hằng ngày. Từ nhỏ cậu đã tràn đầy sùng bái và ái mộ Băng sơn công, giấc mơ từ bé đến giờ của cậu là kết hôn với Băng sơn công, vì Băng sơn công mà làm cơm, vì Băng sơn công mà chăm con.

Nhưng mà, Băng sơn công không thích cậu.

2.

Băng sơn công là một người rất ưu tú và có chủ kiến, bạn đời tốt nhất trong lòng hắn không phải là kiểu người từ nhỏ đã bị tư tưởng truyền thống của gia tộc ràng buộc như thụ, không có chủ kiến, là một người đánh mất tín ngưỡng. Hắn thích kiểu yêu diễm tiện thụ nóng bỏng phóng khoáng, tính tình phản nghịch thất thường, tùy ý làm bậy.

Người yêu trong lòng Băng sơn công là một người thích uống rượu hút thuốc xăm mình đánh nhau, chửi tục đến độ bác gái bán thức ăn trong chợ cũng chịu thua. Có điều Băng sơn công biết, y là một người tốt.

Tình nhân trong mộng của Khuê tú thụ và Băng sơn công hoàn toàn trái ngược.

Đây nhất định là một câu chuyện bi thương.

3.

Trước khi gặp tình nhân trong mộng của mình, Băng sơn công chưa từng hứa hẹn gì với thụ, không cam kết cũng chẳng ám muội, nhưng không từ chối sự dịu dàng và sẵn sàng của Khuê tú thụ.

Tất cả những chuyện này đã thay đổi sau một lần công máu nóng trào dâng đến một night club mới mở trong thành phố.

Băng sơn công gặp bạn đời tốt nhất trong lòng mình.

Là Yêu diễm thụ thích hút thuốc uống rượu đánh nhau, tóc nhuộm đủ màu, hình xăm kín lưng, mặt mày cũng diêm dúa lẳng lơ gợi cảm quá mức.

Núi lửa lặng yên hai mươi mấy năm đã bạo phát, ở bên nhau là điều không thể ngăn cản.

Băng sơn công yêu Yêu diễm thụ đến chết đi sống lại, lửa tình bốc cháy hừng hực, suýt nữa đã đốt Khuê tú thụ cháy thành tro.

4.

Gia cảnh Yêu diễm thụ bần hàn, từ nhỏ đã lăn lộn ngoài đường, ẩu đá đánh lộn, trộm gà bắt chó, thứ gì cũng thạo.

Khi còn bé y nghèo đói xấu xí bị bắt nạt rất nhiều nên đã luyện được một thân võ nghệ giỏi, có thể một mình đánh thắng 6 tên côn đồ cắc kè trên phố. Sau này khi y lớn rồi lại trở nên đẹp đẽ, làm ở night club cũng ăn sung mặc sướng, không còn ai khi dễ, trái lại ai ai cũng xum xoe.

Lúc Băng sơn công nhìn thấy Yêu diễm thụ, y đang vừa nhảy vừa hát một bài Rock & Roll trên sân khấu Night Club.

Y hát khàn cả giọng, đôi mắt được kẻ bạc, màu bạc lấp lánh sáng chiếu vào gò má tôn lên khuôn mặt càng lúc càng đẹp để động lòng người.

Sau khi Yêu diễm thụ xuống sân khấu, Băng sơn công bảo bartender đưa cho y một ly rượu đắt nhất trong club.

Không biết bartender nói gì với thụ mà sau khi nhận rượu, y nhìn công một cái rồi nở nụ cười với hắn, uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Giây phút người ấy nhìn về phía mình, Băng sơn công cảm thấy mình đã gặp chân ái.

5.

Cả giới thượng lưu trong thành phố A nhanh chóng biết rằng nhà giàu mới phát yêu một ca sĩ quán bar đến mức không cách nào kiềm chế.

Khuê tú thụ không dám ra khỏi cửa, bởi vì tất cả mọi người nhìn cậu bằng ánh mắt thương hại.

Trên đầu cậu không phải là một thảm cỏ* nữa, mà là thảo nguyên Hulun Buir*.

*Cỏ xanh ý chỉ người bị cấm sùng, còn thảo nguyên lớn gấp trăm lần một thảm cỏ, ý chỉ việc bị cấm sùng phản bội quá nhiều quá lớn.

*Thảo nguyên Hulun Buir nằm ở phía đông bắc của Khu tự trị Nội Mông, với diện tích khoảng 93.000km vuông. Tên của thảo nguyên này được ghép từ tên của hai hồ nước lớn là Hulun và Buir. Hulun Buir là một trong ba thảo nguyên đẹp nhất thế giới.

Trời xanh xanh, đồng mênh mang, gió thổi cỏ bay nhìn thấy dê bò*.

*Đây là một câu hát trong bài dân ca của dân tộc Sắc Lặc, một dân tộc thời Nam Bắc triều (một giai đoạn trong lịch sử Trung Quốc từ cuối thế kỉ IV đến cuối thế kỉ VI). Nghe bài này ở đây

Khuê tú thụ đi tìm Băng sơn công, hỏi Băng sơn công có chỗ nào mình làm không tốt, khiến hắn đối xử với mình như vậy.

Băng sơn công nói cậu chỗ nào cũng không tốt.

Hắn thật sự không phải là một người tốt, còn có thể nói là một kẻ đáng ghét. Người bình thường gặp phải vấn đề này đều sẽ trả lời cậu rất tốt nhưng không hợp với tôi. Ai như hắn, chối từ toàn bộ Khuê tú thụ.

Hắn không thèm để ý xem Khuê tú thụ mất mặt thế nào, thương tâm ra sao, chỉ tự mình toàn tâm toàn ý theo đuổi chân ái của mình, tan làm thì đến quán bar, chọn rượu đắt nhất, theo đuổi nhiệt tình.

Gia đình Khuê tú thụ tức không chịu nổi, muốn tìm Băng sơn công hỏi chuyện, lại bị Khuê tú thụ cản lại. Khuê tú thụ đỏ vành mắt, hít hít mũi giả vờ phớt lờ nói: “Chuyện này cũng hợp tình hợp lý mà, con cũng cảm thấy bọn con không thích hợp.”

Mặc dù tất cả mọi người đều thấy hai người họ là một cặp trời sinh, đến cậu cũng đã từng cho là như vậy.

Thế nhưng vẫn không cản được việc Băng sơn công không thích.

Dù có xứng đôi cũng vô dụng. Một phía chỉ là tình nguyện cam chịu, hai phía mới có thể cùng vui vẻ.

2. Chương 2

6.

Trong nhà Bắg sơn công cũng rất tức giận, cha Bắg sơn công giận đến độ cao huyết áp vào bệnh viện, ông gọi điện thoại cho Bắg sơn công nhưng hắb vẫn không nhận. Có lẽ hắb đã đến Night Club chơi high quá nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang.

Khuê tú thụ xung phong nhận việc đến Night Club tìm Bắg sơn công – kỳ thật cậu cũng rất muốn biết cái người khiến Bắg sơn công thấy chỗ nào cũng tốt kia tốt đến mức nào.

Khuê tú thụ mặc quần kaki màu và áo sơ mi chỉnh tề, tóc cũng được xử lý cẩn thận tỉ mỉ, hoàn toàn không phù hợp với cái night club quần ma loạn vũ này.

Yêu diễm thụ liếc mắt là nhìn ra được Khuê tú thụ vì ai mà đến, y vỗ vỗ vai Bắg sơn công, hắb cảm: “Tôi tìm anh kìa.”

Bắg sơn công hết sức bất mãn với hành vi quấy rối mình đồ đưa với người yêu của Khuê tú thụ, nhưng khi đối diện với Khuê tú thụ dè dặt cẩn thận nói chú đã vào bệnh viện rồi thì lửa giận của hắb bị dập tắt sạch sành sanh. Hắb không để ý đến Khuê tú thụ, chỉ quay đầu lại giải thích vài câu với Yêu diễm thụ rồi đứng dậy rời đi.

Không hề để ý đến ánh mắt tha thiết đau buồn của Khuê tú thụ sau lưng.

Khue tú thụ chịu khổ quen rồi, bị lạnh nhạt cũng không để ý. Cậu nhìn Yêu diễm thụ bên cạnh chồng chưa cưới của mình một cái, không thể không thừa nhận rằng người này đúng là rất đẹp.

Ngũ quan chốn nào cũng đẹp, y giống như một đóa tường vi đỏ thắm nở trong băng tuyết ngập trời, vừa lạnh lùng vừa đẹp dễ lãng lơ.

Thấy đối phương nhìn lại mình không hề chớp mắt, Khuê tú thụ nhận ra ánh mắt của mình tầm tòi quá mức, hơi thất lễ, bèn vội vàng gạt đầu với y một cái rồi lại nở một nụ cười áy náy muốn rời đi.

Không ngờ Yêu diễm thụ lại đứng dậy khỏi ghế đi thẳng về phía cậu.

Nhìn Yêu diễm thụ đang đi về phía mình, Khuê tú thụ không khỏi buồn bã. Đối phương không chỉ đẹp dễ hơn mình, mà ngay cả vóc người cũng cao hơn cả mình.

Yêu diễm thụ nhìn Khuê tú thụ từ trên cao, trong ánh mắt nhuốm vẻ khinh bỉ và chăm chú.

“Cậu là ai?” Yêu diễm thụ mở miệng. Giọng của y hơi khàn khàn, rất gợi cảm..

Đương nhiên Khuê tú thụ sẽ không nói rằng tôi là hôn phu chưa cưới của anh ấy, như vậy sẽ chuốc thù hận cho Băng sơn công. Cậu chỉ nhẹ giọng nói: “Tôi là bạn anh ấy.”

Thanh âm của cậu không lớn, trong quán bar âm ỉ này rất khó mà nghe được.

Yêu diễm thụ bước lại gần một bước, hơi nghiêng đầu hỏi cậu: “Cậu nói cái gì?”

Khue tú thụ không quen tiếp xúc quá gần như vậy, cậu cố nén giận, nâng tông giọng lớn một chút: “Tôi nói tôi là bạn anh ấy.”

Yêu diễm thụ cười gằn: “Tôi thấy không giống, ánh mắt lúc cậu nhìn anh ấy khiến tôi phát ngáy.”

Khue tú thụ hơi cúi đầu dưới ánh mắt ép hỏi mà gần như gì cũng hiểu của y, nói: “Không có gì, tôi đi trước đây.”

Yêu diễm thụ khoanh tay trước ngực, nói từng chữ từng chữ: “Đáng tiếc, anh ấy chỉ thích tôi.”

Khue tú thụ nói, Tôi biết.

Cậu thích Băng sơn công.

Yêu diễm thụ thích Băng sơn công.

Rất nhiều người đều thích Băng sơn công.

Có điều Băng sơn công chỉ thích mình Yêu diễm thụ.

7.

Ngày đó lúc gặp mặt Yêu diễm thụ, Khuê tú thụ còn tốt bụng nhắc nhở y rằng dạ dày của Băng sơn công không tốt, hãy cố gắng để hần uống ít rượu thôi, hoặc sau khi hần uống rượu thì nấu canh cho hần uống.

Yêu diễm thụ khinh thường: “Cậu có biết cậu và tôi khác nhau ở chỗ nào không?” Yêu diễm thụ nói gần như tàn nhẫn: “Cậu làm những điều này vì anh ấy, dù có làm nhiều hơn nữa anh ấy cũng không thích cậu. Mà tôi, tôi chẳng hề làm gì cả, ấy thế nhưng anh ấy vẫn thích tôi như thường.

Khue tú thụ gần như chạy trốn chết.

Cậu thiện lương và chính trực, cậu hiểu rằng thích một người là chuyện riêng của bản thân mình. Không thể vì người mình thầm thương không có tình cảm giống mình mà oán hận người ta được, cậu cũng chỉ hi vọng người mình thương có thể sống tốt. Cậu nào phải vai phụ độc ác trong phim truyền hình, nhưng lại khác đường cùng đích với những vai phụ làm rất nhiều chuyện xấu kia.

8.

Khue tú thụ hết bị Yêu diễm thụ dùng ánh mắt làm nhục lại đến bị ngôn ngữ của y làm nhục, nhưng cậu không hề nói gì, càng khỏi nói đến việc cáo trạng với Băng sơn công hoặc chửi bới Yêu diễm thụ trước mặt người khác.

Thậm chí lúc có người hiểu rõ chuyện tò mò hỏi cái người Băng sơn công thích là thế nào, cậu còn nói rất đúng trọng tâm. rằng đó là một người rất ưu tú và có mị lực.

Cậu cũng khâm phục Yêu diễm thụ vì y sống rất tiêu sái phóng khoáng. Cậu không được như thế, từ nhỏ Khuê tú thụ đã sống dưới quy tắc giáo điều cứng nhắc, có nề nếp, khắc chế và bảo thủ.

Yêu diễm thụ có thể không thêm để ý đến ánh mắt và cảm xúc của người khác mà biểu đạt yêu ghét của mình, nhưng còn cậu, ngay cả ái mộ sâu sắc nhất cũng chỉ có thể ẩn giấu trong lời hỏi han ân cần khéo léo.

Đã đổi nhân xưng cho Khuê tú thụ thành “Cậu”, dù Khuê tú thụ đang dạy Đại học nhưng mình không tài nào gọi bằng “Anh” được, thấy cứ sao sao ấy.

Bị nhiệt miệng, cổ họng loét chỉ chút, đau muốn khóc. Mình lặn mấy ngày đây.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

9.

Không biết Bằng sơn công đã nói cái gì với cha mình mà ông không để ý đến hấn nữa, sau đó Bằng sơn công càng thêm không kiêng nể gì cả.

Hấn đưa Yêu diễm thụ tham gia bữa tiệc sinh nhật của bạn mình, đó là một bữa tiệc gia đình, thậm chí còn là tiệc rượu của giới thượng lưu.

Khue tú thụ cũng tham gia, có thể tưởng tượng được mức độ lúng túng của tình cảnh khi đó.

Người có mặt ai ai cũng mặc âu phục, nữ giới thì điểm trang lộng lẫy. Trong số đó, Yêu diễm thụ mặc T – shirt quần bò, mái tóc xám điểm thêm màu hồng nhạt trông rất nổi trội đặc biệt.

Yêu diễm thụ chẳng thèm để ý đến những lời xì xào bàn tán và ánh mắt xem thường của người ngoài.

Yêu diễm thụ tự tin như vậy càng làm cho Bằng sơn công mê đắm thưởng thức.

10.

Tiệc rượu tổ chức lộ thiên, bên cạnh còn có bể bơi.

Yêu diễm thụ thừa dịp không có người để ý liền nhỏ giọng nói với Bằng sơn công: “Có phải đầu của người tổ chức bữa tiệc này có hồ không, làm tiệc đứng bên bể bơi mà lại muốn ăn mặc nghiêm túc thế này, lát nữa muốn bơi khỏa thân tập thể à?”

Bằng sơn công cảm thấy tình nhân trong mộng của mình thật sự hài hước không hề giả vờ.

Bằng sơn công cũng muốn ở bên Yêu diễm thụ một bước không rời, nhưng vẫn phải làm giao tiếp xã giao, thế nên Yêu diễm thụ vẫn có lúc bị bỏ lại.

Bất ngờ phát sinh ngay lúc này, Khuê tú thụ đang chăm chú lắng nghe thầy phẩm rượu bình luận về rượu thì nghe thấy phía sau ầm ĩ hấn lên. Cậu quay đầu lại nhìn, hóa ra Yêu diễm thụ rơi vào trong bể bơi ướt sũng cả người. Xung quanh có rất nhiều người, nhưng không một ai chịu duỗi tay ra giúp đỡ.

Động tác nhanh hơn cả nhân viên phục vụ là Khuê tú thụ.

Cậu nhanh chóng đi đến cạnh bể rồi duỗi tay ra với Yêu diễm thụ, nói: “Để tôi kéo anh lên.”

Yêu diễm thụ lau mặt một cái, mặt không hề cảm xúc: “Nếu tôi có sức như thế thật thì làm gì có chuyện đứng gốc mai? Bỏ đây chuột rút rồi!”

“...”

Cuối cùng vẫn nhờ nhân viên phục vụ và Khuê tú thụ hợp lực kéo y lên.

Khue tú thụ cởi áo khoác mình ra khoác lên người Yêu diễm thụ, nói: “Đã có người đi lấy khăn tắm, nhưng tôi thấy anh cần phải đi thay quần áo và tắm rửa.”

Yêu diễm thụ khoác chiếc áo khoác comple còn vương hơi ẩm, ngồi trên ghế phục vụ đưa đến, sau đó hần nhanh chóng trang bị thái độ cho mình. Rõ ràng là đang ngồi, thế nhưng y vẫn là dáng vẻ cao cao tại thượng liếc nhìn Khuê tú thụ, hừ một tiếng: “Biết rồi.”

“Chân anh thế nào rồi?” Khuê tú thụ lo lắng hỏi.

Yêu diễm thụ không lên tiếng, y chỉ đá đá vào cẳng chân, ý là không có chuyện gì. Người bên cạnh nhìn thấy hai người như vậy càng cảm thấy sự chênh lệch cao thấp về giáo dưỡng và tố chất của hai người.

Đánh giá về Khuê tú thụ trong giới cũng không tệ. Thái độ đối nhân xử thế của cậu rất thỏa đáng, tiến lùi có mức độ. So sánh với Yêu diễm thụ thô tục ngạo mạn thì nhiều người vẫn hi vọng Khuê tú thụ sẽ ở cùng Băng sơn công hơn.

Mà nói cũng lạ, rõ ràng tình cảm là chuyện riêng, thế nhưng có rất nhiều “người tốt” thích khoa tay múa chân muốn can thiệp vào chuyện riêng của người khác.

Khue tú thụ liếc nhìn bốn phía, cậu thấy dù đã xảy ra chuyện thế này mà cả chủ nhân bữa tiệc lẫn nhân viên quản lý cũng không đến, sắc mặt không khỏi có chút không vui. Cậu hơi khom người nghiêng đầu hỏi Yêu diễm thụ: “Anh không cẩn thận bị ngã hả?”

Yêu diễm thụ nói: “Không để ý, bị ai đó va vào một phát, sau đó chân trơn nên ngã.”

“Vậy à,” Khuê tú thụ hơi nhú mồm, mím chặt môi, sau đó thấp giọng nói: “Chỗ này có camera, lát sau anh có thể bảo người ta trích xuất lại.” Vốn cậu định dùng thái độ nhân nhượng cho yên chuyện để khuyên lớn Yêu diễm thụ, nhưng trước mắt chủ nhân tiệc rượu thấy Băng sơn công không ở đây, càng đối xử lạnh lùng với Yêu diễm thụ, hành vi này đúng là không tốt lắm..

“Hử?” Yêu diễm thụ nhú mồm, y khoác áo khoác của Khuê tú thụ rồi nhìn Khuê tú thụ chỉ mặc độc một chiếc sơ mi, khẽ mỉm cười, nhưng lời nói ra lại khiến lòng người phát lạnh.

“Cậu cảm thấy, trong chuyện này ai sẽ có hiềm nghi lớn nhất?”

Khue tú thụ hơi ngớ ra, sau đó lập tức cười khổ.

Đúng vậy, không cần nghĩ cũng biết trong mắt tất cả mọi người, người muốn nhìn thấy trò cười của Yêu diễm thụ nhất chỉ có mình cậu. Chuyện này đương nhiên sẽ muốn đổ tội trên đầu mình.

“Hết cách rồi, ai bảo anh ấy không thích cậu.” Yêu diễm thụ cũng thật sự đáng ghét, còn xát thêm muối vào vết thương của Khuê tú thụ. May mà Khuê tú thụ có gia giáo tốt, tính tình cũng hiền lành, đối lại là người khác chắc đã chửi y.

Giống như cố ý chứng minh mình không thể tha thứ được, Yêu diễm thụ còn chạy đến trước mặt Băng sơn công hắt xì mạnh mấy cái, trên mặt đượm nét tức giận lẫn tủi thân khiến người ta phải đau lòng: “Rõ là lạ, tiệc sinh nhật không có chuyện gì, tiệc gia đình cũng chẳng sao, tại sao cứ nhè đúng hôm nay xảy ra vấn đề chứ.”

Lời nói của y mang theo thâm ý, tiệc sinh nhật không có Khuê tú thụ, tiệc gia đình cũng không có cậu, chỉ riêng hôm nay có Khuê tú thụ ở đây. Ý của y, sao người ngoài không hiểu.

Khue tú thụ đã chuẩn bị để nghe Băng sơn công chỉ trích, không ngờ mặc dù sắc mặt hần tối tăm không rõ, cũng chẳng thèm nhìn cậu lấy một cái, nhưng lời thốt ra lại khiến người kinh ngạc: “Không phải cậu ấy làm. Cậu ấy không phải người như thế, sẽ không làm chuyện như vậy.”

Sắc mặt Yêu diễm thụ nhất thời khó coi.

Khue tú thụ không muốn tiếp tục nhìn hai người họ thân thân mật mật, bèn nhẹ giọng nói: “Anh mau mau đi thay quần áo rồi tắm rửa đi, đừng để bị cảm.” Dứt lời cậu cũng không chờ hai người họ phản ứng lại bèn quay người rời đi, vừa vặn chạm phải chủ nhân tiệc rượu khoan thai đến muộn. Khuê tú thụ mím chặt môi khẽ gật đầu một cái, cũng không quay đầu lại.

Phía sau Khuê tú thụ, ánh mắt Yêu diễm thụ đượm vẻ nặng nề đắm chiều nhìn theo bóng lưng cậu.

11.

Khuê tú thụ là một giảng viên đại học dạy Lịch sử nghệ thuật Phương Tây. Tiết dạy của cậu không nhiều nên có rất nhiều thời gian rảnh.

Lúc nhận được điện thoại Khuê tú thụ đang ở nhà mình thử làm Phật nhảy tường*.

*Phật nhảy tường là món ăn ngon và rất nổi tiếng của người Phúc Kiến – Trung Quốc. Món ăn này luôn sử dụng rất nhiều nguyên liệu quý hiếm, bổ dưỡng và phải được trải qua quá trình chế biến cầu kỳ, công phu. Để làm nên món “Phật nhảy tường”, đầu bếp phải sử dụng đến 18 loại nguyên liệu thượng hạng như hải sâm, vi cá mập, bào ngư, nhân sâm, sò điệp... cùng các nguyên liệu khác như thịt gà, gân lợn, nấm, trứng...

Đây là một món ăn rất khó nấu và rất tốn thời gian, trong những lúc rảnh cậu thường không nhìn được mà làm những món thế này.

Điện thoại là số lạ, Khuê tú thụ tưởng sinh viên nào đó quên bài tập gọi cho mình bèn lau tay rồi bắt máy.

Là Yêu diễm thụ gọi đến. Người này vẫn thẳng thắn trước sau như một: “Cậu đang ở chỗ nào?”

Nhất thời Khuê tú thụ không thể nào tiếp thu được thái độ không hề khách khí của y, cậu dần hồi thần, đáp: “Ở nhà.”

“Nói cho tôi biết vị trí, tôi đưa áo cho cậu.” Yêu diễm thụ nói.

Khuê tú thụ mới nhớ áo khoác của mình còn đang ở chỗ Yêu diễm thụ, liền từ chối: “Không cần phiền thế đâu, anh cứ vứt đi là được...”

Còn chưa dứt lời cậu đã bị Yêu diễm thụ tàn bạo cắt ngang: “Cậu có ý gì? Ghét bỏ tôi? Áo cho tôi mượn khoác một lúc lại muốn vứt?”

“Không phải,” Khuê tú thụ giải thích: “Chỉ là tôi thấy thế thì làm phiền anh quá.”

“Tôi không ngại phiền, cậu nhanh nhanh nói địa chỉ cho tôi biết đi.” Yêu diễm thụ nói nhỏ.

Khuê tú thụ đọc địa chỉ một lần.

Yêu diễm thụ mất kiên nhẫn: “Tôi không nhớ được, Wechat của cậu là số điện thoại này luôn à?”

Khuê tú thụ nói phải.

Yêu diễm thụ: “Tôi add Wechat của cậu, cậu gửi định vị vị trí qua cho tôi, tôi sẽ lái xe đến.”

Khuê tú thụ nói: “Không cần phiền phức vậy đâu, anh gửi quần áo đến đây cũng được.”

“Cậu có ý gì? Không muốn tôi đến nhà cậu? Cậu cho là tôi tình nguyện đi á?” Yêu diễm thụ lại muốn bùng nổ.

Khuê tú thụ vội vàng nói không có không có, vậy để tôi gửi định vị vị trí cho anh nhé.

Cúp máy xong, Khuê tú thụ nhìn điện thoại một chút, cậu cảm thấy sự nhẫn nại và tính tình của Yêu diễm thụ thật không tốt. Khuê tú thụ lắc lắc đầu, cúp máy xong liền tiếp tục bận rộn trong nhà bếp.

Chẳng bao lâu sau, điện thoại lại vang lên. Khuê tú thụ bắt máy, vẫn là Yêu diễm thụ.

“Tôi add Wechat của cậu sao cậu không chấp nhận? Tôi chờ cậu nửa ngày rồi, cậu có ý đúng không?”

Bla bla bla mắng mỗ một hồi.

Lần này Khuê tú thụ cảm thấy thật sự có lỗi: “Ngại quá, tôi nấu ăn trong bếp bận quá nên quên mất. Giờ tôi add anh ngay đây.”

Trong nháy mắt Yêu diễm thụ trầm mặc, sau đó hừ lạnh: “Chúng ta nói hồi lâu vậy mà chỉ một câu ngại quá là được à?”

Khuê tú thụ tốt tính đáp: “Ừm, vậy để tôi add anh sau đó anh cũng không chấp nhận nhé?”

“Vậy không được!” Yêu diễm thụ kiên quyết từ chối: “Gặp mặt hẵng nói!”

Khuê tú thụ lại cúp máy, sau đó chấp nhận lời mời kết bạn của Yêu diễm thụ rồi gửi vị trí của mình qua.

Avatar của Yêu diễm thụ không phải là ảnh tự sướng của y mà là một bức ảnh chụp y ôm một con chó lông vàng, y chỉ lộ một chút cánh tay và ngón tay.

Con chó kia nhìn không lớn, nom thật ngoan ngoãn.

Khuê tú thụ nhìn đi nhìn lại, cảm thấy nó thật đáng yêu.

Đáng yêu hơn Yêu diễm thụ nhiều.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

12.

Từ nơi ở của một người có thể thấy được tính cách sinh hoạt của họ. Căn nhà Khuê tú thụ đang ở là căn hộ nhỏ độc lập dành cho một người, không quá lớn, cũng rất tinh xảo. Bên ngoài nhà là một vườn hoa nhỏ mới được cắt chỉnh tỉ mỉ, hoa sơn trà màu trắng vươn ra khỏi hàng rào phô bày vẻ thanh lệ tươi tắn của mình với người qua đường.

Yêu diễm thụ không mang theo thứ gì, y đánh giá cảnh vật xung quanh xong liền nhấn chuông cửa. Khuê tú thụ nhanh chóng bước ra mở cửa.

Khuê tú thụ mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng sữa, tóc cũng không vuốt keo mà buông xõa, nom đáng vẻ của cậu ấm áp mà vô hại. Nhìn thấy Yêu diễm thụ, cậu liền ôn hòa nở nụ cười: “Mau vào đi.”

Như này không giống thái độ hoan nghênh tình địch tới cửa, mà là như hoan nghênh một người bạn nào đó.

Yêu diễm thụ vừa nhìn cậu vừa nghĩ thầm, nếu như là mình thì không cầm dao thái rau và thạch tín nghênh đón đã là hòa ái dễ gần lắm rồi – người này cũng thật kỳ quái, biết rõ mình là khách không mời mà đến, lại còn mạo muội quấy rầy nữa, thế mà vẫn rất ôn hòa.

Không giống với Khuê tú thụ mặc tùy ý, hôm nay Yêu diễm thụ điểm trang lộng lẫy, thậm chí còn gây chú ý hơn cả lần tham gia tiệc tối kia. Mái tóc xám bạc của y được tạo kiểu lộn xộn, áo Hoodie dài tay có vết rách, gần như có thể nhìn thấy cơ bụng bên trong.

Sau khi y vào nhà cũng không khách khí, sau khi quan sát bốn phía liền hỏi Khuê tú thụ: “Mình cậu ở nhà à?”

Khue tú thụ nói phải, sau đó tìm dép lê cho y, lại đi rót trà và đưa bánh.

Yêu diễm thụ không thích uống trà, y chỉ thích uống rượu, mà cũng không thích uống những loại rượu cao cấp. Thứ rượu y thích là Lão Trường Thôn*, Thiêu Dao Tử*, Nhị Oa Đầu*.

*Lão Trường Thôn là loại rượu được sản xuất tại Hắc Long Giang, đông bắc Trung Quốc, và là một thương hiệu rượu mạnh trắng chất lượng cao ở vùng Đông Bắc. Thiêu Dao Tử: là loại rượu trắng thời xưa, nồng độ rượu cao, vị đậm đặc, được ví như ngọn lửa thiêu đốt. Nhị Oa Đầu: là một loại rượu mạnh nổi tiếng của Bắc Kinh được làm từ lúa miến. Rượu được lấy từ khâu chưng cất thứ hai nên có cái tên Nhị Oa Đầu. Nồng độ cồn của nó khoảng 44-56%. Cả ba loại rượu đều là rượu rất mạnh.

Trà bưng tới y không uống, nhưng đồ ăn vặt y lại ăn không ít, bánh quy chanh*, thạch dừa nhanh chóng bị y xơi sạch.

Đối mặt với ánh mắt của Khuê tú thụ, y cũng không hề ngại mà thẳng thừng nói: “Vội đến đây quá nên không ăn cơm.” Nói dứt câu, y như nhớ lại những lời lúc này Khuê tú thụ nói trong điện thoại bèn thò đầu liếc nhìn nhà bếp, hỏi Khuê tú thụ: “Cậu đang nấu gì trong bếp thế? Tôi ngửi thấy mùi thơm rồi.”

Lời này của y đúng là phí lời, trước đến giờ Khuê tú thụ thích nấu nướng trong nhà, mà nhà bếp không phải kiểu mở phân nửa, cửa phòng bếp lại đóng kín rất tốt, đóng cửa lại căn bản sẽ không truyền mùi đến phòng khách.

Nhưng Khuê tú thụ vẫn tốt bụng trả lời: “Nhàn rồi không có chuyện gì nên tôi ở nhà thử làm Phật nhảy tường.”

Cậu nói xong lại thấy ánh mắt nhìn lom lom của người kia như đang đợi mình nói gì đó, bèn hết cách tiếp tục nói: “Nếu anh không ngại thì ở lại ăn bữa cơm đi.”

Yêu diễm thụ không hề biết khách sáo một chút nào hết: “Được.”

“....”

Khue tú thụ lại nhìn đĩa tráng miệng đã rỗng không, hỏi: “Còn muốn ăn không?”

Yêu diễm thụ chẳng hề có tí xấu hổ nào mà xốc áo lên cho tình địch nhìn cơ bụng của mình: “Không ăn đâu, chờ ăn cơm.”

Khue tú thụ cạn lời, chỉ đành thấp giọng nói anh coi TV đi tôi bận chút rồi, sau đó để cái người đang xoa bụng lười nhác nằm ườn trên sofa rồi đi vào nhà bếp.

Vừa làm cơm, Khuê tú thụ vừa nghĩ, là Băng sơn công không cho Yêu diễm thụ ăn no sao, sao lại để Yêu diễm thụ lưu lạc đến mức đến nhà mình ăn chực vậy.

Sau khi đặt chiếc hũ bé dùng để hầm lửa nhỏ lên, Khuê tú thụ nhìn tủ lạnh một chút rồi lại lấy nguyên liệu nấu ăn bắt đầu chuẩn bị bữa trưa. Sáng nay cậu ăn cơm xong rồi, vốn bữa trưa muốn chờ Phật nhảy tường nấu xong, thế nhưng món này phải 3 tiếng nữa mới xong. Cậu có thể chờ, nhưng người bên ngoài có khi không chờ được.

Bận rộn được một nửa, cửa phòng bếp vốn đang mở liền bị đóng lại.

Yêu diễm thụ khoanh hai tay trước ngực đứng sau Khuê tú thụ nhìn động tác nhanh nhẹn gọn gàng mà tao nhã của cậu, nhất thời có chút kinh ngạc: “Tôi cứ nghĩ với kiểu giáo dục của nhà cậu thì sẽ làm theo nguyên tắc quân tử xa nhà bếp chứ.”

Động tác của Khuê tú thụ ngừng lại một chút, lập tức tiếp tục đảo tôm trong nồi như không có chuyện gì xảy ra, miệng đáp: “Tôi cảm thấy nấu ăn thật ngon cho người nhà và người yêu là một chuyện rất vui vẻ.”

“Ồ? Ý cậu là cậu chỉ làm cơm cho người nhà và người yêu à?”

Người này thật sự đáng ghét, nói chuyện bình thường không muốn lại cứ muốn soi mói từng chữ. Dù tính cách Khuê tú thụ tốt đến đâu thì cũng có chút bất đắc dĩ: “Chỉ nói thế thôi.”

“Cậu có từng làm cho anh ấy không?” Ý y chỉ Bằng sơn công.

Khue tú thụ thành thật trả lời: “Từng làm.”

Đâu chỉ từng làm qua, còn làm rất nhiều lần. Bằng sơn công kén ăn, cơm ngoài hán không quen ăn, trước đây không ít lần hán đã từng ăn cơm ở đây.

Bằng sơn công thích đồ ăn cậu nấu, nhưng lại không thích cậu. Bởi vậy có thể thấy cậu nói muốn nắm được trái tim của một người đàn ông, đầu tiên phải nắm được dạ dày của anh ta cũng không hoàn toàn có lý.

“Tôi ghét nhất là nấu ăn, phiền phức chết đi được.” Yêu diễm thụ nói.

Khue tú thụ đặt đĩa tôm om xì dầu* lên bàn, sau đó quay lại nhìn Yêu diễm thụ một cái, nói: “Anh không cần làm những chuyện này, cũng sẽ có người yêu thích anh.”

Yêu diễm thụ bĩu môi: “Thích tôi thì ích gì, có nấu cơm cho tôi ăn đâu.”

Khue tú thụ không biết nói gì cho phải, chỉ biết rửa sạch nồi rồi tiếp tục bận rộn. Cậu nấu tôm om xì dầu và củ niễng non xào thịt xắt sợi*, còn nấu cả canh xương sườn hầm ngô, lại nghĩ đến mức độ thích ăn ngọt của Yêu diễm thụ một chút rồi lấy bánh phô mai sữa chua* đã được làm lạnh trong tủ, cẩn thận cắt một miếng để làm tráng miệng cho Yêu diễm thụ sau bữa ăn.

Yêu diễm thụ quả thật hết sức hài lòng với bữa cơm này, đặc biệt là miếng bánh phô mai sữa chua kia đã được y ăn sạch sẽ, không còn sót lại tí vụn nào.

Y ăn uống no say, lại hỏi: “Lúc này tôi thấy trong nồi còn hầm thứ gì đó, là cái gì thế?”

“Là Phật nhảy tường.”

Khue tú thụ đứng dậy muốn thu dọn bát đĩa lại bị Yêu diễm thụ ngăn lại. Miệng người này cứ lải nhải ăn no phải vận động để tiêu cơm, động tác trên tay lại nhanh nhẹn thu dọn bát đĩa đưa vào nhà bếp.

Khue tú thụ nhắc nhở y: “Có máy rửa bát.”

“Để tôi tự rửa bằng tay.” Yêu diễm thụ cũng không ngẩng đầu lên.

Bồn rửa làm theo vóc người Khuê tú thụ, Yêu diễm thụ cao hơn cậu một đoạn, lúc này chỉ đành cúi thân khom người, nom có hơi đáng thương.

Cảnh tượng này quả thật đúng là huyền hoặc.

Khue tú thụ nhìn bóng người bận rộn chẳng hề khách sáo của người kia, không khỏi đỡ trán. Có ai đến nhà tình địch của mình ăn chực, sau khi ăn xong lại còn tự giác rửa bát không.

Tay chân Yêu diễm thụ lanh lẹ, y nhanh chóng thu dọn nhà bếp sạch sẽ, sau đó làm như lơ đãng liếc nhìn về phía cái nồi nhỏ đang hầm trên bếp, hỏi: “Còn bao lâu nữa mới xong?”

Khue tú thụ nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Hơn hai tiếng nữa.”

Yêu diễm thụ lại nói: “Tôi còn chưa từng ăn thứ đồ ăn cao cấp này đâu.”

Lời này của y chỉ có thể dùng để lừa gạt Khuê tú thụ không hề hiểu rõ về y.

Thấy y đã nói như vậy, Khuê tú thụ còn có thể nói gì hơn được nữa. Cậu chỉ đành nói: “Nếu như anh không ngại chờ thì có thể chờ đến khi nó được hầm xong rồi ném thử. Đây là lần đầu tiên tôi làm, không biết mùi vị thế nào.”

“Tôi không ngại.” Yêu diễm thụ cười đến mắt cong cong, như một con mèo lớn thực hiện được quỷ kế, vừa giảo hoạt vừa thỏa mãn.

Lúc ở một mình Khuê tú thụ thích đọc sách. Giờ Yêu diễm thụ còn ở đây, để y một mình thật sự không thích hợp lắm, Khuê tú thụ bèn hỏi y: “Anh có muốn xem phim không?”

“Muốn!”

.....

Ăn chục một bữa cơm, xem phim một hồi, lại ăn một bát Phật nhảy tường, Yêu diễm thụ xoa xoa cái bụng đã phình lên, kéo tay Khuê tú thụ để cậu sờ bụng dưới đã to lên của mình: “Cậu xem, tôi no căng luôn này.”

Khuê tú thụ thu tay về một cách ôn hòa và kiên quyết, nhưng không hề khách khí nói: “Ngại quá, chúng ta còn chưa quen đến mức đó.”

Cậu vừa dứt lời, mặt Yêu diễm thụ đã đen sì: “Nói hay nhỉ, làm như có người thích quen với cậu lắm ấy, tưởng bỏ.”

Y nói Khuê tú thụ như thế, nhưng cậu cũng không tức giận. Y lại khoa trương vỗ tay như mới nhớ lại: “Tôi đến vội quá, quên quần áo ở nhà rồi.”

Khuê tú thụ đã sớm phát hiện chuyện này nhưng vẫn không nói ra, giờ thấy y nói vậy bèn đáp lời: “Không sao, cái áo kia cũng không đắt lắm. Anh có thể trực tiếp xử lý, hoặc là gửi qua bưu điện cho tôi, thật sự không cần phải phiền vậy đâu.”

Một cái áo khoác comple năm chữ số lại là một chiếc áo không quá đắt trong mắt người này.

Sắc mặt Yêu diễm thụ có chút quái lạ.

Đúng là một vị tiểu thiếu gia.

Khuê tú thụ còn nói: “Cũng xin anh yên tâm, tôi không hề có ý quấy rầy các anh. Anh cũng không cần lo lắng tôi sẽ mang đến uy hiếp gì cho anh, quan hệ của tôi với anh ấy chỉ là tôi đơn phương cảm mến. Anh ấy không hề có ý gì khác với tôi cả.”

Cậu biết lần trước Băng sơn công giải vây cho cậu quá quả quyết dẫn đến đối phương có cảm giác nguy hiểm, bèn đến nhà cậu thăm dò và giám sát thông tin.

“....”

Mẹ nó đây đúng là hiểu lầm lớn, Yêu diễm thụ cảm thấy bức bối đến mức mặt sưng vù, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cậu biết là tốt rồi.” Dứt lời y liền thở phì phì đẩy cửa bỏ đi.

Khuê tú thụ cũng không phản ứng gì, chỉ cúi đầu yên lặng thu dọn đệm lót ghế sofa bị y làm loạn.

Trong lòng cậu đang nhẹ nói một câu: Thật sự không cần phải thăm dò như vậy.

*Bánh quy chanh

Thạch dừa

*Tôm om xì dầu

*Củ niễng non xào thịt xắt sợi

*Bánh sữa chua phô mai

<http://blog.sina.com.cn/junsmore>

坨屁屁家的妙想小厨

美食天下

5. Chương 5

13.

Khuê tú thụ không phải là người thích post status, trong vòng bạn bè* của cậu cũng không có ảnh gì, chỉ thi thoảng chia sẻ sách vở phim ảnh, không giống Yêu diễm thụ.

**Vòng bạn bè giống như chức năng circle friend của Google+, chỉ những ai kết bạn với mình mới thấy những bài mình post. Hoặc đơn giản hơn là như bạn đăng status trên Facebook nhưng set chế độ Friend.*

Yêu diễm thụ là một người vô cùng thích post status trong vòng bạn bè. Trong vòng bạn bè của hắn cái gì cũng có.

Ảnh tự sướng.

Chính y chụp.

Chó.

Đàn ghi ta.

Bản nhạc.

Cây mọng nước* đã chết.

.....

**Cây mọng nước là những loài thực vật có một số thành phần dày và nhiều thịt hơn bình thường, thường để giữ nước khi sinh trưởng ở nơi điều kiện đất hay khí hậu khô cằn (đây là loài thực vật thuộc nhóm cây chịu hạn). Ví dụ như sen đá, lô hội, xương rồng...*

Đa dạng, vô cùng đặc sắc.

Y lại vừa post một status mới, không có nội dung gì, chỉ có một icon tan nát cõi lòng.

Băng sơn công cũng nhìn thấy, hắn nghĩ vì mình gần đây bận rộn không đi tìm y, trong lòng có chút mừng rỡ.

Nhưng hiển nhiên là Băng sơn công đã nghĩ nhiều rồi. Hắn không thấy tất cả bình luận và cuộc nói chuyện

riêng tư bên dưới.

Đôi mắt Yêu diễm thụ nhìn chăm chăm vào khung chat của cuộc nói chuyện trên cùng, nhìn chăm chăm đến mức đôi mắt đau nhức, ấy nhưng tin nhắn vẫn dừng ở vị trí đó.

Yêu diễm thụ bĩu môi, mở camera trước selfie một tấm rồi click gửi đi.

Qua một hồi lâu, bên kia mới gửi lại một dấu chấm hỏi.

Yêu diễm thụ gửi tin nhắn thoại, dùng ngữ khí oan oan ức ức nói mình dị ứng hải sản tươi, mặt cầy vêu thành đầu heo.

Khuê tú thụ bên kia nhìn tấm ảnh chụp tự sướng của Yêu diễm thụ trên màn hình điện thoại, lòng nói anh nghĩ tôi mù hử. Da dẻ Yêu diễm thụ trắng đến muốn phát sáng, lúc này trên mặt lốm đốm những nốt đỏ, đúng là hơi có chút nhìn thấy mà giật mình.

Khuê tú thụ suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nhắn lại: ***Uống thuốc sẽ tốt hơn.***

Hiển nhiên là Yêu diễm thụ không hài lòng lắm với trả lời như vậy, lại gửi: ***Đều tại cậu làm món tôm om xì dầu cho tôi đấy, hôm nay tôi không thể lên sân khấu biểu diễn được!***

Khuê tú thụ không trả lời.

Yêu diễm thụ cảm di động, trong lòng bỗng thấp thỏm một cách hiem hoi. Hay là người này giận rồi nhỉ, dễ giận vậy sao?

Y mới nghĩ như vậy đã thấy bên kia có trả lời.

Khuê tú thụ không nói nữa, mà liên tục gửi mấy hồng bao.

Mất thấy một loạt cung hỉ phát tài đại cát đại lợi, nội tâm của Yêu diễm thụ rất phức tạp.

Khuê tú thụ lại nhắn: ***Ngại quá, không biết anh bị dị ứng hải sản. Một lần anh lên sân khấu biểu diễn hết bao nhiêu tiền? Để tôi bồi thường cho anh.***

Cậu cũng dụng tâm, biết chuyển khoản có vẻ không thành ý nên còn gửi qua từng phong bao đỏ thắm.

Nhưng Yêu diễm thụ biểu thị mình không thấy hài lòng. Làm như vậy người biết chuyện thì biết y lên sân khấu biểu diễn, người không biết còn tưởng y là một tiếp viên bán rượu bán sắc đấy!

Sao Khuê tú thụ cứ giải quyết chung chung thế hả!

Yêu diễm thụ cũng không tự mình suy nghĩ, với Khuê tú thụ, ngoại trừ thân phận tình địch không thể nói nhiều của y thì nhiều lắm hai người họ chỉ coi như bèo nước gặp nhau. Bây giờ Khuê tú thụ có thể dùng thái độ này đối xử với y hoàn toàn là vì tính tình cậu đôn hậu lương thiện, chứ người bình thường đã sớm tấn y một trận, còn muốn thân thiện thân mật với y? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

14.

Yêu diễm thụ cũng đã thảo luận với bạn mình, Băng sơn công có một người theo đuổi điều kiện tốt như Khuê tú thụ lại làm như không thấy, cứ chạy đến tốn sức theo đuổi Yêu diễm thụ, rốt cuộc là coi trọng y ở điểm nào.

Người bạn: “Coi trọng dung nhan hoàn mỹ của mày?”

Yêu diễm thụ không nhận được đám cậu ta một cái: “Mày nói tao như vậy thì thà tao tin hẳn coi trọng bố đây có thể chơi mặt chược cho rồi.”

Người bạn kia vỗ đùi: “Cũng có thể lắm chứ, trong công việc là bảo vệ, trong sinh hoạt là bảo mẫu, trên giường là bảo bối.”

Bảo cái quần lót mẹ mày ấy.

Mặt Yêu diễm thụ không hề có cảm xúc: “Tao cầu xin mày, mày có thể thỉnh thoảng chuyển động bộ não đã gở sét của mày được không, mày xem phim ngôn tình thiếu não nhiều quá à?”

“....”

Một lát sau, Yêu diễm thụ bỗng nhiên thành khẩn xin lỗi: “Xin lỗi.”

Người bạn được yêu mà sợ, xoa xoa cánh tay bị đánh đến tê dại, nói: “Không sao, tao không đau, tao...” Cậu ta còn chưa nói hết đã bị Yêu diễm thụ cắt ngang: “À, không phải, tao đột nhiên nhớ ra mày không có não, không cần thận chọc vào nỗi đau của mày.”

Giờ người bạn kia cũng rất tò mò, cái tên Băng sơn công gốc ghéch nhiều tiền kia rốt cuộc là coi trọng chỗ nào của con hàng này thế?!

Quả nhiên thế giới của người có tiền, những người bình thường như cậu ta không hiểu được.

15.

Mức độ được hoan nghênh trong trường học của Khuê tú thụ có thể phân cao thấp với Băng sơn công trong giới thượng lưu. Người có hảo cảm với cậu không chỉ giới hạn ở đồng nghiệp, mà còn sinh viên của cậu, nam nam nữ nữ có hết, còn có sinh viên nữ gan lớn tan học chặn cậu lại muốn add Wechat. Có điều so với nữ sinh viên thì cái khiến người khác phải đau đầu nhất chính là nam sinh viên can đảm.

Khuê tú thụ ôm sách yên lặng ngẩng đầu nhìn hotboy Học viện Thể thao đang chặn mình lại, hỏi: “Bạn học, em có chuyện gì không?”

Cậu trai cao to khỏe mạnh thân cao mét chín lại bị cái liếc mắt này trêu chọc đến đỏ mặt. Hotboy lúng túng một hồi mới thấp giọng hỏi: “Thầy ơi, thầy có bạn trai chưa ạ?”

Khuê tú thụ nói: “Ngại quá, đây là chuyện riêng của tôi, tôi không muốn trả lời.”

Hotboy lại nói: “Nếu như không có, thầy có muốn có một người không?”

Lần này Khuê tú thụ đã thông minh hơn: “Tôi có bạn trai rồi.”

Nhưng mà bạn hotboy lại không hề tức giận: “Vậy đổi sang một người khác thầy có phiền không?”

Té ra người trẻ tuổi bây giờ đều thích chơi như thế à?

Khuê tú thụ gia giáo nghiêm ngặt tam quan chính trực, làm một chuyện xấu cũng sợ đến mức lương tâm bất an cảm thấy mình bị đánh nát, ngổn ngang trong gió.

Cậu còn chưa phản ứng thì đã có người mở miệng.

“Em ấy sẽ thấy phiền.”

Người tỏ tình lẫn người bị tỏ tình đồng thời quay đầu lại, liền nhìn thấy Yêu diễm thụ gỡ mũ bảo hiểm ra để trên xe gắn máy rồi đi đến bên cạnh Khuê tú thụ, đẩy cậu ra phía sau, bảo vệ cậu.

Khuê tú thụ vẫn biết Yêu diễm thụ rất cao, nhưng bây giờ nhìn y đứng trước hotboy thân cao mét chín cũng không có vẻ thấp lùn, chắc chắn chiều cao của y phải hơn 185.

Không biết người này lên cơn động kinh gì mà nhuộm mái tóc màu xám kia sang màu cam. Có lẽ vì đội mũ bảo hiểm nên tóc y cứ lộn xộn bết bết, may mà y thật sự đẹp, dù có đội tổ chim cũng không khiến người ta thấy buồn cười, chỉ cảm thấy đẹp đẽ.

“Anh là ai?” Hotboy bị ánh mắt bất thiện của Yêu diễm thụ làm sợ hãi đến mức lùi về sau một bước theo bản năng.

Yêu diễm thụ mặc áo da đính đinh tán, đi giày Martin, trên vành tai đeo một loạt khuyên tai sáng lấp lánh, nom vô cùng chói mắt dưới ánh mặt trời. Về mặt y lại vô cùng hung ác, nhìn thế nào cũng thấy như một thanh niên bất lương trà trộn đầu đường xó chợ nhiều năm, luôn cảm thấy một giây sau người này sẽ móc dao từ trong túi ra đâm mình.

“Không phải lúc này cậu vừa kêu muốn Trường Giang sóng sau xô sóng trước à? Tôi chính là con sóng trước bị cậu đập chết trên bờ cát kia đấy.” Yêu diễm thụ cười nhạt nói.

“....”

Bạn học sóng sau không ngờ mình đào góc tường lại đào ngay trước mặt chính chủ, nhất thời có chút lúng túng.

Khuê tú thụ không đành lòng nhìn sinh viên của mình vô thố như vậy bèn đi ra từ phía sau Yêu diễm thụ, vỗ vỗ vai hotboy, dịu dàng nói: “Em còn trẻ, trên thế giới này có rất nhiều người đáng để em thích.”

Chỉ là trong những người ấy, không có thầy.

Giải quyết hotboy xong, Khuê tú thụ phát hiện Yêu diễm thụ đang nhìn chăm chăm vào mặt mình, vẻ mặt trầm tư.

Mặc dù Khuê tú thụ không đẹp dễ rực rỡ như Yêu diễm thụ, nhưng tướng mạo cậu lại tuấn tú nhã nhặn, tính cách tốt, giáo dưỡng tốt, gia thế tốt. Bằng sơn công nhìn cậu không vừa mắt, ắt có người khác để ý.

Giờ đang có một người khác đang tán tỉnh cậu ta đến vô cùng vui vẻ ——

Còn rất quý hiếm nữa chứ.

Bỗng nhiên Yêu diễm thụ nhỏ giọng thăm thì một câu.

?

Khuê tú thụ có chút mờ mịt, cậu hỏi Yêu diễm thụ: “Sao anh lại đến đây?”

Yêu diễm thụ lại nhỏ giọng lầm bầm, Không có chuyện gì thì không thể đến à?

“Hả?” Khuê tú thụ nháy mắt một cái, nhất thời tưởng mình nghe lầm.

Yêu diễm thụ nhanh chóng dời đề tài: “Lát nữa cậu có đi dạy không?”

Tuy rằng không hiểu ý đồ đến đây của Yêu diễm thụ, Khuê tú thụ vẫn thành thật trả lời: “Tôi muốn về nhà.”

“Lên xe đi, tôi chở cậu về.” Nói xong Yêu diễm thụ liền định đưa mũ bảo hiểm cầm trong tay cho Khuê tú thụ.

Khue tú thụ không nhận: “Không cần phiền thế đâu, tôi tự lái xe được.”

Yêu diễm thụ bĩu môi có chút không vui, y lại nhìn chăm chăm vào Khuê tú thụ, bày ra vẻ mặt hung thần ác sát: “Vừa rồi tôi đã giúp cậu thoát khỏi một mối họa đào nát đấy, cậu nợ tôi một nhân tình!”

Y hoàn toàn không nhớ lúc trước mình ngã vào bể bơi là ai đã duỗi tay ra cứu viện mình thoát khỏi nước lạnh.

Cũng may tính tình Khuê tú thụ là kiểu người hết sức đôn hậu, biết tri ân báo đáp, người khác đối xử với cậu tốt một chút, cậu sẽ hận không thể hết sức hồi trả lại người ta, nghe vậy liền gật gù nói phải.

....

Mãi đến tận khi về đến nhà, Khuê tú thụ cũng không hiểu được ý đồ đến của Yêu diễm thụ.

Là muốn đến bắt gian à? Đến coi cậu có ở cùng Băng sơn công không?

Khue tú thụ chỉ có thể nghĩ như vậy,

Yêu diễm thụ sẽ vui mừng vì mình không biết thuật đọc tâm, nếu không y sẽ bị suy nghĩ trong lòng Khuê tú thụ chọc tức đến sôi máu.

6. Chương 6

16.

Yêu diễm thụ đã sớm lẫn lộn trong những nơi như night club hoặc quán bar thế này. Mẹ của y là một người phụ nữ phóng đảng, xuất thân là một Groupie*, sinh y xong cũng không chịu an phận. Hồi Yêu diễm thụ còn bé còn đỡ hơn chút, chờ đến khi lớn lên, mẹ y liền bắt đầu quanh năm không ở nhà, cũng không biết đi lang chạ ngủ với người ta ở đâu.

**Groupie là một từ lóng để chỉ người hâm mộ của một ca sĩ, người nổi tiếng hay nhóm/ban nhạc. Từ này*

hầu hết được dùng ở mọi lúc mọi nơi để chỉ những phụ nữ trẻ luôn sẵn đuổi thần tượng của họ, mang trong mình hi vọng có được quan hệ thắm thiết với thần tượng hay thậm chí là muốn được quan hệ tình dục với họ.

Về phần cha ruột của y là ai, đến bây giờ vẫn là một bí ẩn chưa có lời giải đáp.

Yêu diễm thụ hoài nghi cha ruột của mình là một tay ghi-ta của một ban nhạc nổi tiếng nào đó, nếu không y sẽ không có niềm yêu thích gần như cuồng nhiệt với âm nhạc.

Thầy giáo vỡ lòng trên con đường âm nhạc của y là một ca sĩ lang thang làm xiếc trên đầu phố, mỗi ngày y theo người ta đi làm xong sẽ tìm đến người ca sĩ này nghe nhạc.

Có một ngày ca sĩ hỏi y: “Bạn có muốn theo tôi học đàn ghi-ta không?”

Yêu diễm thụ cúi đầu nhìn hai tay mình, y trầm mặc hồi lâu rồi gật đầu.

Bắt đầu từ ngày đó, tay y không chỉ dùng để đánh nhau, mà còn được dùng để gảy đàn ghi-ta.

17.

Có lẽ Yêu diễm thụ thật sự có thiên phú âm nhạc, ghi-ta y chơi rất hay, ca hát cũng rất hay, lúc ở night club y còn được công ty tìm kiếm ngôi sao lớn vừa ý, nhưng mặc kệ người ta ba hoa chích chòe thế nào, y cũng không đồng ý tiến vào thùng nhuộm showbiz đó.

Một mặt, từ nhỏ y đã là một người sống phóng túng quen rồi, nếu tiến vào showbiz nhất định y sẽ không thể theo người ta đi đánh nhau chửi bới được, bây giờ giới showbiz rất chú ý đến thiết lập của một người, như vậy quá ngọt ngào, y không chịu được. Mặt khác cũng vì mẹ mình mà Yêu diễm thụ cảm thấy giới showbiz này quá loạn, không phải kiểu loạn đầu đường đánh nhau kia mà là loạn của dâm loạn. Dù sao mẹ y cũng bị người ta chịch miễn phí trong cái giới đó, sinh ra một đứa con hoang.

Có lúc bạn y cảm thán rằng, điều kiện ngoại hình mày tốt như vậy, không đi làm minh tinh màn bạc thật đáng tiếc.

Yêu diễm thụ nói: “Tao đẹp thế này, không đi câu nhà giàu mới là đáng tiếc.”

Sau đó, kẻ giàu có thật sự đến.

Yêu diễm thụ cũng coi như một lời thành sấm.

18.

Người nhà Khuê tú thụ khuyên cậu, dù sao Băng sơn công cũng đã như vậy rồi, Khuê tú thụ cũng nên hết hi vọng mà đi tìm người khác đi. Người nhà cậu cũng không phải là kiểu phụ huynh không tiến bộ, cứ ép phải để Khuê tú thụ tìm một người có tiền có thế, xuất thân từ gia đình giàu có môn đăng hộ đối như Băng sơn công mới được. Chỉ cần cậu thích là được, chỉ cần là người chính trực, đối xử tốt với cậu là được.

Bên trên Khuê tú thụ có một người anh và một người chị, cậu là con út, cũng coi như lớn lên trong sự nuông chiều. Vì thế ngoại trừ mặt có hại đặc thù trong phương diện gia giáo của một gia tộc lớn, tâm địa của Khuê tú thụ vô cùng mềm mại, dù sao phiền phức thật sự cũng đều đã có anh và chị cậu giải quyết cho hết rồi.

Cậu cứ ngoan ngoãn ở nhà làm một vương tử bé tao nhã, một chàng vợ nhỏ hiền lành là tốt rồi.

Người nhà cậu vốn cho rằng Khuê tú thụ tốt như thế này sẽ có một cuộc đời trôi chảy bình an, ai ngờ lại ngã nhào đau điếng ở chỗ Băng sơn công, ngã đến mức mặt mũi Khuê tú thụ đều mất sạch, thế mà vẫn muốn an ủi ngược lại người nhà.

Cậu yêu thích Băng sơn công bao nhiêu, người nhà cậu biết hết.

Tính cách cậu hàm dưỡng, lại hiền lành khéo léo, hết thấy những gì cậu có đều được dạy dỗ chỉ để vì thích hợp với Băng sơn công. Nhưng bây giờ Băng sơn công lại không cần cậu, trái lại còn đi thích một tên lưu manh đầu đường.

Chuyện này đối với người nhà Khuê tú thụ không khác nào sấm sét giữa trời quang, thậm chí họ còn cảm thấy có lẽ đầu óc của Băng sơn công có vấn đề.

Mà người cảm thấy đầu óc của Băng sơn công có vấn đề không chỉ có người nhà Khuê tú thụ, mà còn có Yêu diễm thụ...

19.

“Anh cho tôi xem cái này để làm gì?” Yêu diễm thụ rũ mắt nhìn kết quả xét nghiệm cha con ADN, vẻ mặt không hề có nét mừng rỡ như Băng sơn công tưởng tượng.

Hắn không rõ lắm, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: “Giúp em tìm đến cha ruột của mình.”

“Ha,” Yêu diễm thụ cười nhạt: “Giúp tôi? Chính tôi cũng không muốn biết cha ruột của mình là ai, như vậy có ý nghĩa à?”

Băng sơn công mím chặt môi, đôi mắt hẹp dài của hắn nhìn sắc mặt lạnh lùng của Yêu diễm thụ, không mở miệng.

“Những thứ này đều là chuyện của riêng tôi, anh không có quyền làm thay những chuyện này cho tôi.” Yêu diễm thụ nói thêm.

Băng sơn công luống cuống một cách hiếm thấy, hấn cho rằng Yêu diễm thụ sẽ rất vui vẻ, vì chuyện này mà hấn cũng đã hao phí công phu một phen.

“Tại sao?” Hấn hỏi như vậy.

“Tại sao?” Yêu diễm thụ lặp lại câu hỏi của Băng sơn công một lần, y châm một điếu thuốc rồi rít một hơi, sau đó nghiêng đầu sang bên. Trầm mặc một hồi lâu, Yêu diễm thụ mới nói: “Bởi vì làm thế này chẳng có ý nghĩa. Mẹ tôi trẻ tuổi không hiểu chuyện, mang thai tôi mà bà cũng không biết, không thể không sinh. Bản thân bà cũng không biết đã bị bao nhiêu người ngủ, cũng không biết cha tôi là ai, vậy anh cảm thấy cha tôi sẽ ngủ với mình mẹ tôi thôi ư? Nhất định ông ta cũng chẳng biết đến sự tồn tại của tôi, đã qua nhiều năm như vậy, tôi cũng lớn đến ngần này rồi, lẽ nào cha tôi có thể không có gia đình của riêng mình ư? Gia đình người ta đang hạnh phúc mỹ mãn, mắc gì tôi lại muốn thò chân vào tiếp cận gia đình nào nhiệt kia?”

Gò má nghiêng hút thuốc của y quá tịch liêu, thật sự khiến người ta đau lòng, mà lời nói ra lại bình tĩnh thông suốt đến mức lạnh lùng vô tình.

“Nhưng chuyện năm xưa em không sai, nếu cha em đã lựa chọn lạm giao thì cũng nên gánh chịu hậu quả này.” Băng sơn công nói.

Yêu diễm thụ: “Nhưng tôi không muốn có hậu quả ấy, tôi cũng chẳng muốn trở thành kẻ xấu phá hoại gia đình người khác. Hiện tại tôi sống rất tốt, có thể còn tốt hơn cả cha tôi, tôi chẳng mắc gì cần phải nhận tổ quy tông cả, hơn nữa rất có thể người ta cũng chẳng muốn nhận đứa con hoang là tôi.”

Chuyện này dù sao cũng là việc riêng của Yêu diễm thụ, Băng sơn công tự biết mình đã vượt quá giới hạn, chỉ đành thấp giọng nói xin lỗi vì hành vi không thỏa đáng của mình.

Băng sơn công cũng thật lòng yêu Yêu diễm thụ, một người bình thường vốn kiêu ngạo như hấn, giờ nói cúi đầu là cúi ngay.

Yêu diễm thụ nói, Quên đi.

Y lại cầm tập kết quả giám định kia lên lật qua lật lại, quả nhiên là một thành viên của một ban nhạc nổi tiếng lâu năm. Mà người này bây giờ cũng thỉnh thoảng hoạt động trong giới, giá trị bản thân rất cao.

Y nói mình tốt hơn cha mình thật sự có hơi chút khoa trương, nhưng những điều này y đều không để ý. Bởi vì chính bản thân y cũng không phải là một người dửng dưng quan tâm đến gia đình.

Y tự nói với mình như vậy.

Yêu diễm thụ vẫn không ý thức được, chính mình cũng không từng hiểu rõ chính bản thân mình.

Y rất quan tâm đến gia đình, rất khát vọng ấm áp, nếu không thì lần đầu tiên khi nhìn thấy Khuê tú thụ, y cũng không có ý đồ khác với cậu.

Bản thân những người như Khuê tú thụ có một loại mị lực khiến những kẻ lãng tử như Yêu diễm thụ không chống cự được.

Đó chính là lòng trung thành.

20.

Yêu diễm thụ bất chợt nảy sinh ý nghĩ muốn làm BBQ ở nhà. Y gọi một đám hồ bằng cầu hữu đến, Băng sơn công biết được tin từ vòng bạn bè của y bèn hàm súc biểu thị rằng mình cũng muốn tham gia, đồng thời chủ động đưa ra lời đề nghị bao hết chi phí sân bãi, nguyên liệu nấu ăn và một loạt các hoạt động khác.

Chỗ muốn đến Khuê tú thụ cũng rất quen thuộc. Không chỉ là quen thuộc, mà mẹ nó đó còn là khu nghỉ mát mà trước đây bọn cậu hay đi.

Khue tú thụ đang hưởng thụ thời gian nhàn nhã với bạn mình, rồi lại bị chúng bạn hồ bằng cầu hữu của Yêu diễm thụ quấy rối hứng thú.

Cũng do Khuê tú thụ xui xẻo, khu nghỉ mát này vốn được Băng sơn công bao hết, nhưng ông chủ lại quen với Khuê tú thụ, tất nhiên cũng ngại mời cậu rời đi. Khuê tú thụ không phải là người thích xoi mói, sau khi biết được nỗi khó xử của ông chủ, cậu cũng chủ động bảo trước khi rời đi sẽ gắng sức tránh xa những người này.

Ông chủ quả thật cảm động đến lệ nóng doanh tròng, Khuê tú thụ quả thật là một người hiểu chuyện, biết suy nghĩ cho người khác.

Đây có lẽ chính là điểm khác biệt lớn nhất của Khuê tú thụ và Yêu diễm thụ. Với điều kiện tiên quyết là không vi phạm nguyên tắc, Khuê tú thụ đều sẽ cố gắng tạo thuận lợi cho người khác, mà Yêu diễm thụ bất kể có vi phạm hay không vi phạm nguyên tắc hay không thì người khác đều phải tạo thuận lợi cho y.

Khá là không biết nói đạo lý.

Yêu diễm thụ nghe bạn mình nói mới biết Khuê tú thụ cũng đang ở đây.

Tâm thần y nhộn nhạo, không ngờ còn có chút thu hoạch ngoài ý muốn. Yêu diễm thụ ngậm điếu thuốc rồi rút di động ra bắt đầu gửi tin nhắn cho Khuê tú thụ: ***Cậu cũng đang ở bên cạnh Tiểu Nam, sao không nói với tôi?***

Y nói như kiểu y thân quen lắm với Khuê tú thụ vậy.

Khue tú thụ không hiểu ra làm sao, vừa lễ phép vừa khách khí trả lời: *Tôi ở đây có liên quan gì đến ngài sao? Sao phải nói cho ngài biết?*

Ngài cũng dùng rồi này.

Mà Khuê tú thụ cũng có chút không vui. Là thật đấy, người đàn ông mà từ nhỏ đến lớn cậu đều muốn gả cho lại bị người này cướp đi còn chưa nói, mình ra ngoài thư giãn một lúc còn bị ép phải xem đôi cầu nam nam này khoe ân ái, đến Phật cũng tức giận chứ huống chi Khuê tú thụ chỉ là một người bình thường.

Mọi người khách khí giả vờ như không có chuyện gì xảy ra còn chưa nói, ai ngờ đường nào Yêu diễm thụ khác hẳn với người thường, cứ muốn vội vàng tìm chút cảm giác tồn tại.

Chuyện này quả thật là ngang ngược!

Yêu diễm thụ không để ý đến việc Khuê tú thụ không còn khách sáo nữa, còn cười vui vẻ nhấn lại cho cậu: ***Buổi tối chỗ tôi muốn làm BBQ, cậu có đến không?***

Khue tú thụ từ chối khá quyết đoán: ***Không cần đâu cảm ơn anh, tôi sẽ lập tức theo bạn tôi đi ngay đây.***

Vừa nghe Khuê tú thụ muốn đi, Yêu diễm thụ khó chịu lắm bèn đứng lên đi bộ về. Người biết tính y đều hiểu rõ y đang nổi nóng.

Yêu diễm thụ lại như nghĩ ra được ý đồ gì đó xấu xa, lại tiếp tục quấy rầy người ta: ***Lần trước cậu nợ tôi một món nợ nhân tình, còn nhớ không? Hôm nay cậu đừng đi, đến đây chơi với bọn tôi đi, coi như cậu trả lại nhân tình cho tôi.***

Khue tú thụ giận đến độ không nói thành lời.

Đương nhiên cậu không ở lại tham gia, trái lại còn rời đi vô cùng cấp tốc và quyết đoán.

21.

BBQ buổi tối vô cùng thất bại, Yêu diễm thụ là đồ vô dụng không biết nấu, Bằng sơn công vô dụng cũng không, hồ bằng cầu hữu vô dụng cũng không. Đồ ăn nướng ra không sống thì khét, cũng may là rượu ngon, tất cả mọi người đổ đầy một bụng rượu rồi đi ngủ.

Bằng sơn công cố ý giở trò trên chộc, để Yêu diễm thụ ở cùng một phòng với mình, còn là một phòng đơn

cao cấp nữa. Vừa nghĩ đã biết hẳn muốn phát sinh chuyện gì đó với Yêu diễm thụ. Thế nhưng hai người uống không ít rượu, đừng nói phát sinh chuyện gì, ngay cả bước đi cũng không lưu loát, trở về phòng chưa kịp tắm đã đi ngủ.

Đến nửa đêm, Băng sơn công bị Yêu diễm thụ đập tỉnh.

“?”

Vì say rượu nên đầu Băng sơn công rất đau, bỗng nhiên hẳn bắt đầu nhớ nhưng đến bát canh của Khuê tú thụ. Hẳn mở nửa mắt ra nhìn người trong lòng vừa đập tỉnh mình.

Yêu diễm thụ thẳng thừng hùng hồn nói: “Tôi đói, đi làm chút gì cho tôi ăn đi.”

“...”

Nếu như đổi thành người khác, Băng sơn công đã sớm bùng nổ. Thế nhưng đối diện với Yêu diễm thụ, hẳn không tiện nổi giận, chỉ có thể nói: “Anh không biết nấu cơm.”

Yêu diễm thụ thô bạo không biết điều: “Thế mà anh còn dám nói phải cho tôi một đời hạnh phúc? Đến nhu cầu tối thiểu là được ấm no mà anh cũng không thể thỏa mãn cho tôi, tôi còn cần anh làm gì? Tôi tìm anh làm bạn trai là để anh làm ông lớn của tôi à? Không biết nấu cơm là lý do sao? Không biết nấu thì không học à? Không có tay hả? Không có đầu óc hả?”

Băng sơn công có chút hoảng hốt, hẳn đang suy nghĩ liệu có phải mình uống nhiều rồi nên nghe lầm, hay là Yêu diễm thụ uống nhiều nên nói mê sảng. Sao lời lẽ của người này lại giống hệt những tên thẳng nam ung thư hay chỉ trích bạn gái không biết nấu ăn thế?

Thấy vẻ mặt Băng sơn công trống rỗng không nhúc nhích gì, Yêu diễm thụ lại đập hẳn một cú: “Ngây ra làm gì? Đứng dậy đi! Chờ tôi cầu xin anh hả?”

Băng sơn công cũng bị y làm tức chết. Hẳn ngồi dậy, nhìn cái người đang trưng ra vẻ mặt điêu ngoa tùy hứng, trong lòng đột nhiên lại có chút hoài niệm Khuê tú thụ hiểu chuyện và biết chăm sóc.

Ừng ục một tiếng.

Bụng Băng sơn công cũng réo lên, hẳn cũng đói bụng. Hơn nửa đêm rồi, Băng sơn công lười ra ngoài tìm đồ ăn, lại nhìn Yêu diễm thụ đang cúi kính muốn mình nấu cơm cho, hẳn nói: “Rốt cuộc em có ngủ không?”

Yêu diễm thụ nói: “Tôi muốn ăn! Anh nghe không hiểu à?”

Băng sơn công giận đến độ đẩy cửa sang phòng khác ngủ.

Đôi cậu nam nam ở trong phòng đơn như nhau, nằm trên giường khác nhau bắt đầu nhớ nhưng đến cùng một người.

Băng sơn công: Đột nhiên nhớ Khuê tú thụ quá.

Yêu diễm thụ: Nhớ Khuê tú thụ +1

Khuê tú thụ: Hắt xì ~ Hắt xì ~

Trong mơ cậu hắt xì mấy cái, xoa xoa mũi rồi lầu bầu một câu bị cảm hả, sau đó lại xoay người đi ngủ tiếp.

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

22.

Trạng thái bây giờ của Yêu diễm thụ: Dốc sức thả thính giữ Băng sơn công lại, không cho hắn cơ hội quay đầu nhìn Khuê tú thụ, còn mình thì thừa cơ lợi dụng thành công thương vị.

Có thể nói là tâm cơ vô cùng.

Không biết có phải Băng sơn công gặp vận xui tám đời mới coi trọng một người thế này, còn vì thế mà làm mất vợ tương lai của mình.

Hôm sau khi tỉnh rượu, Băng sơn công và Yêu diễm thụ tiến hành một cuộc nói chuyện nghiêm túc.

Băng sơn công: “Anh thấy thái độ em đối xử với anh hình như có tồn tại hiểu lầm gì đó.”

Yêu diễm thụ: “Đúng, tôi cũng ý thức được, vì thế tôi rút kinh nghiệm xương máu, quyết định vì anh mà rửa tay nấu canh.”

Băng sơn công hơi kinh ngạc vì địa vị của mình lại quan trọng đến thế trong lòng Yêu diễm thụ, vội vàng nói: “Em không cần hi sinh nhiều như vậy vì anh đâu, anh thích em tự do tự tại.”

Cái tự do tự tại này thà rằng đổi thành ích kỷ thì thành thật hơn chút.

Yêu diễm thụ bày ra vẻ mặt nghiêm túc: “Cần chứ cần chứ. Tôi nghe nói tiểu khuê tú theo đuổi anh lâu năm kia có trù nghệ tốt lắm, tôi quyết định đi theo cậu ta để học hỏi kinh nghiệm, anh không có ý kiến chứ?”

Giọng của Băng sơn công ôn nhu: “Bảo bối, thật sự em không cần làm nhiều vì anh thế đâu. Anh tán thưởng em là vì em không gò bó không bị tâm tình người khác chi phối. Sự độc lập và cứng cỏi của em đã khiến anh bị hấp dẫn sâu sắc.”

Bảo cái dĩ mẹ anh.

Yêu diễm thụ lau mặt, cũng rất chân thành thâm tình: “Không, người yêu dấu à, những thứ đó của tôi chỉ là vì tôi chưa gặp anh. Anh chưa từng nghe câu nói này sao, một người con trai ngẫu nhất là lúc trong lòng

hắn ta không có bất kỳ người nào. Trong lòng tôi có anh, vì thế tôi không ngẫu được nữa, anh có vì thế mà ghét bỏ, mà không yêu tôi nữa không?”

“....Sẽ không.”

“Vậy anh thích tôi thế này ư?” Yêu diễm thụ cắn môi, nháy mắt đưa tình với Băng sơn công một cái.

Băng sơn công: “...Thích.”

Một giây sau Yêu diễm thụ liền trở mặt: “Anh không cảm thấy mình rất tiêu chuẩn kếp* à?”

*Tiêu chuẩn kếp: là cách gọi việc nhìn nhận theo hai cách khác nhau cho cùng một sự việc của một người, một nhóm hay một cộng đồng, như việc một số việc được xem là hoàn hảo và tuyệt vời nếu do một nhóm người làm nhưng cũng chính việc đó lại là thứ không thể chấp nhận và căm kị nếu do nhóm người khác làm. Hiểu đơn giản là tôi làm điều này thì được, nhưng bạn thì đ**.

“?”

Yêu diễm thụ chống nạnh vỗ bàn trà một cái khiến nó rung lên. Y nói: “Anh cảm thấy tôi bảo anh làm cơm cho tôi là hiểu lầm anh, tôi vì anh học làm cơm lại là chuyện đương nhiên, thế này không phải anh đang tiêu chuẩn kếp thì là gì?”

Nếu như định lực của Băng sơn công không đủ, nhất định trên mặt hắn sẽ viết đầy dòng chữ con mẹ nó có thể nói thế được à.

“Điều kiện quan trọng nhất để chúng ta ở bên nhau là phải bình đẳng, ấy thế mà đến điểm này anh cũng không làm được. Tôi cảm thấy có lẽ chúng ta không thích hợp lắm, tôi sẽ lần nữa cân nhắc quan hệ của hai chúng ta.” Yêu diễm thụ giả vờ lạnh lùng.

“Không phải anh...” Băng sơn công muốn giải thích, nhưng lại phát hiện đúng là hắn không có gì để nói, bởi vì Yêu diễm thụ nói rất đúng, hắn đã nghĩ như vậy.

“Chúng ta còn chưa bên nhau mà đã bắt đầu bất bình đẳng. Tôi không tưởng tượng được nếu như chúng ta thật sự ở cùng nhau thì tình cảnh đó sẽ đáng sợ thế nào.” Yêu diễm thụ được thần diễn nhập vào tiếp tục biểu diễn.

“Chuyện này là anh không đúng.” Băng sơn công nói.

“Anh không cần xin lỗi. Hai người ở bên nhau không chỉ có yêu thích là đủ, mà còn phải cân nhắc đến rất nhiều nhân tố.” Yêu diễm thụ nói.

Sau chuyện này, Băng sơn công cảm thấy hình như mị lực của Yêu diễm thụ càng lớn. Y vĩnh viễn có thể mang đến cho hắn kinh hỉ mới mẻ — Còn không phải à, người ta đường đường chính chính trà trộn lẫn lộn với nhiều người, sóng to gió lớn gì cũng đã trải qua hết, kinh nghiệm cuộc sống phong phú đến mức có thể so với cuốn “Hồi ức của một Geisha”*, muốn từng trải có từng trải, muốn tư tưởng có tư tưởng, như vậy không phải tràn ngập kinh hỉ sao.

Nếu như Băng sơn công là một thẳng nam, nhất định hắn cũng yêu thích kiểu phụ nữ trưởng thành. Hắn có tình thần khám phá dồi dào, với hắn, bản thân Yêu diễm thụ là một boy kho báu.

*Hồi ức của một Geisha là một cuốn tiểu thuyết của Arthur Golden, xuất bản năm 1997. Cuốn tiểu thuyết viết theo ngôi thứ nhất, kể về câu chuyện có thực về một geisha làm việc ở Kyoto, Nhật Bản, trước Thế chiến hai. Tiểu thuyết đã được xuất bản thành phim năm 2005 với các diễn viên chính: Chương Tử Di, Ken Watanabe, Cung Lợi, Dương Tử Quỳnh, Youki Kudoh, và Suzuka Ohgo.

23.

Tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của Khuê tú thụ: Băng sơn công.

Tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của Băng sơn công: Yêu diễm thụ.

Tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của Yêu diễm thụ: Khuê tú thụ,

Đây nhất định là một câu chuyện ngược luyến tình thâm. (Mới là lạ)

24.

Bằng sơn công phải ra nước ngoài một thời gian vì công việc, Yêu diễm thụ liền nắm chặt lấy cơ hội đi trên ghẹo Khuê tú thụ, dụ dỗ người ta đến Night Club chơi.

Khuê tú thụ không đi, y giả vờ tức giận: “Lần trước mời cậu đi BBQ cậu không đi, giờ mời cậu đến Club chơi cũng từ chối. Có phải cậu ghét tôi không?”

Khuê tú thụ vẫn từ chối.

Yêu diễm thụ liền giả vờ bất đắc dĩ: “Gần đây tôi mới tập một ca khúc mới, hôm nay muốn hát trên sân khấu. Vốn tôi muốn hát cho bạn tốt nhất là cậu nghe, bây giờ xem ra cậu cũng không coi tôi là bạn.”

“....”

Vốn có phải là bạn đâu!

Khuê tú thụ – không hiểu sao đã bị chụp mũ “Bạn tốt nhất” – cảm thấy thói đời đổi thay lòng người thật phức tạp, hiện giờ yêu cầu ăn vạ cũng bắt đầu muốn khác người, không chỉ đơn thuần đòi tiền, còn muốn hữu nghị nữa.

Gì mà bạn tốt nhất, nếu như cậu thật sự là bạn tốt nhất của Yêu diễm thụ thì nhân sinh của y cũng rất bi thảm, chỉ một người bèo nước vô tình gặp cũng có thể xưng là bạn tốt nhất.

Thế giới của người này trống rỗng quá.

Nhưng Yêu diễm thụ đã nói vậy, Khuê tú thụ cũng không có cách nào từ chối, chỉ có thể đáp ứng.

Yêu diễm thụ còn tự lái xe đến đón, xe của y là một chiếc Mercedes G65, xóc nổi y chang màu tóc cam hồng của y.

Hôm nay y còn buộc một chiếc dây cột tóc màu đen, đỉnh tai cũng đổi thành đá Obsidian*, cả người huênh hoang như một con Khổng tước tinh.

*Đá Obsidian hay còn được gọi là thủy tinh núi lửa hay đá vỏ chai. là loại đá được hình thành từ dung nham đã phun trào của núi lửa ở dạng đá mác ma với cấu trúc Silicon Dioxide (SiO₂) chiếm trên 70%. Màu sắc đá thường gặp nhiều trong tự nhiên là màu đen và xám đen thuần khiết.

Khuê tú thụ không ý thức được người bên cạnh đã gắng sức ăn diện, sau khi lên xe cậu ngoan ngoãn thắt chặt dây an toàn, hoàn toàn không cho Yêu diễm thụ cơ hội thực hiện hành vi ám muội.

Vừa lái xe, Yêu diễm thụ vừa hỏi Khuê tú thụ: “Có phải cậu không thích nghe nhạc Rock không?”

Khuê tú thụ thành thật đáp: “Cũng nghe nhưng mà không nhiều lắm.”

Yêu diễm thụ: “Bài hát hôm nay tôi muốn hát không thuộc loại Death Rock kia.”

*Deathrock là một thể loại nhạc rock kết hợp các yếu tố kinh dị và sân khấu gothic. Nó nổi lên từ nhạc punk rock ở Bờ Tây Hoa Kỳ vào đầu những năm 1980 và khá giống với thể loại nhạc Gothic Rock và Horror Punk. Có thể nghe một bài thuộc DeathRock ở đây:

Khuê tú thụ ngại nói mình nghe đều giống nhau cả, chỉ có thể hàm hồ đáp một tiếng.

Yêu diễm thụ sắp xếp vị trí có tầm nhìn tốt nhất cho Khuê tú thụ, không phải tầm nhìn của Khuê tú thụ tốt mà là y cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy Khuê tú thụ.

Y không lừa Khuê tú thụ, hôm nay y hát dịu dàng hơn nhiều so với trước đây,

Yêu diễm thụ quay về Khuê tú thụ, hát:

“And God sent an angel.

An angel.

He is an angel...”

Vừa thâm tình vừa ôn nhu, nghiêm túc đến mức không giống một Yêu diễm thụ điên cuồng của ngày thường.

Bên dưới sân khấu đều là những khán giả đang gào thét của y, chỉ mỗi mình Khuê tú thụ yên lặng chăm chú lắng nghe y hát.

Yêu diễm thụ cũng chỉ hát một bài này rồi xuống chơi với Khuê tú thụ.

Y hỏi Khuê tú thụ nghe xong có cảm nhận gì không.

Khue tú thụ nói rất êm tai.

Hình như Yêu diễm thụ không hài lòng với đáp án này lắm: “Không có gì khác muốn nói à?”

Khue tú thụ đáp: “Anh thật sự muốn biết sao?”

Nghe vậy, Yêu diễm thụ liền ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt cũng nghiêm túc: “Muốn.”

Khue tú thụ nhìn hai bên một chút, thấy không có ai để ý đến hai người họ liền tiến gần đến bên tai Yêu diễm thụ, thấp giọng nói: “Tôi cảm thấy phát âm tiếng Anh của anh hơi lộn xộn, khi thì phát âm Anh – Anh, lúc thì Anh – Mỹ.” (=))))))))))

“....”

Yêu diễm thụ muốn tấn chính mình một trận, cứ tìm một ca khúc tiếng Trung tán tỉnh không được à? Tại sao cứ phải tình tượng hát tiếng Anh? Quên người ta là giảng viên Đại học rồi sao?

Mẹ nó giờ y lúng túng chưa?

Quả thật là xấu hổ chết đi được!

Khue tú thụ nói xong cũng thấy lời của mình hơi khiến người khác tổn thương, bèn đưa tay vỗ vỗ cánh tay Yêu diễm thụ, an ủi y: “Nhưng thật sự anh hát êm tai lắm, là một ca khúc Rock êm tai nhất mà tôi từng nghe qua.”

Yêu diễm thụ nhìn bàn tay đang phủ lên cánh tay mình, lại suy nghĩ về phản ứng của người này khi trước đây mình kéo tay người ta đặt lên bụng, lại cảm thấy cũng không quá khó tiếp thu.

Khue tú thụ nhìn đồng hồ, cảm thấy hơi muộn rồi, bèn nói với Yêu diễm thụ rằng mình nên về nhà rồi.

Yêu diễm thụ đứng dậy đưa Khuê tú thụ về.

Trên đường về nhà, y hỏi Khuê tú thụ: “Hôm nay cậu chơi có vui không?”

Khue tú thụ nói vui.

Yêu diễm thụ liền nở nụ cười, một nụ cười có chút dịu dàng, nói Vậy thì tốt rồi.

Lúc xe dừng ở cổng nhà Khuê tú thụ, cậu nhìn thẳng về phía trước không nhúc nhích, rồi như có chút ngại ngùng, Khuê tú thụ hỏi: “Tôi muốn hỏi anh một vấn đề, xin anh hãy nghiêm túc trả lời tôi được không?”

Yêu diễm thụ nói: “Cậu cứ hỏi đi.”

Khue tú thụ nói: “Anh muốn đạt được thứ gì ở chỗ tôi ư? Tôi nghĩ cả một tối mà vẫn không rõ về thái độ của anh với tôi. Tôi đã nói với anh, tôi sẽ không quấy rầy hai người, tôi cảm thấy mình cũng đã làm được. Thế nhưng anh vẫn tìm đến tôi, khiến tôi có chút không hiểu.” Cậu nhìn về phía Yêu diễm thụ, chớp chớp đôi mắt trong suốt, như một chú nai con vô tội mà mê man.

Sau một lúc trầm mặc, Yêu diễm thụ nghiêm túc trả lời: “Chỉ là tôi thấy cậu rất tốt, vì thế nên rất muốn làm bạn với cậu.”

Đương nhiên nếu như có thể thuận tiện tiến thêm một bước nữa thì tốt hơn. Câu nói này y giấu trong lòng.

“Nhưng mà,” Khuê tú thụ nhẹ giọng nói: “Đối với tôi, anh đã cướp đi người tôi thích nhất, chỉ cần đổi mặt với anh tôi cũng đã rất khó chịu, càng không nói đến việc phải nhìn anh ở bên anh ấy...”

Cậu không nói ra, nhưng Yêu diễm thụ đều hiểu.

Người này chỉ lương thiện chứ không trì độn, cũng không ngốc. Bị người ta cướp đi tình yêu cậu cũng đau lòng và thống khổ, chỉ là cậu không biểu hiện ra mà thôi.

Khuê tú thụ muốn nói, cậu không muốn làm bạn bè với Yêu diễm thụ.

Nhưng vì lòng dạ cậu quá mềm mại nên không nỡ nói thẳng ra.

Cậu không nói, Yêu diễm thụ sẽ giả vờ nghe không hiểu.

“Sau này tôi sẽ không cùng xuất hiện với anh ta trước mặt cậu nữa, tôi sẽ một mình đến tìm cậu chơi. Một ngày trước tôi nghe nói có mấy người Tây muốn đến nhà hát biểu diễn một vở ballet, tôi đã bảo bạn mình kiếm vé cho, đến lúc đó chúng ta cùng đi xem nhé, được không?”

Đến cuối lời, ngữ khí của y đã mang theo chút cầu khẩn và dụ dỗ.

Một lúc lâu sau, y mới nghe thấy Khuê tú thụ nhẹ giọng đáp: “Được.”

Xin lỗi.

Yêu diễm thụ nói thầm trong lòng với Khuê tú thụ. Chờ sau khi theo đuổi được em, nhất định tôi sẽ dốc hết sức lực bù đắp hết thấy thương tổn bây giờ của em.

Yêu diễm thụ lại cảm thấy yêu đương cũng là một chuyện khá khổ cực. Chỉ muốn hai người thích lẫn nhau cũng đã không dễ dàng.

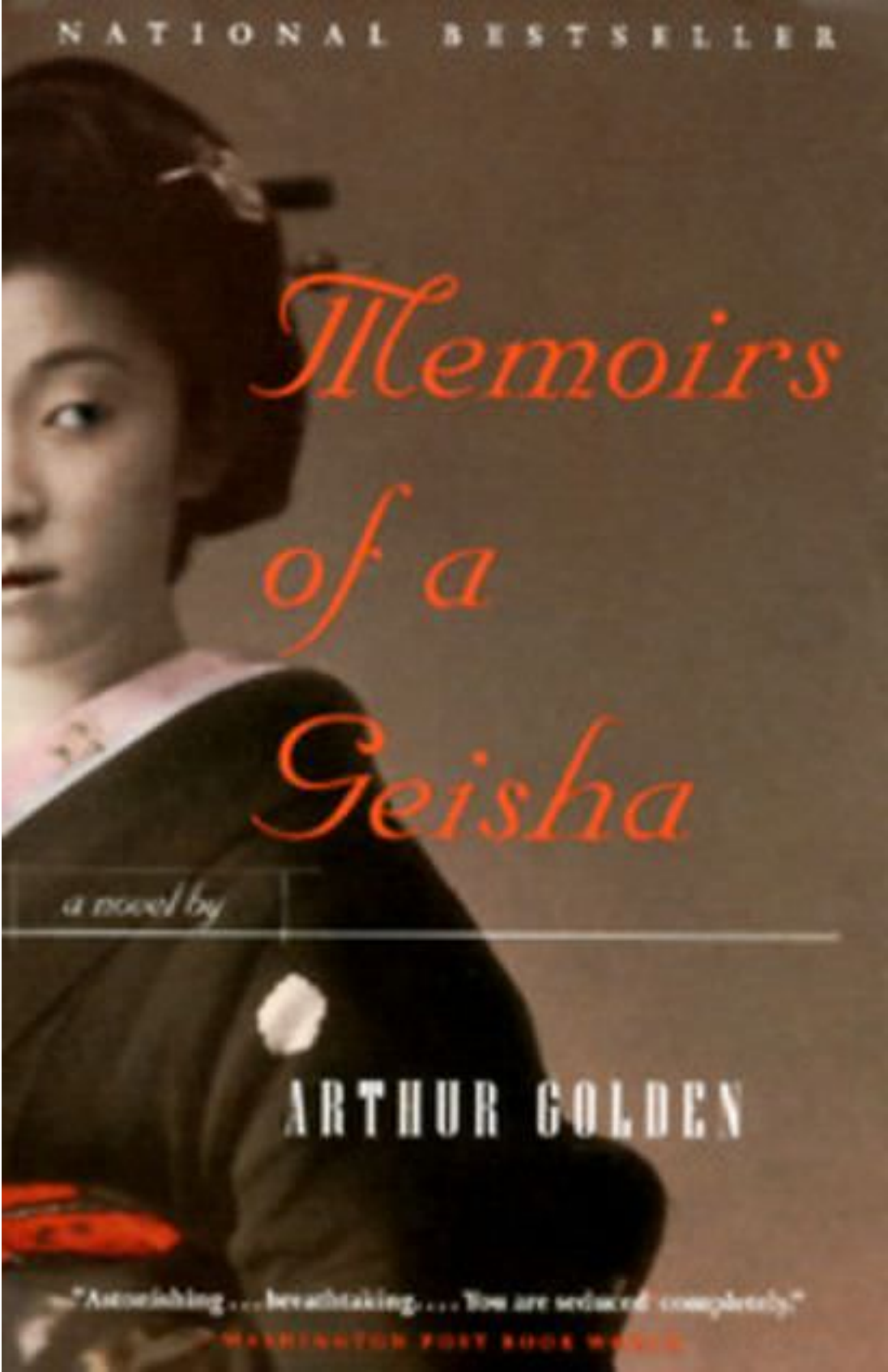
Tác giả có lời:

Vốn chỉ muốn viết một câu chuyện ngắn nào bỏ mấy nghìn chữ thôi, kết quả càng viết càng nghiêm túc, muốn quất cho mình một trận —

Yêu diễm thụ vất hết óc muốn lừa người đã có người trong lòng.

Editor có lời: Hôm nay được nhiều người tốt giúp đỡ, vui quá liền post thêm một chương mới cùng lan tỏa niềm vui hì hì

NATIONAL BESTSELLER

Memoirs of a Geisha

a novel by

ARTHUR GOLDEN

"Astounding... breathtaking.... You are seized completely."

—WASHINGTON POST BOOK WORLD

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

25.

Sau khi về đến nhà, Khuê tú thụ dựa theo lời bài hát trong trí nhớ mà tìm được ca khúc Yêu diễm thụ hát. Cậu phát hiện những từ “she” trong bản gốc đều bị y đổi thành “he”.

Người này.

Khuê tú thụ lắc lắc đầu, cũng rất thú vị.

Một bên khác, Yêu diễm thụ đang gọi điện thoại cho bạn hỏi có biết chỗ học tiếng Anh không.

Người bạn kia: “Làm gì? Mày muốn ra nước ngoài câu trai à?”

Yêu diễm thụ: “Câu con mẹ mày! Còn nữa, mày thấy kiểu gia đình lớn giàu có thế gia vọng tộc như người ta sẽ thích phát âm Anh – Anh hay Anh – Mỹ?”

Người bạn: “Đại ca, mày bảo gia đình lớn giàu có, nhưng nhà tao một nhà kể cả tao nữa là ba người, mày cảm thấy có to không? Sao tao biết được?!”

Quên đi.

Yêu diễm thụ cúp máy, sau đó nhìn chằm chằm vào điện thoại, bên tai lại phảng phất vang lên lời Khuê tú thụ nói.

Có lẽ người ta chỉ nói vô tâm thể thôi, nhưng đối với y lại là một đả kích trầm trọng.

26.

Yêu diễm thụ phát hiện Khuê tú thụ rất thích con chó lông vàng mình nuôi. Yêu diễm thụ gọi chú chó lông vàng này là Phú Quý, hoàn toàn không quan tâm mình lấy một cái tên dung tục như thế cho một chú chó đẹp dễ ngoan ngoãn, nó sẽ có tâm tình gì.

Nguyên nhân là một ngày nọ, Yêu diễm thụ tâm huyết trào dâng bèn quay một video ghi hình Phú Quý rồi gửi cho Khuê tú thụ, lôi kéo Khuê tú thụ cùng cười nhạo tiểu Phú Quý ngốc nghếch.

Khuê tú thụ trả lời: Tôi không thấy thằng nhóc ngốc, nó đáng yêu lắm.

Yêu diễm thụ nói thầm có lẽ là vì hai người các cậu khá giống nhau đi.

Y dùng lời lẽ nghiêm khắc trả lời: Xin cậu hãy chú ý, là con nhóc chứ không phải là thằng nhóc! Phú Quý nhà chúng tôi là một cô chó cái xinh đẹp.

Khuê tú thụ:

Cậu không nhận được, nói: Vậy tại sao anh lại phải lấy một cái tên thế này cho cô chó xinh đẹp.

Yêu diễm thụ thẳng thắn hùng hồn: Bởi vì người ta bảo tên xấu dễ nuôi.

Khuê tú thụ:.... Vậy à.

Yêu diễm thụ lại thử mấy lần, y phát hiện mỗi lần mình chia sẻ chuyện của Phú Quý cho Khuê tú thụ, phản ứng của cậu sẽ thân thiện hơn mấy phần so với bình thường.

Một lần nọ Yêu diễm thụ cố ý hỏi cậu: Cậu có muốn gặp Phú Quý không?

Khuê tú thụ rất vui: Có thể không.

Lòng Yêu diễm thụ nói, có gì mà không thể, nếu em tình nguyện ở lại nhà tôi tôi còn có thể cho em xem đại bảo bối nữa kìa.

Đáng tiếc hiện giờ y chưa thể cho người ta xem đại bảo bối, chỉ có thể cho người ta nhìn tiểu Phú Quý.

Yêu diễm thụ phát hiện Khuê tú thụ đối xử dịu dàng với tiểu Phú Quý hơn cả mình, y cũng không ghen, trái lại còn hỏi Khuê tú thụ: “Cậu thích chó thế này, sao không tự mình nuôi một con?”

Khuê tú thụ ôm tiểu Phú Quý nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông, lại ngắm dáng vẻ thoải mái nhắm hai mắt của nó, nói: “Bởi vì có người không thích.”

Người này là ai, không cần cậu nói, Yêu diễm thụ cũng hiểu.

Kỳ thật sau này Khuê tú thụ không thể ở bên Băng sơn công, thì xét trên một vài phương diện khác, chưa chắc đã là chuyện xấu với cậu.

Cậu quan tâm đến Băng sơn công còn hơn cả chính mình, cũng đã bỏ ra rất nhiều, thậm chí còn vì nó mà kìm nén rất nhiều chuyện của mình. Nếu như hai người ở bên nhau, nhất định cậu cũng phải sống trong cảnh tự hiến dâng và miễn cưỡng cầu toàn.

Yêu diễm thụ hỏi cậu: “Vậy cậu có muốn nuôi một con chó không?”

Khuê tú thụ nói muốn.

Yêu diễm thụ không nói gì nữa.

Không mấy ngày sau, Yêu diễm thụ liền gọi điện thoại cho Khuê tú thụ hỏi cậu có ở nhà không, y muốn tặng đồ cho cậu.

Khuê tú thụ không ngờ Yêu diễm thụ lại thật sự đưa đến cho mình một bé chó con lông vàng. Bé cún nhỏ mới được hai tháng, lặng yên nằm trong ngực Yêu diễm thụ, Khuê tú thụ nhìn đến mức lòng mềm nhũn.

Cậu tha thiết nhìn bé cún con trong lòng Yêu diễm thụ, hơi không thể tin nổi, sau đó nhỏ giọng nói: “Thật sự tặng cho tôi sao?”

Hiếm khi cậu lộ ra vẻ mặt ngây thơ như vậy, không giống với vẻ trầm tĩnh điềm đạm bình thường.

Yêu diễm thụ đưa bé cún vào tay cậu: “Trước tiên cậu ôm nó vào nhà đã, trên xe còn có đồ, tôi phải đi lấy.”

Có thể nói Yêu diễm thụ tương đối tri kỷ, không chỉ tặng chó, những đồ vật liên quan đến chó như bát, giường, đồ ăn, đồ chơi y đều chuẩn bị hết.

Yêu diễm thụ giải thích với Khuê tú thụ: “Lần đầu tiên cậu nuôi chó, có lẽ không có kinh nghiệm gì.”

Y còn nói: “Có điều cũng là tôi lo chuyện bao đồng, dù sao cậu tự đi chọn những đồ này cho nó cũng là một chuyện rất thú vị.”

Khue tú thụ lắc lắc đầu, cậu ôm cún nhỏ, cảm động nói: “Thật sự rất cảm ơn anh.”

“Tôi đã viết hết những chuyện cần chú ý vào giấy, đến lúc đó cậu lưu ý một chút là được.” Yêu diễm thụ nói.

Khue tú thụ bảo được.

Cậu thấy Yêu diễm thụ sắc sảo tỉ mỉ thế này, lại nghĩ đến những câu nói trước đây mình đã nói với Yêu diễm thụ, cảm thấy vô cùng xấu hổ. Yêu diễm thụ là một người đối xử với bạn bè tốt đến vậy, ấy mà cậu còn đối xử với y như thế, có thể nói là tương đối quá đáng.

“Anh đã ăn chưa? Có muốn ở lại ăn cơm không?” Hiếm lắm Khuê tú thụ mới chủ động mời y ở lại ăn cơm.

Yêu diễm thụ có chút được yêu mà sợ: “Có thể không?”

Nhìn bộ dạng này của Yêu diễm thụ, lòng Khuê tú thụ càng thấy hổ thẹn, nói: “Tất nhiên là có thể rồi, không phải anh đã nói xem tôi là bạn sao?”

Mẹ nó còn có thu hoạch ngoài ý muốn!

Yêu diễm thụ nhìn bé cún con vì mới đến hoàn cảnh xa lạ mà có chút sợ sệt, không nhận được mà vừa ôm vừa hôn nó, thật đúng là đại bảo bối!

27.

Khue tú thụ gọi bé cún là George, Yêu diễm thụ hỏi cậu có phải chị của cún con tên là Peppa* không.

Khue tú thụ:.....

*Peppa và George là hai chú heo trong bộ phim hoạt hình Heo con Peppa, Peppa là chị, George là em trai.

Có điều cậu cũng vì bé cún và heo con George có hơi giống nhau nên mới lấy cái tên này.

Yêu diễm thụ không hiểu nổi, một con chó và một con lợn có chỗ nào giống nhau.

Khue tú thụ bảo: “Chúng nó đều sợ độ cao.” Đáng vẻ nói thật hùng hồn.

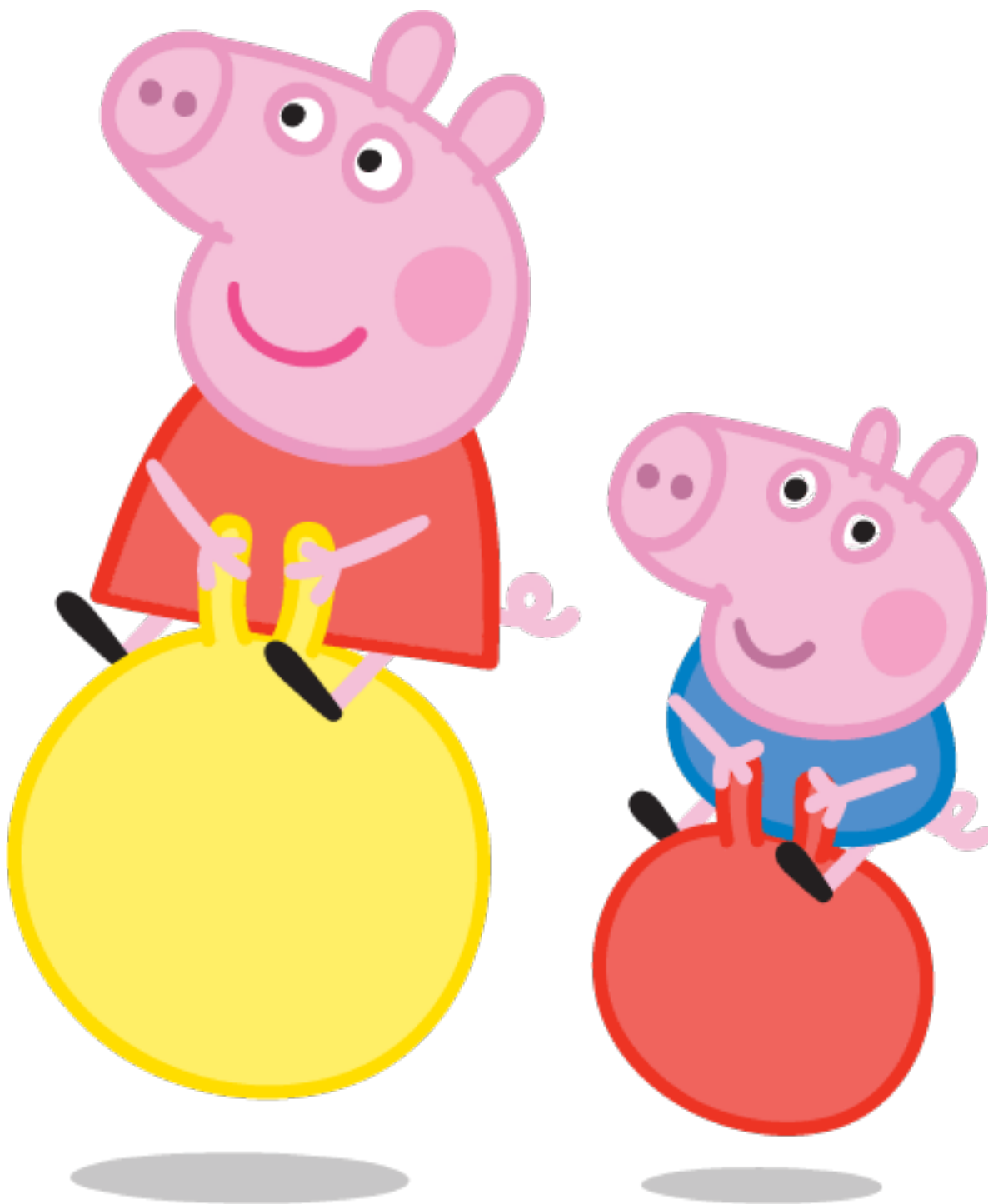
Yêu diễm thụ nói cậu đúng thật là một nhân tài!

Không đúng!

Yêu diễm thụ đang trêu chọc George ngẩng đầu lên nhìn Khuê tú thụ đang múc sữa pha cho nó: “Cậu còn xem Heo con Peppa hả?”

Khue tú thụ hơi ngại ngùng: “Có xem một chút.”

Đâu chỉ là một chút, tập nào cũng xem hết rồi.

9. Chương 9

28.

Yêu điểm thú thật sự đưa Khuê tú thú đi xem kịch múa ballet.

Y không có hứng thú với thứ này, nhưng vì Khuê tú thụ yêu thích nên y mới đi xem. Hơn nữa còn để có tiếng nói chung với cậu, Yêu diễm thụ còn cố ý tìm hiểu nội dung của vở diễn, miễn cho đến lúc xem mình lại không hiểu gì.

Nhưng y không ý thức được rằng vấn đề khó khăn nhất của mình không phải là xem không hiểu, mà là xem đến mệt rũ rời.

Vì thế, lúc Khuê tú thụ cảm động đến mức rơi nước mắt, Yêu diễm thụ đã ngáp hồi lâu, lệ tuôn đầy mắt.

Khue tú thụ vốn cảm thấy mình khóc khi xem kịch có hơi xấu hổ, bèn lén nhìn Yêu diễm thụ, lại phát hiện người ta đã sớm lệ tuôn như mưa.

Không ngờ Yêu diễm thụ nhìn bề ngoài bất cần đời lại có thần kinh mẫn cảm tinh tế như vậy. (....)

Khue tú thụ sờ sờ túi rồi lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ, cậu kéo tay Yêu diễm thụ qua, đặt khăn vào lòng bàn tay y. Một chiếc khăn tay chỉnh tề, còn thoảng mùi nước hoa Khuê tú thụ quen dùng, mùi vị tươi mát mềm mại như chính bản thân cậu vậy, không nhiễm một hạt bụi.

?

“Lau nước mắt đi.” Khuê tú thụ thấy Yêu diễm thụ mờ mịt bèn tiến lại gần y, nhỏ giọng nói.

Yêu diễm thụ nắm tay lại, cảm nhận lấy xúc cảm của chiếc khăn tay. Trong lòng y nói tôi không nữ, nhưng vẫn giả vờ lau qua loa trên mặt rồi vội vàng nhét khăn tay vào túi.

Y sợ Khuê tú thụ muốn đòi lại.

Khue tú thụ không để ý đến những tâm tư này của y, chỉ tập trung tinh thần nhìn diễn viên chào cảm ơn.

Xem xong vở kịch, Yêu diễm thụ muốn đưa Khuê tú thụ về nhà, Khuê tú thụ lại từ chối.

“Tôi tiện đưa cậu về mà!” Yêu diễm thụ nói.

Khue tú thụ lắc đầu nói không cần. Cậu cứ thấy hai người thế này khá là giống hên hò.

“Có phải cậu có chuyện gì khác không,” Yêu diễm thụ nói: “Hay là cậu đói bụng? Vừa vặn tôi cũng hơi đói, chúng ta đi ăn chút gì đi.”

Khue tú thụ hơi hồi hận mà từ chối, nếu còn muốn thêm một bữa cơm thì càng có cảm giác hai người đang

hẹn hò hơn.

“Lần này tôi xem kịch với cậu, vậy có phải lần sau cậu cũng nên cùng tôi xem thứ tôi thích đúng không?” Yêu diễm thụ toan tính trong lòng.

Khuê tú thụ nói: “Nhưng thứ anh thích thì nên làm cùng người anh thích chứ, anh hãy đi xem với anh ấy đi.”

Yêu diễm thụ giả vờ không nghe thấy: “Tôi nghe nói phim XX tháng sau chiếu, chúng ta đi xem suất đầu tiên đi? Mấy phần trước tôi xem không sót tập nào, phần này tôi mong chờ đã lâu rồi!”

Nhìn Yêu diễm thụ đang chăm chú nhìn mình bằng đôi mắt ngập tràn kỳ vọng, Khuê tú thụ không thốt nên lời từ chối được. Cậu cũng học được cách nói lảng sang chuyện khác: “Anh lái xe cẩn thận đi.”

“Cậu không được nói sang chuyện khác!” Không ngờ Yêu diễm thụ lại hoàn toàn không mắc bẫy.

Khuê tú thụ nói: “Tôi chưa từng xem bộ phim đó, cần phải xem bù mấy phần trước.”

“Hay đấy! Tôi xem với cậu, vừa lúc tôi cũng muốn xem lại một lần.” Yêu diễm thụ hận không thể vỗ tay khen hay.

“....”

Khuê tú thụ không muốn nói chuyện nữa.

Cậu không biết liệu có phải Yêu diễm thụ cũng đối xử với những người bạn khác như vậy không, hoàn toàn không để lại một chút không gian cá nhân. Cảm giác ngột thở này khiến Khuê tú thụ không biết làm sao.

Yêu diễm thụ thấy Khuê tú thụ không nói gì, cũng ý thức được mình quá gấp, bèn sửa lời: “Trêu cậu thôi, nếu cậu không muốn xem thì thôi, tôi không muốn làm người khác khó chịu.”

Người như Khuê tú thụ không thể chịu được khi người khác nói mềm, vừa nghe thấy Yêu diễm thụ nói vậy, cậu liền nghiêm túc cam kết: “Tôi sẽ đến xem.”

Khi xuống xe, Khuê tú thụ không nhận được hỏi một câu: “Anh đối xử với tất cả bạn bè đều thế này ư?”

Yêu diễm thụ không trả lời vào vấn đề chính, chỉ nói: “Chúng ta là bạn bè cực kỳ tốt.”

Làm bạn cực kỳ tốt với Yêu diễm thụ, Khuê tú thụ cảm thấy áp lực.

28.

Càng làm cho Khuê tú thụ áp lực đó chính là không biết Băng sơn công biết được chuyện Yêu diễm thụ rất thân với cậu từ đâu, còn cố ý gọi điện thoại hỏi Khuê tú thụ.

Khue tú thụ không lừa dối người khác, chỉ có thể có sao nói vậy. Cậu trả lời rằng Yêu diễm thụ là một người rất rộng rãi, làm bạn với y rất vui.

“Chỉ là bạn thôi sao?” Hình như Băng sơn công không quá yên tâm. Có lẽ là trong mắt người yêu sẽ biến thành Tây Thi, tình nhân trong mộng của hắn hoàn mỹ không tì vết, y ngang ngược không biết lý lẽ là đáng yêu, y hùng hổ dọa người là thẳng thắn, y ích kỷ chỉ biết mình là thật thà không giả vờ. Băng sơn công cảm thấy toàn bộ người trong thiên hạ có thể sẽ thích Yêu diễm thụ hoàn mỹ như vậy.

Với Băng sơn công, vì hắn không thích Khuê tú thụ, thế nên cậu có tri thức hiểu lẽ nghĩa là tàn dư phong kiến, cậu dịu dàng sẵn sốc là không có cá tính, cậu khoan dung rộng lượng lại là nhất gan sợ sệt.

Sao Khuê tú thụ không nghe được ý ngoài lời của hắn chứ, cậu nghiêm túc nói: “Là bạn rất thân.”

Băng sơn công không hề lưu tình nói: “Hai người phải duy trì khoảng cách.”

Thậm chí hắn còn không sử dụng cách nói Tôi hi vọng.

Lần đầu tiên Khuê tú thụ nói năng khiến Băng sơn công không vui: “Anh đừng có nghĩ phức tạp về tình bạn của chúng tôi.”

Một cuộc nói chuyện tan rã không vui.

30.

Yêu diễm thụ hỏi bóng gió Khuê tú thụ, có thể thích người khác không.

Khue tú thụ nói không biết.

Yêu diễm thụ lại hỏi vậy tại sao cậu lại thích Băng sơn công.

Khue tú thụ nói chẳng tại sao hết.

Cậu thích Băng sơn công, giống như nhu cầu ngủ nghỉ ăn cơm của con người. Loại yêu thích này đã biến thành một phần trong cuộc sống của cậu, hóa thành máu thành thịt, cũng làm cho cậu biến thành chính

mình bây giờ.

Yêu diễm thụ cảm thấy rất khiếp sợ khi nghe những lời này. Dưới cái nhìn của y, yêu thích của Khuê tú thụ đã có chút dị dạng, Khuê tú thụ bị những thứ được gọi là yêu thích này ảnh hưởng đến quỹ đạo trưởng thành của mình, thói quen và sở thích của cậu đều hình thành vì một người khác.

“Có phải người nhà cậu đều rất thích anh ta không?” Yêu diễm thụ hỏi.

Khue tú thụ nói: “Phụ huynh đều cho rằng hai chúng tôi thích hợp ở bên nhau.”

Cậu có tính cách hướng nội trời sinh, tính tình ôn hòa nho nhã, thậm chí có chút do dự thiếu quyết đoán, lại là con út trong nhà, tất nhiên cũng nhận lấy thương yêu. Người nhà cậu hi vọng một đời cậu được trôi chảy, mà người như Bằng sơn công lại là người thích hợp ở bên cậu nhất.

Nhưng tình cảm không chỉ muốn xem có thích hợp hay không, mà còn phải xem có thích hay không nữa.

Cậu đã thử từ bỏ chờ đợi trong vô vọng, thế nhưng những thói quen đã ngày dần thấm chứa đâu chỉ một sớm một chiều là có thể thay đổi.

Yêu diễm thụ nói: “Sau này cậu đừng xem anh ta cần gì, mà nên tự hỏi chính mình cần gì. Cậu có thể ích kỷ một chút, hẹp hòi một chút, đừng có hiền lành theo Phật hệ như vậy. Dù cậu có là thánh nhân cũng không thể làm cho mọi người đều yêu thích thỏa mãn. Nhân sinh khổ đoản, cần phải tận hưởng lạc thú trước mắt.”

Khue tú thụ liếc y một cái.

Yêu diễm thụ không hiểu ra sao: “Cậu nhìn tôi thế làm gì?”

Khue tú thụ đáp: “Vậy người đầu tiên tôi tuyệt giao nhất định chính là anh, anh đã cướp mất người yêu của tôi!”

“....”

Cũng đúng!

“Vậy cậu có tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm gì không, tôi xem mình có người bạn nào thích hợp để giới thiệu cho cậu không nào.” Y nói rất nghiêm túc, bày ra dáng vẻ thật sự muốn giúp Khuê tú thụ thoát khỏi bế khổ.

Khue tú thụ còn thật sự suy nghĩ cẩn thận: “Ừm....Chính trực thiện lương, thành thực đáng tin.”

Yêu diễm thụ cảm thấy Khuê tú thụ có hiểu lầm gì đó với Băng sơn công, tám chữ này có tí tẹo liên quan gì với hắn ta ư?

À đúng rồi, cũng chẳng liên quan đến mình.

“Đó là phương diện tính cách, thế còn tướng mạo và gia thế, có yêu cầu gì không?” Yêu diễm thụ truy hỏi.

“Dị dạng là được rồi, tướng mạo thì không cần ưu tú quá, chỉ cần bình thường một chút là được, gia thế cũng không sao.”

Yêu diễm thụ mặt không cảm xúc ha ha hai tiếng.

Vui quá, mình hoàn mỹ tránh được hết thấy tiêu chuẩn của Khuê tú thụ.

“Cậu cũng không tò mò về tiêu chuẩn chọn bạn đời của tôi à?” Yêu diễm thụ hỏi cậu.

Y đã hỏi như vậy, Khuê tú thụ không tò mò cũng không thể nói, chỉ đành hỏi: “Tò mò chứ!”

Yêu diễm thụ hài lòng: “Nếu cậu đã tò mò như vậy, tôi sẽ cố sức nói cho cậu biết.”

Đột nhiên Khuê tú thụ có chút không muốn nghe.

Yêu diễm thụ mặc kệ cậu có muốn nghe hay không, nói tự nhiên: “Phải dị dạng, đọc nhiều sách, biết lo cho gia đình, cũng phải lương thiện, không thích làm người khác khó chịu. Quan trọng nhất là phải yêu tôi.”

Nghe y nói xong, lòng Khuê tú thụ trầm mồi ngổn ngang.

Cậu nghĩ, hóa ra trong mắt Yêu diễm thụ, Băng sơn công là người như thế.

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

31.

Người nhà Khuê tú thụ tham gia một bữa tiệc của giới thượng lưu, vừa lúc gặp được người nhà của Băng sơn công. Người ngoài nhắc đến việc kết hôn của con cái hai nhà, cười nói, nếu như làm lễ đính hôn này nọ

sớm một chút thì không chừng lúc này mọi chuyện đã xong rồi.

Mẹ Khuê tú thụ nói: “Không sao, dù gì cũng coi như một chuyện cười vậy, cũng là con cái không có phúc.”

Mẹ Bằng sơn công mau mắn nói: “Không không không, Baby nhà chị tốt như vậy, là cái thằng không biết nghe lời nhà tôi không có phúc.”

Mẹ Khuê tú thụ sửa sang lại tấm áo choàng lông khoác vai của mình một cái, bình tĩnh nói: “Đúng vậy, tôi đang nói đến con trai nhà chị đấy, Baby nhà tôi tốt như vậy, thằng con chị bỏ lỡ nó đúng là không có phúc.”

Mẹ Bằng sơn công: “....”

32.

Một lần nọ Yêu diễm thụ muốn tặng đồ cho George, liền đến nhà Khuê tú thụ, vừa lúc gặp mẹ Khuê tú thụ đang ở đó.

Lúc Yêu diễm thụ gõ cửa còn đang nghĩ chiếc Maybach dừng ở cửa kia là của ai nhỉ, Khuê tú thụ không lái loại xe này. Xe của Khuê tú thụ là một chiếc Phaeton có ngoại hình khiêm tốn đến mức không thể khiêm tốn hơn, đồng nghiệp và sinh viên không biết còn tưởng cậu chỉ lái một chiếc xe phổ thông.

*Maybach và cả Phaeton đều là nhãn hiệu của hai dòng xe ô tô sang.

Maybach đây.

Volkswagen Phaeton

Khue tú thụ mở cửa ra thấy là Yêu diễm thụ cũng không bắt ngờ, mời y đi vào.

Trong phòng khách có một người phụ nữ xinh đẹp trẻ trung đang ngồi ôm George chơi đùa, nghe thấy tiếng liền quay đầu lại nhìn Yêu diễm thụ một cái, lập tức hớn hở mặt mày: “Baby, đây là bạn của con hả? Đẹp trai quá.”

Yêu diễm thụ cho rằng đây là chị của Khuê tú thụ, y chỉ chán kinh một giây, một giây sau đã ngoan ngoãn nói: “Chào chị ạ.”

Người phụ nữ kia càng vui vẻ hơn, nói: “Cậu nhóc này sao lại nói thế, dì là mẹ của Baby, cậu phải gọi dì là dì đấy!”

Yêu diễm thụ lại gần mới nhìn thấy giữa khóe mắt và đôi mày người phụ nữ này có hiện lên dấu vết của năm tháng, bèn thành thật đáp: “Con thấy dì còn trẻ thế này nên cứ tưởng dì là chị của cậu ấy cơ. Chào dì ạ.”

Mẹ Khuê tú thụ che miệng cười: “Đứa nhỏ này miệng ngọt quá.”

Khue tú thụ bưng trà bánh đến cho Yêu diễm thụ, còn mình thì ngồi vào ghế sofa bên cạnh nói chuyện với mẹ.

Mẹ cậu hiển nhiên là cảm thấy hết sức hứng thú với Yêu diễm thụ tướng mạo xinh đẹp, lời kéo y nói chuyện hồi lâu, nào là bao nhiêu tuổi, có bạn đời chưa, trong nhà mấy người, diện tích bình quân đầu người bao nhiêu mét, tất cả đều hỏi một lần.

Yêu diễm thụ cũng ngoan ngoãn trả lời, Khuê tú thụ ngồi một bên cảm thấy ngại bèn nhẹ giọng nói: “Mẹ, mẹ làm gì thế, anh ấy chỉ là bạn của con thôi.”

Mẹ Khuê tú thụ cười híp mắt: “Mẹ là trưởng bối nên mới quan tâm xem có thích hợp không để giúp mấy người trẻ tuổi các con lưu ý ấy mà.”

Mẹ Khuê tú thụ kéo tay Yêu diễm thụ đánh giá một phen, thở dài nói: “Đứa nhỏ này thật đẹp, còn đẹp hơn những ngôi sao trên TV. Mẹ con sinh được một đứa con đẹp như này chắc tự hào lắm.”

Yêu diễm thụ không muốn nói nhiều về mẹ mình, chỉ quay đầu lại liếc nhìn Khuê tú thụ đang nhìn mình xin lỗi, cười nói: “Ngược lại con thấy dì sinh được một đứa con ưu tú như Baby thế này mới đáng tự hào ấy.”

Nói đến mới nhớ, đây là lần đầu tiên Khuê tú thụ nhìn thấy Yêu diễm thụ ngoan ngoãn thế này, cũng thấy có chút mới mẻ.

Yêu diễm thụ dỗ dành mẹ Khuê tú thụ đến mức nở gan nở ruột, còn bảo Khuê tú thụ để sau này cậu mang Yêu diễm thụ về nhà chơi nhiều một chút. Khuê tú thụ còn chưa nói gì, Yêu diễm thụ đã gật đầu đồng ý trước.

“Được rồi, mấy người trẻ tuổi các con cứ chơi đi, mẹ không quấy rầy nữa.” Mẹ Khuê tú thụ nói xong liền đứng lên, sửa sang dung nhan lại một chút.

Yêu diễm thụ còn ân cần hơn cả Khuê tú thụ, y không chỉ mở cửa nhà thay mẹ Khuê tú thụ, còn mở cửa xe giúp.

Mẹ Khuê tú thụ ngồi lên xe, sau đó hạ cửa xe xuống nhìn Yêu diễm thụ, cảm thán một câu, tốt quá.

Yêu diễm thụ vẫn rất hài lòng với biểu hiện của mình, tiếc nuối duy nhất là y không được nói trước để chuẩn bị —— Không nói những cái khác, mái tóc màu xanh biếc khổng tước y vừa nhuộm đã khiến y mất chút điểm.

Sao Khuê tú thụ không hiểu được suy nghĩ trong lòng mẹ mình chứ, cậu hơi áy náy đi theo Yêu diễm thụ xin lỗi: “Có lẽ mẹ tôi có hiểu lầm gì đó với anh.”

Yêu diễm thụ vô cùng rộng lượng: “Không sao không sao.”

“Có hơi phiền đến anh rồi, ngại quá.” Dù sao mẹ cậu cũng đào bới hỏi nhiều như vậy.

Yêu diễm thụ nói: “Không mà, tôi cảm thấy nói chuyện với mẹ cậu rất có ý nghĩa, cũng rất thú vị.”

Đây không phải là lời nói dối, y vốn tưởng phu nhân của một gia đình giàu có nhất định sẽ là đáng vẻ cao tại thượng, không ngờ mẹ Khuê tú thụ lại dịu dàng hòa ái như vậy.

Cũng đúng, chỉ có người mẹ như vậy mới có thể dạy ra Khuê tú thụ dịu dàng đến thế.

33.

Lúc về, Yêu diễm thụ liền nhuộm lại tóc thành màu đen. Tóc y nhuộm nhiều lần, nên hơi khô xơ, sau khi nhuộm đen lại nom nhu thuận hơn nhiều. Y còn bảo thợ cắt tóc cắt cho mình một kiểu dễ nhận ra mà không quá phô trương, khiêm tốn mà không thiếu cá tính, đẹp đẽ mà có chút đáng yêu.

Thợ làm tóc đưa kéo cho y: “Đây, thiếu gia, anh giao sân khấu cho cậu, tự cậu biểu diễn đi.”

Yêu diễm thụ ghét bỏ anh ta: “Làm tóc với anh lâu như thế, sao chúng ta chẳng có chút hiểu ngầm nào vậy.”

Thợ cắt tóc bình tĩnh nói: “Chúng ta thật sự chỉ làm tóc, không có hàm nghĩa sâu hơn, xin cậu chú ý đến lời nói của mình.”

Yêu diễm thụ: “Đúng vậy, không phải thế anh còn muốn thế nào? Em đẹp trai thế này, nhờ anh làm tóc cho em anh phải cảm kích đến khóc ròng, anh còn muốn tiếp xúc sâu hơn nữa cơ á?”

Thợ cắt tóc: “....”

Nhân viên trong cửa tiệm của anh ta không lý giải nổi tại sao Yêu diễm thụ đẹp đến thế mà anh ta không hề động tâm. Với cái dáng vẻ miệng chó không phun được một câu tiếng người này, xuân tâm có nảy mầm cũng bị đông cứng rồi bết nát!

“Hay thế này đi, có kiểu tóc nào mà phu nhân nhà có tiền nhìn sẽ thấy thích không?” Yêu diễm thụ hỏi.

Thợ cắt tóc: “...Thiếu gia à, tôi gọi cậu một tiếng thiếu gia, cậu thật sự muốn đi làm thiếu gia* hả? Đã sa đọa đến nước này sao? Anh nghe nói lúc trước có một tên gốc tiền nhiều đến Club của cậu, tiền uống rượu mỗi ngày cho cậu có thể bằng tổng số thu nhập một đêm của một công ty đúng không? Cái này cũng không thể ngăn cản cậu xuất phát trên con đường làm tiểu bạch kiểm hả?”

*Thiếu gia còn có nghĩa lóng là trai bao. Tiểu bạch kiểm cũng na ná vậy.

Yêu diễm thụ: “Anh nghĩ gì thế? Em đây là vì muốn lấy lòng mẹ vợ!”

“Ồ,” Thợ cắt tóc bình tĩnh nói: “Ra là làm tiểu bạch kiểm cho đại gia.”

“Đại gia cái chân nhà anh, đừng nói em ấy thế.” Yêu diễm thụ bảo.

Xùy, thợ cắt tóc giật giật khóe miệng, bảo vệ vợ ghê nhờ.

Đến đoạn Yêu diễm thụ nhuộm tóc đen cầm lòng khôngặng mà nhớ đến Maya của Hidoku Shinaide. Anh công nhuộm đen trở thành đẹp trai nhất mà tui từng đọc.

Dạo này tui bắt đầu kiếp sống bận như chó, tối nào về sớm sẽ cố post bài và edit. Có lỗi chính tả hay gì mọi người comment giúp tui với nha.

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

34.

Yêu diễm thụ cắt một kiểu tóc mới rồi chạy đến trường Khuê tú thụ dạy tìm cậu chơi.

Kiểu tóc lúc trước của y để dài quá thái dương, nom quá thanh tú. Lần này y cắt ngắn cả tóc mái, chỉ chừa lại tóc trên đỉnh đầu rồi vuốt hết về sau, cả khuôn mặt đều lộ ra, trông thành thực chứng chắc hơn dĩ vãng rất nhiều. Ngũ quan của Yêu diễm thụ quá diễm lệ, cũng may là phần xương trán anh tuấn, đường nét gương mặt cũng sâu, cuối cùng cũng coi như ít đi cảm giác xinh đẹp nam nữ khó phân.

Lúc trước y đến trường học còn có thể bị hiểu nhầm thành học sinh, lần này thì không.

Có một sinh viên đến văn phòng Khuê tú thụ nộp bài tập, nhìn thấy Yêu diễm thụ liền che miệng, hỏi Khuê tú thụ: “Thầy ơi, đây là bạn trai của thầy hả? Đẹp trai quá đi mất!!”

Khuê tú thụ bất đắc dĩ: “Cô nhóc này, nói gì đó.”

Cô sinh viên đỏ mặt hỏi thăm Yêu diễm thụ một chút rồi chạy đi.

Yêu diễm thụ lấy một cái ghế đến ngồi bên cạnh Khuê tú thụ.

Khuê tú thụ thu lấy bài tập trong tay, nhìn y: “Sao anh lại nhuộm tóc đen?”

“Thế nào, đẹp không?” Yêu diễm thụ lắc lắc đầu.

“Đẹp,” Khuê tú thụ nghiêm túc nói: “Anh làm thế nào cũng đẹp hết.”

.....

Gương mặt Yêu diễm thụ đỏ bừng lên với tốc độ mắt thường cũng thấy được, hiếm hoi lắm da mặt y mới có lúc mỏng manh đến vậy.

Khuê tú thụ không biết một câu nói nghiêm túc chân thật của mình đã khiến cái tên già đời lẫn lộn trong phong nguyệt bao năm đớp thính, cậu thấy y không nói lời nào lại mở bài tập ra tiếp tục nhìn.

Chờ đến khi Yêu diễm thụ cảm thấy mặt không còn bóng rầy nữa, đương muốn ngẩng đầu lên nói vài câu, lại thấy gò má không hề nhu tình mật ý của Khuê tú thụ.

Người con trai khiến y đỏ mặt này (?) thế mà lại coi như không có chuyện gì xảy ra, vẫn tiếp tục chăm bài tập.

Yêu diễm thụ đột nhiên có cảm giác thất bại. Y thở hắt ra một hơi, sau đó chống cằm trên bàn nhìn Khuê tú thụ bằng đôi mắt to Carslan*.

*Carslan là một nhãn hiệu trang điểm nổi tiếng ở Trung Quốc. Cụm từ đôi mắt to Carslan bắt nguồn từ một quảng cáo của Thái Y Lâm, sau đó nó bắt đầu phổ biến rộng rãi. Đôi mắt Carslan ý chỉ những đôi mắt to long lanh với hàng mi cong vút. Đại loại là chỉ mắt đẹp á.

“Chừng nào thì cậu tan làm thế!”

Khuê tú thụ liếc Yêu diễm thụ một cái, không hiểu sao, cậu lại nhớ đến cháu nhỏ nhà anh mình.

“Chờ tôi chấm xong chỗ bài tập này đã.” Khuê tú thụ nói.

“Chừng nào thì cậu đưa tôi về nhà cậu chơi?” Y lại hỏi.

Khuê tú thụ không rõ: “Đến nhà tôi chơi?” Nhà cậu có gì để chơi, chơi với George à?

“Không phải, là đi thăm mẹ cậu đó.” Yêu diễm thụ bảo.

Khuê tú thụ nháy mắt một cái, không hiểu tại sao y lại đột nhiên nói thế.

Yêu diễm thụ cười cười, thế nhưng trong đôi mắt lại chợt lóe lên tia buồn bã khiến người ta đau lòng, y nói: “Đã đồng ý với dì rồi, muốn đi gặp dì ấy.”

Khuê tú thụ nghĩ, có lẽ gia đình Yêu diễm thụ thiếu hụt gì đó.

“Chờ đến kỳ nghỉ hè tôi sẽ dẫn anh về nhà chơi. Đến lúc đó cháu tôi cũng nghỉ rồi, hai người chắc sẽ có nhiều điểm chung lắm.” Khuê tú thụ nói.

Yêu diễm thụ không hiểu tại sao mình lại có nhiều điểm chung với cháu của Khuê tú thụ, nhưng vẫn thuận theo gật đầu bảo được.

35.

Còn chưa thành công đăng đường nhập thất gặp phụ huynh và cháu trai, Yêu diễm thụ đã ngã bệnh trước tiên.

Lại nói, y không phải là một người mảnh mai có thể chất kém cỏi, ngược lại y còn rất khỏe mạnh, quanh năm suốt tháng chưa từng đau đầu nhức óc lần nào. Nhưng người như thế một khi bệnh sẽ bị dẫn vật rất lâu.

Mà cũng tại y, đánh bóng với người ta đến khi mồ hôi mồ kê nhễ nhại, về nhà còn tắm nước lạnh, tắm nước lạnh xong cảm thấy lạnh lại mở điều hòa.

Sáng hôm sau liền phát sốt.

À không phải, là phát sốt.

Yêu diễm thụ còn cảm thấy rất mới mẻ, đã lâu y không đổ bệnh, phản ứng sau khi biết mình phát sốt là nhắn tin Wechat cho Khuê tú thụ.

Y không nói mình ngã bệnh, chỉ vừa ho khan vừa dùng giọng mũi đặc nghẹt nói với Khuê tú thụ: Hôm nay không thể đi tìm cậu rồi.

— Nói như kiểu Khuê tú thụ người ta hẹn với y ấy.

Khuê tú thụ vốn hiền lành, vừa nghe thấy giọng nói này của Yêu diễm thụ là biết y bị bệnh, cậu suy nghĩ một lúc sau đó trả lời: Nhớ uống thuốc.

.....

Không đến gặp mình thật à?

Yêu diễm thụ tức lắm, nhưng y vẫn chưa thể nói, nói ra sẽ ảnh hưởng đến hình tượng cao to vĩ đại của y trong nội tâm Khuê tú thụ.

Y chỉ có thể ho khan càng dữ dội hơn, sau đó lại tiếp tục gửi tin nhắn thoại, miễn cưỡng diễn dịch một người bị cảm mạo thành một bệnh nhân ung thư phổi thời kỳ cuối.

Khuê tú thụ phát hiện mình bị quấy rầy cả một buổi sáng, thật sự đau đầu. Việc bị bệnh Yêu diễm thụ không chịu xác nhận, cái có thể xác nhận chính là rốt cuộc Khuê tú thụ cũng nói Tôi sẽ làm lễ chứng đưa đến.

Yêu diễm thụ đồng ý, tiếp đó liền miệt mài gửi tin nhắn cho Khuê tú thụ.

Khuê tú thụ đến rất nhanh. Trong tay cậu còn xách thêm một túi tuyết lê và một vài đồ linh tinh, Yêu diễm thụ cũng không biết là thứ gì.

Phú Quý hiển nhiên còn nhớ Khuê tú thụ, nó cọ cọ vào đầu gối cậu chào hỏi.

Khuê tú thụ cười xoa xoa đầu Phú Quý, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cái người vừa mở cửa cho mình giờ đang khoác một cái thảm len ngồi co quắp trên sofa.

Má Yêu diễm thụ vì sốt mà hơi ửng đỏ, mũi cũng đỏ đỏ, nom thật đáng thương.

“Cậu đến nhanh thế, lo cho tôi vậy à.” Yêu diễm thụ bảo.

Khuê tú thụ nói thăm anh giục tôi như vậy tôi có thể không nhanh ư.

Cậu cầm đồ trong tay vào nhà bếp, bắt đầu chưng lê cho Yêu diễm thụ.

Yêu diễm thụ còn vào nhà bếp nhìn cậu, bị cậu đẩy mạnh vào phòng ngủ, bắt y nghỉ ngơi thật tốt. Yêu diễm thụ nói mình thấy như đang nằm mơ, đã lâu lắm rồi không có ai chăm sóc y như thế này.

Khuê tú thụ nghe y nói như vậy lại cảm thấy y có chút đáng thương. Cậu hầm lê cho Yêu diễm thụ, lại đi lấy thuốc cho y uống.

Nghĩ cũng biết người như Yêu diễm thụ chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn uống thuốc, mà trong nhà cũng chưa chắc đã có thuốc, vì thế cậu mới mang thuốc không theo đơn từ nhà lại đây.

Yêu diễm thụ đang tựa vào đầu giường chơi với Phú Quý, y nhìn thấy Khuê tú thụ đi vào lập tức vô tình đẩy Phú Quý ra, sau đó tựa như một con cá trơn tuột lủi vào chăn, chỉ lộ non nửa gương mặt. Mắt y ướt nhẹp, mũi thì đỏ, y nháy nháy mắt nhìn Yêu diễm thụ, giả vờ mình là chú nai con Bambi thanh thuần vô tội.

Khuê tú thụ rót một cốc nước, sau đó đặt nước và thuốc lên đầu giường: “Uống thuốc đi.”

Yêu diễm thụ không nhúc nhích.

Khuê tú thụ: “Anh ăn cơm chưa?”

Yêu diễm thụ lắc đầu.

Khuê tú thụ đứng dậy muốn đi nấu cơm cho y, lại bị y kéo lại: “Tôi chờ ăn lê chừng là được, không muốn ăn thứ khác.”

Khuê tú thụ không ép y, sau đó thuận theo ngồi bên giường.

Yêu diễm thụ kéo chăn xuống dưới để lộ miệng ra ngoài, đoạn nói: “Cậu có cảm thấy hiện giờ tôi vô cùng có cảm giác mỹ nhân ôm yếu không?”

“....”

Khuê tú thụ không biết y lại đột nhiên nổi điên cái gì, không biết trả lời thế nào.

“Cậu thấy tôi yếu đuối thế này mà không có kích động gì sao?” Yêu diễm thụ nói xong liền nháy mắt.

Khuê tú thụ bình tĩnh nói: “Kích động gì? Đánh anh một trận à?”

Yêu diễm thụ cảm thấy Baby dịu dàng văn tĩnh của mình đã thay đổi.

Baby dịu dàng văn tĩnh nhìn Yêu diễm thụ tinh thần hoảng hốt không yên, cười cười: “Anh ngủ đi, chờ khi lê chừng được rồi tôi sẽ gọi anh.”

“Tôi hoài nghi cậu giả vờ gay.” Yêu diễm thụ nhỏ giọng lầm bầm.

Khuê tú thụ chăm sóc cho Yêu diễm thụ tròn một ngày mới đi, cậu vừa ra cửa, Yêu diễm thụ đã nhảy dựng lên gọi điện thoại chửi đổng.

“Thằng cháu rùa* mày bày ý kiến ôi thiêu cho ông! Bố mày chẳng thấy tí tẹo cảm giác ám muội mới cả giao lưu sâu thêm một bước nào hết, chỉ có cảm giác tình mẹ đã lâu không gặp thôi. Con mẹ nó tao cũng thật sự cảm ơn mày đấy!”

*Một câu chửi thề.

Cháu trai rùa bên kia điện thoại cũng rất ngơ ngác: “Không đúng, người đang lúc sinh bệnh yếu ớt nhất, mày ở bên cạnh dốc lòng chăm sóc một tác không rời người ta, nhất định có thể làm người ta cảm động mà.”

“....”

Yêu diễm thụ bỗng nhiên trầm mặc.

Đệt.

Lộn rồi.

Lúc này y cũng không dám mắng bạn mình rằng mẹ nó mày không thể nói rõ ai chăm sóc cho ai được à nó đã ảnh hưởng đến hình tượng vĩ đại của tao trong lòng người ta mất rồi.

Chỉ có thể hăm hứ một câu: “Ai mà biết!” Dứt lời Yêu diễm thụ thở phò phò cúp máy.

Tức chết được!

Thiệt thòi cho y một muốn chết vẫn phải tự dẫn vật mình cho mắc bệnh.

Tí hữu dụng chó má cũng chẳng có.

À, có.

Đúng là y cảm nhận được sự ám áp lâu lắm không gặp, hình như lại càng say đắm Khuê tú thụ mất rồi.

Yêu diễm thụ thua thiệt lại bắt đầu chì chiết chính mình.

=)))))))))

Lại một lần nữa, đến đoạn Yêu diễm thụ nhuộm đen tui lại không nhìn được mà chèn ảnh Maya vào.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

36.

Thời kỳ bận rộn của Băng sơn công kết thúc, hắc lại lần nữa bắt đầu điên cuồng theo đuổi Yêu diễm thụ.

Yêu diễm thụ chỉ coi hắc như công tử Bạc Liêu tiêu tiền như rác, cả ngày lác lư trong Club của y chọn rượu đắt tiền. Hiện giờ Yêu diễm thụ lại coi trọng chồng (vợ?) chưa cưới trước của người ta, đến tâm trạng cũng không có, nhìn thấy hắc là phiền.

Băng sơn công không biết những điều này, hắc đã quen với việc Yêu diễm thụ lúc lạnh lúc nóng, hắc cho rằng Yêu diễm thụ lạnh lùng với mình là vì y thấy hai người họ không bình đẳng với nhau.

Thậm chí hắc còn thâm tình chân thành đưa ra cam kết và bảo đảm cho Yêu diễm thụ.

“Chúng ta cùng lui một bước nhé, cả hai bên đều thỏa hiệp và trả giá. Em không muốn nấu cơm, anh có thể vì em mà học, cũng thế, em có nguyện ý mỗi ngày đón anh đi làm về không?”

Yêu diễm thụ thật sự không hiểu sống nào của Băng sơn công: “Có phải anh mời không được bảo mẫu đâu, có gì nhất định phải tự mình nấu ăn?”

Băng sơn công: “Anh cho rằng em không muốn có bảo mẫu quấy rầy đến cuộc sống của chúng ta.”

Yêu diễm thụ: “Tôi chỉ không muốn có anh đến quấy rầy cuộc sống của tôi và bảo mẫu.”

“?”

Băng sơn công không hiểu.

Yêu diễm thụ dứt khoát nói thẳng: “Tôi nói rõ với người anh em vậy, mâu thuẫn giữa chúng ta không chỉ có chỗ này, mà mâu thuẫn cơ bản nhất là chúng ta cùng loại.”

Trong nháy mắt Băng sơn công vẫn không phản ứng lại hàm nghĩa trong câu nói của y.

Yêu diễm thụ lại hỏi: “Người anh em, anh có đồng ý vì tôi mà mở hộ đình hoa* không?” (*Chỉ cúc hoa)

“?”

“!”

Băng sơn công thà bị y đánh cho đầu ở đầy hoa, đây là tôn nghiêm của một băng sơn công!

Mông hắc, đầu chỉ người bình thường không thể đâm? Đến tình nhân trong mộng của mình cũng không được!

“Anh xem.” Yêu diễm thụ buông tay.

Băng sơn công vẫn cố ôm ấp may mắn: “Em nói vậy, có phải là vì anh không thể cho em cảm giác an toàn không?”

Yêu diễm thụ: “Không, thứ cảm giác an toàn này không cần người khác cho. Tôi nói như vậy chỉ bởi vì anh không thể để tôi đâm mông anh.”

37.

Băng sơn công ra nước ngoài.

Lần này là để chữa tổn thương.

Trên bầu trời cao hơn 20000 feet, Băng sơn công nhìn ra cửa sổ, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn cảm thấy cuộc sống không hề dễ dàng.

Trên thế giới này, chuyện đau khổ nhất không gì bằng anh muốn cho em cảm giác an toàn, thế mà em lại muốn đâm móng anh.

Lửa tình hừng hực của Băng sơn công bị Yêu diễm thụ dùng một chậu nước lạnh dội tắt.

38.

Yêu diễm thụ không dám nói những chuyện này với Khuê tú thụ, y sợ Khuê tú thụ sẽ tỉnh cũ lại cháy với Băng sơn công.

Nhưng y nghĩ nhiều quá rồi.

Trước tiên không nói đến phía Băng sơn công, cha mẹ Khuê tú thụ cũng sẽ không đồng ý mối hôn sự này.

Gần đây đang là thời kỳ ăn tôm hùm đất*, Yêu diễm thụ vừa nghe Khuê tú thụ nói từ nhỏ đến giờ cậu chưa từng ăn món tôm hùm đất này mà cảm thấy vô cùng đau lòng.

Y xót xa nói: “Quả thật cậu đã đánh mất hai mươi mấy năm vui vẻ!”

Nói xong y liền dẫn Khuê tú thụ đi ném thử tất cả mọi cửa hàng bán tôm hùm đất to nhỏ khắp thành phố A.

Khue tú thụ nhanh chóng say đắm mùi vị tôm hùm đất, cũng biết cửa hàng trong ngõ rẽ chệch về phía đối diện công viên Nhân Dân là ăn ngon nhất, thập tam hương* và ma lạt là hai vị cậu thích ngang nhau, ở phố ăn vặt phía sau trường Trung học Thực nghiệm, đuôi tôm hùm xào* uống với bia tươi tự nhà làm có thể khiến người ta sáng khoái đến thăng thiên.

*Thập tam hương một loại gia vị được sử dụng trong ẩm thực Trung Quốc và được đặt tên theo việc sử dụng khoảng 13 loại nguyên liệu.

*Đuôi tôm hùm xào

Khue tú thụ nhanh chóng biến từ một tiên tử ăn một đĩa trứng chiên cũng phải bày thêm súp lơ xanh, thành một người bình thường quen với việc vừa gặm tôm uống bia vừa nghe đại ca đầu trọc ngực xăm hình tôm tít ăn cơm chém gió.

Tay nghề nấu ăn của Yêu diễm thụ không tốt, nhưng tay nghề bóc vỏ tôm lại giỏi. So với y, Khuê tú thụ không biết bóc vỏ tôm, động tác của cậu vừa chậm vừa tao nhã.

Yêu diễm thụ thấy cậu bóc chậm quá bèn tự mình làm cho cậu ăn. Hai người một bóc một ăn, cũng hài hòa lắm.

Ban đầu Khuê tú thụ thấy ngại, nhưng Yêu diễm thụ làm tự nhiên quá, cậu cũng dần không thấy lúng túng nữa.

Cậu hỏi Yêu diễm thụ có bí quyết bóc vỏ tôm gì không, Yêu diễm thụ nói không có, chỉ dựa vào mấy năm nay quen tay hay việc.

Khue tú thụ: “À.”

Cậu không hiểu sao hết, chỉ cảm thấy nếu Yêu diễm thụ đã vui vẻ làm cái này cho mình, thì mình cũng tùy y đi, mà cậu cũng không có ý định khi rảnh tìm hiểu cách bóc vỏ tôm hùm đất nhanh chóng, không biết là không muốn hay quên mất.

Lúc hai người ăn tôm hùm đất ở quán lẻ đường còn nhặt được một ổ mèo mướp* nhỏ. Chỉ là giống mèo mướp con bình thường của Trung Quốc, nếu không cũng sẽ không bị tùy ý vứt vào cạnh thùng rác.

*Nó là mèo , tên khoa học là Felis catus, có vằn trên người. Giống này không phải là mèo Tây sang chảnh. Mình chuyển thành mèo mướp như bên mình hay gọi để dễ hình dung

May mà tổ chất Khuê tú thụ tốt, rác nhất định phải vớt vào thùng rác nên mới thấy một ổ mèo con này.

Cậu vừa vui vừa đau lòng: “May mà giờ trời không lạnh, nếu không tụi nó chết rét mất.”

Nhưng không biết mèo con đã bị vớt bao lâu, có hai con đã thoi thóp, mấy con còn lại còn chút sức cổ kêu meo meo.

Yêu diễm thụ lái xe, Khuê tú thụ ôm ổ mèo con đến bệnh viện thú ý. Mèo con quá nhỏ, cậu không biết xử lý thế nào, lại sợ chúng nó đói bụng và nhiễm vi khuẩn.

Sau khi nói với bác sĩ thú y mấy ngày nữa sẽ đến đón ổ tiểu bảo bối này, Khuê tú thụ mới yên tâm rời đi.

Yêu diễm thụ hỏi cậu: “Nuôi hết luôn hả?”

Khue tú thụ gật đầu: “Cũng tốt mà, vốn tôi cũng muốn nuôi mèo, còn đang cân nhắc xem có nên đi nhận mèo hoang không.”

Yêu diễm thụ nhìn đỉnh đầu Khuê tú thụ, y luôn cảm thấy trên đỉnh đầu của cậu phải có một vòng sáng của thiên sứ.

“Chờng nào cậu đến đón mèo nhớ gọi cho tôi, tôi sẽ đi cùng.” Yêu diễm thụ nói.

Khue tú thụ cho là y cũng muốn nuôi một con, bèn nói: “Đến lúc đó anh cũng có thể chọn một con.”

Yêu diễm thụ đáp: “Không được, không dư nhiều sức thế đâu, chỉ thi thoảng đến nhà cậu nhìn là tốt rồi.”

Khue tú thụ gật đầu bảo được.

39.

Cuối cùng một ổ mèo con kia vẫn chết hai con, sót lại bốn con còn sống.

Yêu diễm thụ hỏi Khuê tú thụ lấy tên gì cho bốn con này.

Khue tú thụ hỏi ngược lại y: “Anh cảm thấy gọi là gì đây?”

Yêu diễm thụ đắn đo suy nghĩ hồi lâu: “Đại Oa, Nhị Oa, Tam Oa, Tứ Oa?”

“....”

“Đại Mao, Nhị Mao, Tam Mao, Tứ Mao?”

“....”

“Chiêu Tài, Tiến Bảo, Lai Phúc*, Chiêu Đệ?”

“....”

Ba tên đầu Khuê tú thụ còn miễn cưỡng hiểu được, cái tên Chiêu Đệ cuối cùng kia là cái quái gì đấy?

*Chiêu tài tiến bảo lai phúc là một câu chúc có được vận may tiền bạc và phúc khí. Còn Chiêu đệ thì không liên quan.

Cậu khó mà tưởng tượng được nội tâm của Yêu diễm thụ hoang vu trống trải đến thế nào, trước khi Yêu diễm thụ càng nói thêm càng khiến người ta đau đầu, Khuê tú thụ ngắt lời: “Tôi nghĩ ra rồi.”

Yêu diễm thụ chưa hết thòm thèm mà chép miệng một cái: “Gọi là gì?”

“Con này tên là Suzy, con này là Pedro, con này là Emily, còn này là Rebecca.” Đầu ngón tay trắng hồng của Khuê tú thụ chỉ lên đầu từng con mèo nhỏ, vừa đọc theo thứ tự.

Yêu diễm thụ nhanh chóng nhận ra những cái tên này giống như George nhà Khuê tú thụ.

Vai phụ cũng có tên hết rồi, còn bảo mình chỉ xem qua vài tập à?

*Tên của bốn con mèo con đều là tên bốn nhân vật phụ trong phim hoạt hình Heo con Peppa: Thỏ Rebecca, Ngựa Pedro, Voi Emily và Cừu Suzy.

Yêu diễm thụ cũng không gạn hỏi Khuê tú thụ, trái lại còn thấy Khuê tú thụ như thế này càng đáng yêu.

Muốn thơm một cái.

Yêu diễm thụ nuốt từng ngụm nước bọt.

“Cậu có cần nhắc đến cảm thụ của Peppa không thế? Cứ bỏ quên vai chính vậy à?” Yêu diễm thụ cố gắng dời sự chú ý của mình.

Khue tú thụ khẽ mỉm cười: “Vậy gọi anh là Peppa đi.”

Yêu diễm thụ không muốn bị gọi vậy liền ngoan ngoãn đáp một tiếng, nói: “Được, Baby.”

“....Anh đừng gọi tôi là Baby,” Khuê tú thụ hơi thẹn thùng, “Cứ như trẻ con ấy.”

“Không được đâu Baby à.”

“Tôi không gọi anh là Peppa nữa mà.”

“Vậy tôi cứ gọi cậu là Baby đấy. Baby.”

Khue tú thụ cảm thấy người này thật là phiền!

十二香调味料

地道经典中国香

世代传承兴隆堂

x10 包
45g/包

官方授权 品质保障

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có lẽ vì Yêu diễm thụ quá siêng tìm đến mình, Khuê tú thụ có triện đến đâu cũng ý thức được gì đó. Một hôm, cậu giả vờ lơ đãng hỏi: “Có phải anh cãi nhau với anh ấy không?”

Yêu diễm thụ không hiểu “anh ấy” trong miệng Khuê tú thụ là chỉ ai, y đang trêu đùa với con mèo đang đứng trong lòng bàn tay, không biết tên Rebecca hay là Emily.

Thấy Yêu diễm thụ không lên tiếng, Khuê tú thụ nghĩ mình đã chọc trúng nỗi đau của y, nên hơi hổ thẹn. Cậu không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ y: “Có mâu thuẫn thì phải nói ra mới giải quyết được vấn đề, chiến tranh lạnh không phải là cách tốt.”

Yêu diễm thụ: “Hả?”

Y thật sự ngỡ ngàng, đối mặt với ánh mắt thân thiết của Khuê tú thụ, cuối cùng y cũng coi như phản ứng kịp, bèn ho khan một tiếng chớp mắt một cái. Không hiểu sao, Yêu diễm thụ lại nhớ đến câu nói thành thật đáng tin kia của Khuê tú thụ.

Yêu diễm thụ đặt nhóc mèo bị giày vò hồi lâu xuống, chống tay vào huyệt thái dương rồi hỏi Khuê tú thụ: “Có phải với cậu, thành thật rất quan trọng không?”

Khue tú thụ không hiểu tại sao người này lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này. Cậu châm chọc hồi lâu mới đáp: “Nếu là với tôi thì đúng là rất quan trọng.”

Cậu hiểu lầm ý tứ của Yêu diễm thụ, cho rằng thành thật Yêu diễm thụ nói là chỉ tính cách của bản thân.

Yêu diễm thụ thở dài một hơi, ngồi nghiêm chỉnh lại: “Này, bây giờ cậu còn ý nghĩ gì với anh ta không?”

Khuê tú thụ không hiểu tại sao y lại đột nhiên chuyển đề tài đến hướng này: “Ý nghĩ gì?”

“Tôi với anh ta vẫn chưa từng ở bên nhau, quan hệ giữa chúng tôi cũng không phải là dạng như cậu nghĩ.” Yêu diễm thụ nói.

Đối mặt với ánh mắt khó nén kinh ngạc, nhưng không mấy vui mừng của Khuê tú thụ, Yêu diễm thụ cũng không khẩn trương. Y quyết định thẳng thắn: “Đúng là anh ta vẫn theo đuổi tôi, nhưng tôi không đồng ý, vì tôi không thích anh ta, hai chúng tôi không thích hợp.”

Khuê tú thụ: “Tính cách không hợp à?”

Loại hình không thích hợp. Yêu diễm thụ thầm nói trong lòng.

“Anh ta không phải là kiểu người tôi muốn ở bên.”

Nói trắng ra chính là Băng sơn công không phải tình nhân trong mộng của Yêu diễm thụ. Yêu diễm thụ chỉ thích khuê tú thụ, tình nhân trong mộng của y là người thích vẽ vờ làm vườn nấu canh pha trà, tính tình ôn nhu sẵn sàng chính trực thiện lương. Tất cả mọi người đều biết cậu là một cậu trai tốt, chỉ có Yêu diễm thụ biết, cậu còn tốt hơn những gì người khác tưởng tượng.

Khuê tú thụ không biết nói gì, chỉ à một tiếng rồi đưa bánh sữa việt quất* đến trước mặt Yêu diễm thụ, không nói gì nữa.

*Bánh sữa việt quất

Yêu diễm thụ lại hỏi cậu: “Cậu không muốn biết tôi thích kiểu người gì sao?”

Khuê tú thụ đáp: “Không phải anh đã nói rồi sao, dịu dàng, biết lo cho gia đình.”

Nói xong, cậu cảm thấy không đúng lắm, bèn ngẩng đầu lên. Khi đối mặt với ánh mắt thẳng thắn không hề che giấu của Yêu diễm thụ, trong lòng cậu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ khó tin nổi.

“Anh...”

“Hả?” Yêu diễm thụ nhìn cậu.

Khuê tú thụ cảm thấy tình cảnh nếu như mình hỏi ra mà người ta phủ nhận thì cũng quá lúng túng, chỉ đành nói lảng sang chuyện khác: “Anh ăn bánh sữa đi, đừng cho Pedro ăn.”

À, hóa ra là Pedro, không phải là Rebecca, cũng không phải Emily.

Yêu diễm thụ mặt không cảm xúc, nghĩ.

Y thấy Khuê tú thụ không nhắc đến, nhưng chính y lại không thể không thấy nét sáng tỏ trong mắt người ấy.

“Người anh thích là em.”

Lần này Yêu diễm thụ không nói, Khuê tú thụ cũng hiểu rõ.

À.

Là loại hình không xứng đôi.

41.

Tháng ngày chữa thương ở nước ngoài của Băng sơn công cũng không yên ổn. Hắn vẫn tìm kiếm tình nhân trong mộng của mình, yêu diễm thiện thụ ở khu làng chơi ở nước ngoài nhiều không đếm xuể, nhưng không ai lọt được nổi mắt xanh của hắn.

Người này xăm hình quá dung tục! Nhìn mà cay hết mắt!

Người này chửi tục như rap anh da đen ấy! Nghe không hiểu!

Người này sao còn hút cần nữa! Không muốn không muốn!

Người này...

Không một ai có thể nảy sinh cộng hưởng với linh hồn của hắn.

Bằng sơn công cảm nhận được sự cô độc chưa từng có.

Người trên thế giới này nhiều như vậy, nhưng cạnh hắn vẫn không có một bóng người.

42.

Yêu diễm thụ, à không, giờ phải gọi y là Yêu diễm công, đã không ít lần đến trường Khuê tú thụ tìm cậu chơi, đồng nghiệp của Khuê tú thụ cũng đã gặp y.

Khuê tú thụ học lý luận nghệ thuật, đồng nghiệp chung tổ cũng xuất thân học nghệ thuật. Có một nữ đồng nghiệp trẻ tuổi, tướng mạo có thể gọi là xinh đẹp như hoa, gia thế không tệ, điều kiện của bản thân cũng tốt, vì thế ánh mắt chọn người yêu cũng cao hơn mấy phần.

Lần đầu tiên đồng nghiệp nhìn thấy Yêu diễm công quả thật kinh động như gặp người trời. Không phải cô chưa từng thấy đàn ông đẹp, nhưng vẫn phải kinh diễm vì khuôn mặt đẹp của Yêu diễm công.

Cô cho rằng với điều kiện ngoại hình của Yêu diễm công, hắn y sẽ là minh tinh người mẫu gì đó, hỏi ra mới biết là không phải.

Cô cũng từng nửa kín nửa hở muốn đến gần Yêu diễm công mấy lần, nhưng phản ứng của y bình thường, thái độ không thể nói là quá lạnh lùng, nhưng đúng là cũng không quá thân thiện.

Lần này nhân dịp trong phòng chỉ còn mình cô và Khuê tú thụ, đồng nghiệp lại gần Khuê tú thụ hỏi thăm: “Người bạn kia của anh vẫn còn độc thân hả?”

Khuê tú thụ vừa nghe thấy câu này, không hiểu sao lại nhớ đến câu nói Người anh thích là em của người kia, nhất thời không biết nói gì.

Đồng nghiệp thấy cậu không trả lời, lại chạm tay cậu cái nữa: “Hỏi anh đấy, có đúng không?”

Khuê tú thụ thành thật trả lời: “Đúng.”

Đồng nghiệp nói dứt khoát: “Em cảm thấy anh ta không tệ lắm, anh có muốn mai mối giúp em không?”

Không biết vì sao mà khi nghe nói thế lòng Khuê tú thụ lại xẹt qua cảm giác không thoải mái lắm, nhưng cảm giác ấy biến mất quá nhanh, nhanh đến độ khiến cậu cho rằng đó chỉ là ảo giác.

Khuê tú thụ không nói là được hay không được, chỉ bảo: “Anh ấy có người thích rồi.”

Đồng nghiệp: “Có người thích? Vậy đã ở bên nhau chưa?”

Khuê tú thụ: “....Chưa.”

“Vậy em vẫn còn có cơ hội. Người anh ấy thích trông thế nào? Điều kiện so với em ra sao? Tiểu Giản, anh cho em chút lòng tin đi mà! Tốt hơn em anh cũng không được nói!”

Đồng nghiệp lắc lắc tay Khuê tú thụ, có hơi làm nũng. Tính cách cô không tệ, ở chung với Khuê tú thụ cũng vui vẻ. Bình thường cô làm nũng thế này với Khuê tú thụ, quá nửa là cậu sẽ nghe theo, chỉ là hôm nay không hiểu sao Khuê tú thụ lại thấy không quá tình nguyện.

Cậu đánh giá chính bản thân mình rất khiêm tốn: “Là một người bình thường.”

E rằng Khuê tú thụ có hiểu lầm gì đó với hai từ “bình thường” này.

“Khi về anh nhớ truyền đạt lại ý tứ của em nhé, xem anh ấy nghĩ thế nào. Nếu anh ấy cảm thấy em cũng tốt thì anh đưa Wechat của em cho người ta nha.” Đồng nghiệp nói.

“....Được.”

43.

Sau hôm Yêu diễm công nói rõ tình cảm của mình, Khuê tú thụ không chấp nhận như trong dự tính, nhưng cậu cũng không từ chối kiên quyết.

Cậu rất thật thà: “Hiện giờ tôi vẫn chưa triệt để thoát khỏi người đó, có lẽ tạm thời không thể trả lời anh.”

Khuê tú thụ chưa từng yêu đương, chuyện tình cảm với cậu có thể nói là trống rỗng.

Nhưng Yêu diễm công y vào tướng mạo đẹp, được theo đuổi vô số lần, chuyện tình cảm y hiểu nhiều hơn Khuê tú thụ nhiều lắm.

Khuê tú thụ nói thế, Yêu diễm công cũng không thất vọng, y hiểu được ý của Khuê tú thụ.

Có lẽ tạm thời không thể trả lời anh.

Nghĩa là ít nhất thái độ của Khuê tú thụ với y cũng không ghét.

Y còn có cơ hội.

Vì thế, Yêu diễm công càng chăm chỉ tìm Khuê tú thụ hơn.

Học kỳ này thời khóa biểu của Khuê tú thụ có lớp dạy buổi tối, Yêu diễm công liền mang theo bữa khuya đến đón Khuê tú thụ tan làm.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, tan học cũng gần mười giờ. Sinh viên kêu khổ thấu trời, Khuê tú thụ cũng không dễ chịu.

Nhưng cái cậu dễ chịu hơn sinh viên chính là có người đến đón cậu tan làm, còn mang cả đồ ăn nóng đến cho cậu.

“Hôm nay anh không cần đến Club hả?” Khuê tú thụ ôm cốc Chocolate nóng Yêu diễm công mang đến, ngồi vào ghế cạnh tài xế, mặt mày giãn ra, cả người đều thả lỏng.

“Không đi, đi đón em quan trọng hơn.” Yêu diễm công nói.

Khuê tú thụ sẽ không đáp lại những câu thế này của Yêu diễm công, nghe vậy chỉ có thể yên lặng uống Chocolate.

Cậu mới nhớ đến việc đồng nghiệp nhờ mình, sau đó Khuê tú thụ suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Anh cảm thấy đồng nghiệp chung văn phòng tên Tiểu Vương của tôi thế nào?”

Yêu diễm công: “...Văn phòng của em có 6 thầy cô, sao anh biết người nào là Tiểu Vương?”

“Là một cô gái rất xinh đẹp.” Khuê tú thụ nói.

Nghe thấy cậu nói người khác xinh đẹp, Yêu diễm công liếc nhìn Khuê tú thụ một cái, không vui lắm: “Đẹp thế nào? Đẹp hơn tôi không?”

Có người đàn ông nào lại dùng từ đẹp để hình dung mình không?

Khuê tú thụ không hiểu người này lắm, cũng không phản bác, chỉ thuận theo nói: “Anh đẹp nhất.”

“Này còn tạm được.” Yêu diễm công hừ một câu, sau đó nghiêm túc nhớ lại một hồi. Hình như đúng là có một người có tên này thật. Y có ấn tượng với Tiểu Vương không phải vì gì khác, mà bởi vì có một lần Tiểu Vương lơ đãng phun tào y mới biết được Khuê tú thụ chưa từng ăn tôm hùm đất, nên mới nắm được cơ hội lớn để lấy lòng.

“Cũng bình thường. Mà sao đột nhiên lại hỏi thế?” Yêu diễm công hỏi.

Khuê tú thụ thành thật đáp: “Cô ấy rất có hảo cảm với anh, bảo tôi mai mối cho cô.”

Yêu diễm công giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: “Em đáp ứng rồi.”

Khuê tú thụ không lên tiếng.

Yêu diễm công nắm chặt vô lăng, vừa lái vừa quở trách cậu: “Giả Baby à có phải em bị ngốc không? Em không biết anh thích em à? Không biết anh đang theo đuổi em sao? Sao em còn muốn mai mối giúp người

khác, em có biết người đàn ông ưu tú như anh đối với đồng tính lẫn dị tính đều rất quý hiếm không? Baby ơi Baby à, em cẩn thận một chút đi!”

Khuê tú thụ nghe đến mức than thở.

Cái tên này, sao có thể mặt dày đến độ nói một cách tự nhiên thế được?

Khuê tú thụ im lặng không đáp.

Yêu diễm công tiếp tục tiếc hận mài sắt không nên kim: “Nếu như là anh, có một người đàn ông anh tuần tiêu sái xinh đẹp như hoa, lại còn trung trinh một lòng chân thành thâm tình theo đuổi mình như thế, nhất định anh sẽ đồng ý ngay lập tức.”

Khuê tú thụ: “....”

Yêu diễm công: “Nếu như anh không cẩn thận làm tổn thương trái tim người ấy vì người ngoài, nhất định anh sẽ ôm ôm thơm thơm người ta, nói một câu em sai rồi.”

Khuê tú thụ tiếp tục: “....”

Yêu diễm công: “Không hôn môi thì hôn mặt cũng được.”

Cuối cùng Khuê tú thụ cũng mở miệng: “Anh có muốn uống một hộp Chocolate không?”

Miệng người này bla bla hồi lâu, cũng nên cảm thấy khát.

“Uống.” Yêu diễm công thua trận.

Gián tiếp hôn môi cũng được, Yêu diễm công yên lặng tự an ủi mình.

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

44.

Mẹ Khuê tú thụ rất quan tâm đến vấn đề tình cảm của cậu con trai nhỏ nhà mình, bà thường hay hỏi tiến triển của cậu với Yêu diễm công thế nào rồi.

Khue tú thụ rất bất đắc dĩ giải thích với mẹ mình trong điện thoại: “Mẹ ơi con với anh ấy thật sự không giống như mẹ tưởng tượng đâu.”

Mẹ: “Vây cũng được, hôm qua anh con có gửi cho mẹ ảnh với cả tư liệu của mấy người. Lát mẹ sẽ gửi cho con, con coi một chút coi có thích không rồi mẹ bảo anh con giới thiệu cho con nhé. Mẹ đã nghe ngóng qua rồi, phẩm chất mấy người lần này tuyệt đối không thể chê.”

Khue tú thụ trầm mặc.

Anh cả cậu là một người đàn ông còn mặt than trầm mặc ít lời lạnh lùng hơn cả Băng sơn công. Trên thương trường anh cậu sát phạt quyết đoán mạnh mẽ vang dội, bắt một người đàn ông như vậy làm ông mai, mẹ cậu thật sự đủ làm khó anh rồi.

“Anh cả con bảo rồi, chỉ cần Baby nhà chúng ta thích, có thắng cũng bẻ họ thành cong hết.”

Xem ra anh cả cũng thích.

Brother – complex thật đáng sợ.

*Brother complex: chỉ những người cuồng em trai, cưng chiều em trai hết mực

Khue tú thụ trầm mặc.

46.

Trước đây khi Khuê tú thụ không quen Yêu diễm công, chỉ biết y là một ca sĩ hát chính ở quán bar. Sau khi ở cùng Yêu diễm công một thời gian dài, cậu mới ý thức được Yêu diễm công không chỉ là một ca sĩ hát chính nho nhỏ đơn giản.

Quán bar mà y hát chính là một trong những night club nổi tiếng nhất của thành phố A, mà y có hơn nửa cổ phần trong này. Tuy gia thế của y không thể hiển hách bằng nhà Khuê tú thụ, nhưng Yêu diễm công từ một tên bụi đời nho nhỏ lẫn lộn ngoài đường từng bước từng bước dốc sức để trở nên có nhà có xe như bây giờ, ăn mặc không cần lo, đúng là không dễ dàng.

Cũng phải, một ca sĩ hát chính bình thường đâu thể lái nổi G65. Chưa nói đến G65, ngay cả chiếc Ducati Diavel mà Yêu diễm công lái vào lần đầu tiên đến trường Khuê tú thụ cũng là thứ mà người bình thường không thể gồng gánh nổi.

*Ducati Diavel Diesel là mẫu mô tô nổi tiếng phiên bản giới hạn với đúng 666 chiếc được sản xuất và do hai nhân hiệu nổi tiếng của Ý cùng nhau chế tạo.

Gần đây Yêu diễm công bắt đầu chuẩn bị mở một quán bar mới, khá là bận rộn, nhưng việc mỗi tuần đón Khuê tú thụ tan làm về vẫn đều đặn không đổi.

Trước đây y cảm thấy mình chỉ cần ăn mặc không lo là được. Từ khi thích Khuê tú thụ, y bắt đầu cảm thấy năng lực hiện giờ của mình còn rất kém, không đủ chi trả cho sinh hoạt của Khuê tú thụ.

Không phải Khuê tú thụ là một người phô trương lãng phí, từ nhỏ cậu đã sống trong hoàn cảnh được ưu ái, nói là cẩm y ngọc thực* cũng không quá đáng, đây là cách sống của cậu.

*Cẩm y ngọc thực: Áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc, ý chỉ cuộc sống giàu sang phú quý.

Yêu diễm công cũng nghĩ hơi nhiều, trước tiên không nói Khuê tú thụ có năng lực kiếm tiền nuôi sống bản thân mình, thì người nhà cậu cũng không thể để cho bảo bối tâm can nhà mình trở thành một người ỷ lại vào cuộc sống của Yêu diễm công được.

Có lẽ Khuê tú thụ cũng biết Yêu diễm công muốn mở quán mới. Cậu hỏi y mấy lần, nhưng y không nói nhiều lắm, còn có chút bí bí ẩn ẩn.

“Tuần này tôi muốn về nhà.” Khuê tú thụ nói khá là uyển chuyển, ý cậu là, nếu như Yêu diễm công bận thì không cần tìm đến mình.

Nhưng Yêu diễm công vẫn bày ra dáng vẻ nghe không hiểu, chỉ a một tiếng, nói: “Được đấy, vừa lúc trước đó anh đã hẹn đi thăm dì mà vẫn chưa có cơ hội. Dì thích thứ gì em nói cho anh biết một tiếng nhé, dù sao lần đầu tiên đến nhà thăm hỏi cũng phải chuẩn bị chút quà ra mắt.”

Dáng vẻ ngượng ngùng của cô vợ xấu phải ra mắt bố mẹ chồng của y khiến Khuê tú thụ cảm nín một hồi.

“Hử?”

“Mẹ tôi chẳng thích gì hết, bình thường thích nghe nhạc cổ điển.” Khuê tú thụ bảo.

Yêu diễm công nghiêm túc suy nghĩ: “Vậy anh nên cầm theo đàn nhị hồ* đến kéo một đoạn trợ hứng cho dì hả?”

.....

E rằng Yêu diễm công có hiểu lắm gì đó với nhạc cổ điển.

*Đàn nhị hồ là một trong những loại nhạc cụ thuộc bộ dây lâu đời của Trung Quốc. Đàn nhị hồ chỉ có hai sợi, một sợi là sợi ngoài, một sợi là sợi trong. Sự cọ sát giữa hai sợi dây đàn có độ dày khác nhau được buộc vào trục đàn tạo nên độ rung và phát ra âm thanh. Ông nhị là thùng cộng hưởng của đàn nhị hồ, có tác dụng khuếch đại và lan truyền sự rung động của dây đàn.

Khue tú thụ mặt không cảm xúc nhìn y.

Yêu diễm công thấy Giản Baby bày ra dáng vẻ này đáng yêu chết đi được, thật sự rất muốn hôn hôn ôm ôm một cái. Nhưng với quan hệ bây giờ của hai người, y chỉ đành dùng mu bàn tay ngứa ngứa cọ lên đôi môi của người mình muốn hôn, cười: “Trêu em đấy.”

“Vậy cha em có thích gì không? Còn cả anh chị với cháu nhỏ nhà em nữa?” Yêu diễm công cố gắng không bỏ sót bất cứ thân thích nào của nhà vợ.

Khue tú thụ bảo: “Không cần phiền toái thế đâu, chỉ cần đến nhà tôi ăn một bữa cơm thôi.”

“Không, chuyện này với anh không chỉ là ăn một bữa cơm đơn giản như vậy.” Yêu diễm công bắt đúng thời cơ nắm chặt hai bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn của Khuê tú thụ, sau đó gơ lên đặt trên vị trí trái tim ở ngực mình, đoạn thâm tình nói: “Đây là lần đầu tiên anh gặp người nhà em, sao có thể không long trọng được? Lát nữa em có chuyện gì không, theo anh đi mua quần áo với làm tóc đi.”

Khue tú thụ ngẩn ra, cậu muốn rút tay mình về, lại phát hiện người này không thả, chỉ đành rũ mắt nhìn chăm chú vào đôi mắt thâm tình của người ta: “Buông ra.”

“Có rảnh không?” Yêu diễm công vẫn tiếp tục biểu lộ.

“Không.”

Khue tú thụ cảm thấy đau đầu, từ sau khi người trước mặt này thẳng thắn tâm ý của mình, y càng ngày càng cho phép mình bung lụa, không biết xấu hổ là thứ gì cả.

Trước đây còn có tấm màn bạn tốt, làm gì cũng biết có chừng có mực, ai như bây giờ,

Ai như bây giờ...

Khue tú thụ nhìn đầu Yêu diễm công càng lúc càng cúi thấp, mặt càng lúc càng gần, miệng càng lúc càng chu, cậu không nhịn được mà co gật khóe miệng: “Anh đang làm gì thế?”

“Anh vừa nghĩ đến việc phải gặp người nhà em liền cảm thấy căng thẳng, muốn xin một hồi an ủi tâm linh.” Yêu diễm công thẳng thần hùng hồn.

Khuê tú thụ dùng sức giải cứu bàn tay mình khỏi trời buộc, lại dùng một tay chặn trước miệng Yêu diễm công, bất đắc dĩ nói: “Tôi bắt đầu hoài niệm thời gian chúng ta mới quen nhau.”

Khi đó ai ai cũng có chút câu nệ khách sáo, có thể không chân thành, nhưng ít ra còn muốn mặt mũi.

Không giống bây giờ....

“Baby ơi Baby à, em sống trong phúc mà không biết hưởng phúc quá mức rồi. Nếu là anh, có một chàng trai đẹp trai cao to phong độ ngồi ngời ngời chim sa cá lặn khuynh quốc khuynh thành còn trung trinh không đổi trước sau như một theo đuổi mình, nhất định anh sẽ bật khóc mà đồng ý.”

Khuê tú thụ không phản ứng, bởi vì cậu biết người này vẫn chưa nói xong.

“Nếu như anh ấy cảm thấy lẻ loi hiu quạnh không chỗ tựa nương cần một chốn ủi an tâm linh, nhất định anh sẽ đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán anh ấy, nói với người ta rằng, Đừng sợ, có em đây rồi, sẽ không có ai làm khó dễ cho anh hết.”

Xem đi, cậu biết ngay mà.

Khuê tú thụ nhìn vầng trán trơn bóng và mặt mày diễm lệ của y, yên lặng thở dài trong lòng. Cậu giơ tay vỗ nhẹ lên trán Yêu diễm công, dịu dàng như bình thường cậu vẫn hay vỗ George, nói: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Hiển nhiên Yêu diễm công đã dính chiêu này, lúm đồng tiền lập tức bung xòe như hoa.

“Không phải anh đã nói sao? Cùng anh đi dạo phố, an ủi tâm linh cho anh.” Khuê tú thụ nói.

15. Chương 15

46.

“Bố em có thích gì không?” Yêu diễm công cũng không quên bố vợ của mình.

Khuê tú thụ: “Bố tôi thích mẹ tôi nhất.”

Yêu diễm công nhíu mày, vậy thì khó quá, y cũng không thể đi đặt làm một con búp bê bơm hơi hình mẹ vợ để tặng bố vợ được, hoặc gồi ôm hoặc Figure này nọ?

Đương khi y đang phát triển suy nghĩ muốn đặt làm một bức tượng Thánh Mẫu cho mẹ Khuê tú thụ như bức đang đặt trong vườn hoa nhà cậu, Khuê tú thụ đã giải cứu y khỏi những ý nghĩ vô căn cứ này: “Bố tôi thường đi câu cá, cá câu được sẽ xách về bảo người ta nấu canh cho mẹ tôi.”

Không thể nói Yêu diễm công không lưu tâm, y nói cầm đàn Nhị Hồ đi kéo giúp vui, nhưng trên thực tế y đã nhờ người tìm mấy bộ đĩa hát Audiofon không còn sản xuất nữa để tặng cho mẹ Khuê tú thụ, của bố Khuê tú thụ là một bộ đồ câu cao cấp, chị Khuê tú thụ là mỹ phẩm dưỡng da, cháu Khuê tú thụ là bộ đồ chơi Lego, mọi phương diện y đều chiếu cố đến.

Yêu diễm công nghĩ mình không có sơ hở nào, chí ít cũng không mất sức lắm. Ngờ đâu y không lường được mình lại quỳ sụp trước mặt vị anh trai brother complex của Khuê tú thụ.

Trước đây đã nói, Khuê tú thụ có một người anh trai nghiêm túc thận trọng, và còn là một brother complex hàng thật giá thật.

Người nhà Khuê tú thụ không biết chút chuyện hư hỏng giữa Yêu diễm công và Băng sơn công, nhưng anh cả thì biết.

Không chỉ biết, anh cả còn tìm hiểu rõ ràng chuyện của Yêu diễm công.

Có thể nói, khi Yêu diễm công còn không biết cha ruột của mình là ai, anh cả đã tra được.

Nhìn Yêu diễm công dỗ một nhà già trẻ của mình vui vẻ, anh cả trầm mặc không nói, chỉ vẫy vẫy tay gọi cậu em nhà mình đi vào thư phòng vẫn được dùng để cho bố giáo dục anh cả và anh cả giáo dục con trai.

Khuê tú thụ vừa nhìn vẻ mặt của anh trai là biết anh cả không hài lòng với Yêu diễm công, lòng cậu đột nhiên căng thẳng, có chút lo sợ bất an.

Cửa thư phòng vừa đóng lại, anh cả liền nói: “Em với cái tên Đoạn Tây Duệ kia xảy ra chuyện gì?”

Khuê tú thụ: “Chỉ là bạn bè bình thường thôi ạ.”

“Nói thật.”

Ngữ khí của anh cả nhàn nhạt, không gắt gỏng, thế nhưng Khuê tú thụ vẫn cảm thấy da đầu lạnh lẽo, sau lưng buốt giá.

“Anh ấy có hảo cảm với em, đang theo đuổi em.” Khuê tú thụ thành thật khai báo.

“Em biết cậu ta là ai không?” Anh cả hỏi.

Khue tú thụ nói biết.

“Em biết cậu ta đã làm chuyện gì đúng không?” Anh cả hỏi.

Khue tú thụ yên lặng gật đầu.

“Họ Tổng kia trác táng với cậu ta đấy.” Anh cả bảo.

Khue tú thụ không dám lên tiếng.

“Em phù hợp với người tốt hơn, Baby à.” Đến cuối cùng anh cả chỉ nói một câu như vậy, sau đó để Khuê tú thụ đi.

Khue tú thụ có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Trong khoảng thời gian anh em Giản gia nói chuyện, Yêu diễm công không biết đã chuốc thuốc mê gì cho người nhà Khuê tú thụ, lúc mới vào cửa còn là Tiểu Đoạn, giờ đã biến thành Duệ Duệ rồi.

Duệ đến mức Khuê tú thụ mờ mịt.

Rốt cuộc Yêu diễm công cũng gặp được cháu nhỏ trong truyền thuyết của Khuê tú thụ. Y không cảm thấy mình với cậu nhóc được gọi là Mao Đậu này có tiếng nói gì chung. Nếu có gì giống thì có lẽ là hai người họ đều rất thích Khuê tú thụ.

Mao Đậu đã năm tuổi, cậu nhóc trắng trẻo non nớt, rất là đáng yêu. Nhóc cứ chạy theo sau Khuê tú thụ kêu Baby ơi ôm ôm, vô cùng quấn quýt Khuê tú thụ.

Yêu diễm công bảo để chú ôm cháu nha, Baby mệt mỏi.

Mao Đậu cũng rất lo lắng: “Baby mệt hử, có phải Mao Đậu nặng hơn hông.”

Khuê tú thụ vội vàng nói không phải, còn giáo dục Mao Đậu phải ăn nhiều một chút.

Không biết có phải là yêu ai yêu cả đường đi không, Yêu diễm công vốn là một người không thích trẻ con, cũng không kiên nhẫn chơi với con nít, thế nhưng khi ở nhà Khuê tú thụ y vẫn chịu cùng chơi đùa với Mao Đậu.

Mao Đậu ngoan ngoãn hơn những nhóc trai bình thường, Yêu diễm công muốn ôm nhóc sẽ chịu cho y ôm, cánh tay nhỏ xíu mềm mại vòng qua cổ Yêu diễm công.

Trong lòng Yêu diễm công bắt đầu cân nhắc, chờ đến khi kết hôn với Khuê tú thụ, hai người sẽ nhờ mang bầu hộ một đứa con.

Khuê tú thụ ngồi ở một bên nhìn Yêu diễm công kiên trì đọc truyện cổ tích với Mao Đậu. Yêu diễm công vốn thích tỏ ra khí thế nên hay nhăn mặt nhịu mày, ấy thế mà lúc này lại giãn nở thoải mái, cả người cũng trở nên dịu dàng.

Khuê tú thụ cảm thấy ngạc nhiên lắm. Cậu vĩnh viễn nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Yêu diễm công, người này cao cao tại thượng châm chọc đáng vẻ của cậu, Yêu diễm công của khi ấy và Yêu diễm công của bây giờ thật sự như hai người khác nhau.

47.

Sau đó Khuê tú thụ có hỏi Yêu diễm công: “Anh không thích anh ấy, tại sao lần đầu tiên chúng ta gặp mặt anh lại nói những câu kia.”

Yêu diễm công không che giấu: “Lần đầu tiên thấy em anh đã nghĩ, một người tốt như em lại thích loại người như Tống Nghị, đúng là mất mùa.”

Khuê tú thụ hỏi ngược lại: “Anh thấy anh ta không tốt à?”

Yêu diễm công gật đầu.

Khuê tú thụ hỏi: “Tại sao lại thấy anh ta không tốt?”

Yêu diễm công nói: “Vì người như anh ta anh đã gặp nhiều rồi. Hơn nữa xét trên mức nào đó, bọn anh đều cùng một loại người, là kiểu người ích kỷ, coi lợi ích là quan trọng nhất.”

Lần đầu y thừa nhận chính mình như vậy khiến Khuê tú thụ nhất thời không biết nói gì.

“Nhưng anh không giống anh ta. Anh ta không thích em, nhưng anh thích. Anh ta không để ý đến cảm nhận của em, còn anh, anh sẽ chú ý.”

“Anh nói những câu nói kia với tôi, chỉ vì muốn thương tổn tôi, để tôi biết khó mà lui sao?” Khuê tú thụ hỏi.

Yêu diễm công gật đầu, nhưng y cảm thấy hình như không có tác dụng nhiều lắm.

Khue tú thụ gật gật đầu. Cậu bảo: “Người nhà tôi vì tôi mà cũng bắt đầu ác cảm với Tống Nghị. Nhưng với cá nhân tôi, tôi không thấy anh ấy làm gì sai cả.”

Khue tú thụ ngược nhìn Yêu diễm công bằng đôi mắt trong veo như được nước mưa cọ rửa, dịu dàng và trịnh trọng nói: “Tôi và anh ấy chưa từng chân chính ở bên nhau. Mặc kệ bên ngoài đánh giá thế nào về hai chúng tôi, thái độ của anh ấy với tôi cũng không có nửa phần ám muội. Anh ấy chỉ không thích tôi, anh ấy không sai.”

Yêu diễm công chăm chú nhìn chàng trai trẻ ôn hòa chính trực trước mắt. Y nghĩ, rốt cuộc người này có trái tim linh lung trong sáng thế nào mới có thể ôn hòa ảm áp nhường này, mới có thể không bị tình cảm che mắt dẫn đến mất đi lý trí.

Với Khuê tú thụ, việc cậu yêu thích sùng bái Băng sơn công từ đầu đến cuối đều là chuyện của riêng cậu, là cậu đơn phương tình nguyện, tình sâu mãi mãi. Dù không được thỏa mãn như mong muốn, cậu cũng không oán không hối.

Không có ai quy định, người bạn thích sẽ phải thích lại bạn, những nỗ lực và trả giá của bạn đều là vì chính mình.

Yêu diễm công nghĩ, Baby của y nhất định thật sự từng rất rất rất thích Tống Nghị.

Được một người như thế nghiêm túc yêu thương là hạnh phúc đến dường nào.

Lần đầu tiên, Yêu diễm công nảy sinh cảm giác đổ kỵ với người khác.

48.

Quán mới của Yêu diễm công khai trương vào đêm Giáng Sinh, vừa đúng hôm thứ Năm, Khuê tú thụ có một buổi dạy tối.

Yêu diễm công không nói cho cậu biết, vẫn đến đón cậu như cũ.

Lần này y không đưa thẳng cậu về nhà mà vòng tới vòng lui rồi lái đến phố ăn vặt ở phía sau trường Khuê tú thụ.

Nói là phố ăn vặt thì cũng hơi oan, con đường này còn phồn hoa hơn phố ăn vặt bình thường một chút, bên đường không thiếu những cửa hàng trang trí đẹp đẽ.

Quán bar của Yêu diễm công mở ở cuối đường này, trở thành tồn tại bắt mắt nhất của con đường.

Cây thông Noel thủy tinh bắt đầu trang trí từ đầu tháng đã xong, nó đứng trong bãi cỏ quán bar, lấp lóe ánh đèn hoa lệ, bên cạnh còn có hai chú hươu con làm từ đèn màu, một con cúi đầu ăn cỏ, con còn lại đang ngẩng đầu tựa như nhìn về nơi xa.

Bên cạnh có rất nhiều người đang vây quanh chụp ảnh quay video gửi cho bạn bè. Yêu diễm công đã sớm chuẩn bị bảo người dựng hàng rào xung quanh thảm cỏ, chỉ để nhìn chứ không cho phép người ta đi vào trong bãi cỏ chụp ảnh.

Mãi đến khi nhìn thấy bảng hiệu quán bar lập lờ còn dễ thấy hơn cây thông Noel, Khuê tú thụ mới biết quán bar mới của Yêu diễm công tên gì.

Nancy.

“Có ý gì vậy?”

Khue tú thụ quay đầu lại nhìn Yêu diễm công.

Yêu diễm công cười nhìn cậu, ánh đèn rọi bóng vào mắt y, ánh sáng lấp lánh dịu dàng.

Trong lúc hoảng hốt, dường như Khuê tú thụ đã đọc hiểu ý của y.

Baby.

Đoạn Tây Duệ.

Nancy*.

“Lấy họ chồng.” Yêu diễm công không biết xấu hổ tiến đến bên tai Khuê tú thụ nhẹ giọng nói.

**Baby – phát âm là “nān”. Còn Nancy – , chữ phát âm là “nán”. Hai âm này phát âm gần giống nhau nên Yêu diễm công mới bảo là theo họ của Khuê tú thụ. Nancy là tên tác giả dùng trong bản raw nên mình để tên của Khuê tú thụ là Baby cho hợp văn.*

Khuê tú thụ nhìn y, nói từng chữ từng chữ: “Tôi còn chưa đồng ý ở bên anh.”

Yêu diễm công thờ ơ như không: “Nếu như em đồng ý, anh có thể theo đuổi em cả đời.”

Khuê tú thụ chưa từng nghe lời tỏ tình nào êm tai như vậy, nhất thời không phản ứng kịp. Cậu kinh ngạc nhìn Yêu diễm công, không biết nói gì cho phải.

Yêu diễm công kéo tay cậu đi vào trong quán, vừa đi vừa nói với cậu: “Trước đây anh chưa từng có cảm giác này. Trước đây anh không hiểu được em, không hiểu tại sao em có thể đối xử như vậy với Tống Nghị mà không hề oán giận. Nhưng giờ anh đã hiểu, vì anh phát hiện, chỉ cần nhìn em anh cũng đã hạnh phúc đến mức không biết nói gì.”

Bảo không biết nói gì, vậy mà lời ngon tiếng ngọt chảy ra ngoài miệng không ít.

Giống như Khuê tú thụ chính trực lương thiện đột nhiên xuất hiện ích kỷ và ham muốn sở hữu một cách hiêm thấy, lãng tử lang thang giang hồ bất cần đời như Yêu diễm công lại chấp tay dâng lên trái tim thật lòng và ôn nhu, cũng khiến không ai có thể từ chối.

Y không phải là người tốt không cần báo đáp, nhưng lại cam tâm tình nguyện trả giá tất cả vì Khuê tú thụ.

Khuê tú thụ yên lặng nắm chặt lấy tay Yêu diễm công, dường như cũng bắt đầu luyện lưu sự dịu dàng ít ỏi của Yêu diễm công.

16. Chương 16

49.

Yêu diễm công mặc kệ quán mới khai trương có bao nhiêu người vì y mà đến. Y chỉ lên sân khấu hát một ca khúc.

Tên rất êm tai, là “Nhật ký sao Thủy”*.

Y ngồi trên sân khấu, đôi mắt khép hờ. Phía sau là ánh đèn xanh thắm xoay tròn biến ảo, dường như y chính là người khổ sở cố chấp truy tìm ngôi sao Thủy trong dải ngân hà lấp lánh ánh sao, cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn toát lên thâm tình vô hạn.

Khuê tú thụ ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của người đàn ông đang hát ca trên sân khấu.

Yêu diễm công hát: *Còn bao xa nữa mới có thể đi vào tim em, còn bao lâu nữa mới có thể gần bên em đây.*

Cậu nhẹ giọng đáp: Bây giờ.

Sau khi hát xong, Yêu diễm công không xuống sân khấu ngay. Y đứng lên nghiêm túc đánh giá mọi người dưới sân khấu, cuối cùng khóa chặt ánh mắt của mình vào người mình nhưng nhưng nhớ nhớ nhất.

Dường như y đang then thừng, hoặc như nhất thời không biết nói gì, lại hắng giọng một cái mới mở miệng: “Bài hát này hát vì một người. Trước khi gặp phải người ấy, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thích đến như vậy, không, phải nói là yêu một người đến vậy. Em ấy là người hoàn mỹ nhất hiền lành nhất ưu tú nhất tốt đẹp nhất mà tôi từng thấy. Vì em ấy, tôi mới cảm nhận được cái gì là cảm động và ám áp xuất phát từ sâu trong đáy lòng.”

“Tôi thường nghĩ, nếu nửa đời trước của tôi lang bạt kỳ hồ, binh hoang mã loạn là để gặp phải người ấy, thì tôi có thể khổ hơn một chút, mệt hơn một chút cũng không sao, vì mình em ấy đã đủ trở thành tất cả tốt đẹp và viên mãn trong sinh mệnh của tôi.”

“Baby, anh muốn coi em là Peppa, muốn ngày ngày đều đi cùng em, muốn đối xử với em thật tốt, muốn sau này càng đối xử tốt hơn, muốn dốc hết toàn bộ sức của mình để cho em tất thấy những gì anh sở hữu, em có đồng ý cho anh cơ hội này không?”

Yêu diễm công đi đến trước sân khấu, y quỳ một chân xuống cúi đầu chăm chú nhìn người trong lòng mình: “Em có đồng ý không?”

Khuê tú thụ ngẩng đầu nhìn y, trong đôi mắt Yêu diễm công lấp lánh ánh sáng, tựa như vô vàn vụn sao rơi khỏi không trung, xuyên qua tầng mây rơi vào trong đáy mắt của y.

Khuê tú thụ cong khóe miệng, dùng sức gật đầu.

Một giây sau, Yêu diễm công ném thẳng Micro xuống, một tay chống mép sân khấu rồi nhảy phắt xuống, nhảy vào trong đám người, khiến nhiều tiếng hô kinh ngạc vang lên.

Đợi khi mọi người phục hồi lại tinh thần, hai người đã sớm ôm nhau trao nhau nụ hôn quần quện vẫn vút khó phân ly.

50.

Khuê tú thụ là một người rất ngây thơ, đừng nói hôn lưỡi kiểu Pháp, đến thơm má bobo cơ bản nhất cậu cũng chưa có. Tình sâu nghĩa nặng ào đến không ngăn được, nụ hôn môi của Yêu diễm công ừn ừ kéo đến,

cậu cũng không từ chối.

Cậu cứ nghĩ hun hun bobo một cái là được rồi, không ngờ Yêu diễm công lại nhấc cằm cậu lên, đầu lưỡi dùng sức chui vào trong, vào rồi còn cuốn lấy đầu lưỡi của cậu mà mút, tàn nhẫn kiểm đủ tiện nghi rồi mới lưu luyến không nỡ mà lui ra ngoài, cuối cùng còn dâm mỹ liếm môi dưới Khuê tú thụ một cái.

Khuê tú thụ:

Sau khi kết thúc nụ hôn thâm tình mà dài đằng đẳng này, Yêu diễm công mở mắt ra liền thấy ánh mắt khiếp sợ của Khuê tú thụ.

Yêu diễm công: “...Ánh mắt này của em là gì thế?”

Khuê tú thụ: “Ánh mắt khó thể tin nổi.”

Cậu cứ nghĩ hai người có thể tiếp xúc gần gũi một hồi là giống như trong bài hát kia của Yêu diễm công, vì thế mới để Yêu diễm công tiếp cận mình. Ai dè người này lại trực tiếp tiếp xúc với cự ly âm luôn.

Không chỉ hôn môi!

Còn vươn lưỡi!

51.

Video Yêu diễm công hát và tỏ tình hot sùng sục trên Weibo và vòng bạn bè. Y không hiểu khiêm tốn là thứ gì, còn tìm quay phim chuyên nghiệp quay cảnh mình tỏ tình lại, có điều không phải y muốn khoe khoang, là muốn sau này kết hôn với Khuê tú thụ sẽ chiếu lại.

Y nghĩ thật sự hơi nhiều, Khuê tú thụ nhà người ta vừa đồng ý ở bên, y đã bắt đầu suy tính đến việc lo liệu cho lễ cưới.

Nếu như Khuê tú thụ đồng ý kết hôn với y, phỏng chừng y còn cân nhắc đến việc hai người sẽ cùng chôn ở đâu.

Sau đó anh quay phim hỏi y: “Chú sớm chuẩn bị nhiều như thế này, vậy chú đã biết người yêu chú nhất định sẽ đồng ý à?”

Yêu diễm công: “Anh nói cái gì?”

Anh quay phim: “Anh bảo, chú sớm chuẩn bị nhiều thứ thế này, sao chú biết được người yêu mình nhất định sẽ đồng ý với chú?”

Yêu diễm công: “Anh nói to thêm tí nữa đi, em nghe không rõ.”

Anh quay phim: “....”

Hắn hắng giọng một cái: “Anh bảo là, chú sớm chuẩn bị nhiều như vậy, sao chú biết người yêu của chú, nhất định sẽ đồng ý với chú chứ?”

Yêu diễm công: “Không đồng ý thì thôi, vậy cũng ghi lại, chờ đến lúc làm một tập hợp tỏ tình rồi chiếu trong hôn lễ, cũng rất trâu bò.”

Anh quay phim: “Tiếng phổ thông của anh không có vấn đề, chú nghe không hiểu lời anh nói à?”

Khoảng cách nói chuyện chừng này, không tồn tại vấn đề tín hiệu không tốt, trong chỗ nói chuyện cũng không có gió, sao có thể nghe không rõ được nhỉ.

“À,” Yêu diễm công cười cười, nụ cười khiến tâm hồn anh quay phim thường thấy mỹ nhân cũng phải dập dờn: “Không có, là em thấy hai chữ “Người yêu” anh dùng này nghe thích lắm.”

Nhất thời tâm hồn không dập dờn nổi.

Anh quay phim muốn ném USB vào mặt người này.

**Nhật ký sao Thủy: Bản của Lâm Ưc Liên hát: Nhật kí sao Thủy*

17. Chương 17

52.

Bạn của Yêu diễm công không đến tham dự lần tỏ tình này, sau đó cậu ta mới biết chuyện.

Người bạn giả vờ lòng mình không ghen tị, lời nói ra vẫn có chút kỳ quái: “Tao cho rằng một người khoa trương như mày sẽ có cách tỏ tình đặc sắc hơn chứ.”

Yêu diễm công hỏi: “Cái gì gọi là đặc sắc?”

“Ví dụ như thuê một chiếc máy bay trực thăng treo một tấm băng rôn dài, trên đó viết: “Giản Tân, anh yêu em!” Hoặc là ở tòa nhà quốc tế CBD ở trung tâm thành phố có rất nhiều màn hình led, máy sẽ chiếu video tỏ tình của mình lên; hoặc là làm pháo hoa đặt riêng cũng được...”

Người bạn đếm đếm ngón tay, rõ ràng chỉ số thông minh đã bị đầu độc bởi nhiều năm xem phim thần tượng thiếu não.

Yêu diễm công rít một hơi thuốc, lạnh nhạt nói: “Mày có biết vì sao mày vẫn chưa có người yêu không?”

“Bởi vì... Biện pháp tao nghĩ quá phi thực tế à?” Người bạn hỏi, không chắc chắn lắm.

“Nếu mày bảo không thực tế là chỉ chuyện mày tìm người yêu, vậy chúc mừng mày, mày hiểu rất rõ bản thân mình. Có điều cái tao muốn nói là, chuyện mày không có người yêu không phải vì thứ khác, mà chỉ vì mày xấu.” Yêu diễm công nghe răng cười.

Người bạn nhìn cánh tay Yêu diễm công một chút, mặc dù có quần áo che kín, nhưng cậu ta vẫn còn ký ức với đám cơ bắp trên cánh tay trắng nõn này. Lại nghĩ thêm về việc con hàng này đã đắm thũng không biết bao nhiêu bao cát, cậu ta cảm thấy sợ hãi, cuối cùng dè xuống ý nghĩ tấn y một trận.

Quên đi, trời lạnh rồi, vẫn nên tuyệt giao với thằng chó này thôi!

53.

Sau khi Yêu diễm công chính thức ở bên Khuê tú thụ, chuyện đầu tiên y làm chính là giao hết thẻ thể và sổ tiết kiệm của mình cho Khuê tú thụ.

Khue tú thụ vội vã từ chối: “Anh đừng như vậy, địa vị quan hệ của chúng ta bình đẳng, anh không cần thiết làm vậy đâu.”

Yêu diễm công: “Vậy không được, em là lãnh đạo của anh, quản gia của anh, tiền của anh em kệ cho ai quản? Những yêu diễm tiện hóa bên ngoài kia sao?”

Khue tú thụ kiên trì không chịu nhận, Yêu diễm công cũng không ép, nhưng y vẫn đặt toàn bộ thẻ của mình trong tủ đầu giường của Khuê tú thụ.

Khue tú thụ không thể hiểu nổi, người như Yêu diễm công lại vô cùng mong mỏi và ngóng trông gia đình và người nhà, cũng như mong muốn có người có thể ràng buộc mình.

Người khác đều sẽ cảm thấy người như Yêu diễm công sẽ mong tự do, nhưng không phải, thứ y mong chính là yên ổn.

Y đã phiêu bạt lâu như vậy, rốt cuộc cũng đã có một gia đình.

Yêu diễm công còn trưng cầu ý kiến của Khuê tú thụ, hỏi cậu muốn mua nhà ở chỗ nào làm tổ ấm tình yêu của hai mình.

Không sai, đây chính là nguyên văn của vị tổ tông này.

Y nói hai chúng ta phải cùng xây dựng tổ ấm tình yêu.

Khuê tú thụ cảm thấy mình đã chết lặng với những lời kinh hồn của Yêu diễm công, cậu hàm súc bày tỏ rằng hiện giờ mình vẫn quyến luyến với căn nhà cũ, cũng không muốn dọn nhà.

Tuy Yêu diễm công có tiếc nuối, nhưng cũng chỉ tạm thời thôi, dù sao ngày sau còn dài.

À, nói đến ngày, Yêu diễm công dùng ngón tay trắng nõn vân vân về cảm suy tư một lúc.

Nên lên kế hoạch rồi.

**Nhật – vừa có nghĩa là ngày, vừa có nghĩa lỏng là chịch.*

54.

Chuyện Yêu diễm công và Khuê tú thụ ở bên nhau, Băng sơn công là người cuối cùng biết đến.

Ở nước ngoài, hắn cũng miễn cưỡng có hai mối tình, nhưng nhanh chóng chấm dứt.

Người thứ nhất là một anh giai có huyết thống Đan Mạch, cũng coi như thỏa mãn ảo tưởng về tình nhân trong mộng của hắn. Nhưng người đó ở bên hắn chưa được một tháng đã bị hắn bắt gian tại giường. Anh giai kia còn là rất cởi mở, biểu thị mình thần kinh bách chiến, hải nạp bách xuyên*, có thể chấp nhận 3P.

**Hải nạp bách xuyên: Trong câu hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại – Biển dung nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn.*

Anh ta có thể chấp nhận, nhưng Băng sơn công thì không. Hắn tối sầm mặt đuổi đôi dã uyên uyên này ra khỏi cửa.

Người thứ hai còn thảm hơn, đối phương chỉ đơn thuần coi trọng tiền của hắn, là thắng. Hai người ở bên nhau còn chưa hôn miệng mà tiền đã đi không ít, cuối cùng người kia trực tiếp bỏ chạy.

Băng sơn công đặt tay lên ngực hỏi, điều kiện của chính mình có thể gọi là ưu việt, người tuy không thể gọi là ngũ giảng tứ mỹ*, nhưng cũng chưa từng làm chuyện gì táng tận lương tâm, sao tình cảm cứ lặn dần như vậy.

**Ngũ giảng tứ mỹ: là một nội dung thúc đẩy chiến dịch giáo dục về ý thức hệ của Trung Quốc đầu những năm 1980. Ngũ giảng tức là nói văn minh, nói lễ phép, nói vệ sinh, nói trật tự, nói đạo đức. Tứ mỹ là tâm hồn đẹp, ngôn ngữ đẹp, hành vi đẹp, hoàn cảnh đẹp.*

Sau khi Băng sơn công về nước tìm bạn uống rượu, lúc nói đến chuyện này, người bạn kia không nhin được mà cười nhạo hần: “Như ông cũng đáng đời. Với tiêu chuẩn kén chọn bạn đời kia của ông, tình cảm có thể trôi chảy mới là lạ, ít đọc văn tổng tài đi! Thật không biết ông nghĩ sao, nếu từ nhỏ cha tôi đã cho tôi hứa hôn với Giản Tân, nằm mơ tôi cũng có thể cười tỉnh.”

“Ông thích Giản Tân? Vậy tại sao lúc đó ông không đuổi theo.” Băng sơn công nói.

“Vợ bạn không thể lừa gạt, khi đó tôi cứ nghĩ hai người đầu gù cũng có quan hệ thông gia từ bé, ai ngờ ông lại tuyệt tình đến thế. Giờ ông có hối hận không?” Nhắc đến đây người bạn cũng có chút hối tiếc, sớm biết vậy lúc trước y đã hạ thủ rồi.

“Không.” Băng sơn công nói.

Hần không hối hận, nhưng lại cảm thấy nếu như tiêu chuẩn kén chọn bạn đời của mình thật sự không được thì ở bên Khuê tú thụ cũng chưa chắc là một lựa chọn rất tệ. Chỉ ít ở với người kia sẽ không có áp lực, cơm người ta nấu cũng hợp khẩu vị hần nhất, còn biết tất cả những thói quen sinh hoạt và sở thích của hần.

“Ông chủ Tống à, trên thế giới này, yêu điểm có rất nhiều, Giản Tân chỉ có một.”

Người tốt như vậy, thật sự quá khó để có được. Thế mà vẫn có người không quý trọng, còn có thể nhẫn tâm mà bỏ qua.

Người bạn lẩm bẩm: “Có điều ông hối hận cũng vô ích, Giản Tân đã có chủ rồi.”

Đuôi lông mày Băng sơn công nẩy một cái, hần không nói được cảm giác của mình là gì, vờ như lơ đãng hỏi một câu: “Với ai?”

“Đoạn Tây Duệ, là người ông yêu mà không được á, ông không biết hả?” Người bạn hỏi, lại không chê hóng chuyện vui mà lấy di động ra cho hần xem video: “Video quay cảnh hồi trước cậu ta tỏ tình với Giản Tân đã lên hàng hot của Weibo một hồi. Hình như sau đó Giản gia ép xuống, không để kiêu căng như vậy. Đây, xem đi này.”

Nói xong người bạn liền đưa video trong điện thoại đến trước mặt Băng sơn công.

“....”

Nếu như nói Băng sơn công khiến trên đầu Giản Tân mọc một thảo nguyên xanh biếc, thì vào giờ phút này, trên đầu chính hắn cũng có thể nói cỏ xanh bao la rập rờn tốt tươi, một vùng xanh ngắt tràn trề, bất cứ lúc nào cũng có thể đá một trận World Cup.

Hắn lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Yêu diễm công.

Đầu kia không chút do dự mà cúp máy.

Hắn lại gọi cho Khuê tú thụ, lại bị cúp.

Đến cậu ta cũng cúp máy của mình? Băng sơn công khó thể tin nổi.

Kỳ thật hắn còn chưa hiểu rõ được Khuê tú thụ, đương nhiên cậu sẽ không làm chuyện cúp máy người khác như vậy, người làm là Yêu diễm công.

Khue tú thụ cũng không biết.

Điện thoại ting ting một tiếng, Băng sơn công nhận được một tin nhắn, là Yêu diễm công gửi đến: ***Đương cơn mưa diên đảo, có việc xin hãy để lại lời nhắn.***

Mây mưa diên đảo cái con mẹ mày!

Băng sơn công lên cơn giận dữ, hắn nhắn tin vang lên càn cạch: ***Cậu với Giản Tây xảy ra chuyện gì? Khi đó có phải cậu lợi dụng tôi để tiếp cận Giản Tân không?***

Yêu diễm công nhắn lại rất nhanh: ***Không.***

Băng sơn công vừa mới nguôi giận một chút, lại nhìn thấy tin nhắn tiếp theo: ***Tôi lợi dụng anh để có được Giản Tân.***

Tin nhắn vẫn tiếp tục đến: ***Nói đến mới nhớ, anh cũng coi như là ông mai của tôi với Baby hén. Sao, có muốn đến lễ cưới của chúng tôi chứng hôn hờn?***

Băng sơn công giận đến độ hiếm hám mới văng tục: ***Không đi, cút!***

Yêu diễm công sung sướng cút đi.

Trước khi cút còn đề tiện thêm một câu: *Được thôi. Mà nãy mây mưa mới nghỉ, giờ chúng tôi muốn thêm một cơn mây mưa Vu Sơn* mới nữa, bái bai ~*

Lượn sóng tiêu hồn kia khiến Bằng sơn công giận đến mức ném điện thoại.

Mây mưa Vu Sơn? Tốt nhất có một trận sét đánh chết tên rác rưởi này đi!

Thật sự mắt mù nên mới coi trọng cái hàng này!

Một mảnh chân tình thả dòng nước, từng nắm trái tim đứt chó ăn!

Bằng sơn công đã biến thành núi lửa.

*Mây mưa Vu Sơn: xuất phát từ một điển tích cổ về việc vua Sở Tương Vương mơ gặp được nữ thần ở núi Vu Sơn. Sau đó cụm từ này được dùng như một ước lệ về chuyện ân ái.

18. Chương 18

55.

Đến tháng Một, thành phố A bắt đầu đổ tuyết. Trận tuyết tích góp nửa mùa đông đổ xuống liên tu bất tận, tuyết rơi suốt cả ngày. Cũng may là đã đến nghỉ đông, Khuê tú thụ không có lớp nên không cần thường xuyên đến trường.

Mặc dù không có lớp nhưng thỉnh thoảng vẫn phải đến trường làm việc, tâm tình của Khuê tú thụ sẽ giảm sút.

Sau khi ở cùng Khuê tú thụ, Yêu diễm công mới biết đến rất nhiều thói quen nhỏ của cậu.

Ví dụ như Khuê tú thụ vô cùng sợ lạnh, bảo cậu ra ngoài khi trời buốt giá tương đương với lấy mạng cậu.

Khue tú thụ mặc áo lông rất dày, trên mũ có một vòng lông chồn to dày, chẳng có chút thanh tú tao nhã lúc bình thường.

Gió Bắc bên ngoài rít ù ù, cậu an vị trên sofa mắt to trừng mắt nhỏ với Rebecca đang ngồi xổm trước bàn trà, ước ao đến mức mắt lóe sáng: “Nếu như anh cũng nhiều lông như nhóc thì tốt quá.”

Khuê tú thụ thò tay sờ lông trên người Rebecca, vừa ẩm vừa thoải mái.

Vừa lúc Yêu diễm công khởi động xe xong bước từ ngoài vào. Trên xe quá lạnh, y bèn đi khởi động xe sớm, thuận tiện mở điều hòa để chờ khi Khuê tú thụ lên xe sẽ không cảm thấy lạnh.

Nghe cậu nói như thế, nhất thời Yêu diễm công không biết nên cười hay nên có phản ứng gì. Trước đây y luôn cảm thấy Khuê tú thụ là người thành thực thận trọng và nội liễm hàm súc, lúc thật sự ở bên nhau mới phát hiện, người này có rất nhiều chỗ đáng yêu, lại còn đáng yêu mà không tự biết.

“Đừng nhìn nữa, nước miếng sắp rơi xuống rồi kìa.” Yêu diễm công vỗ vỗ đầu Khuê tú thụ, trêu.

Khuê tú thụ lại ngẩng đầu nhìn y, bỗng nhiên thở dài: “Nếu anh cũng có nhiều lông như vậy thì tốt rồi, ôm anh ngủ nhất định thoải mái lắm.”

“....” Yêu diễm công trầm mặc.

Ngại quá, lông y đúng là không dày và tốt được như vậy.

“Em hợp khoảng mất bao lâu? Nếu lâu thì anh đến Nancy một chuyến trước, có người tìm anh.”

“Anh đi trước đi, hợp xong em gọi điện thoại cho anh.” Khuê tú thụ nói.

Hợp khoảng chừng bốn mươi phút, lúc Khuê tú thụ đi ra, đồng nghiệp Tiểu Vương lúc trước có hảo cảm với Yêu diễm công cũng đuổi theo kéo cánh tay cậu muốn cùng về văn phòng.

Khuê tú thụ nhẹ nhàng tránh tay cô, nghiêm túc nói: “Bây giờ tôi đã là người có gia đình, phải tránh hiềm nghi.”

Tiểu Vương vừa tức giận vừa buồn cười: “Người kia nhà anh dễ giận thế à? Đến phụ nữ mà cũng ghen?”

Cô nói câu này xong lại chép chép miệng hồi tưởng lại một hồi, sau đó không nhịn được mà thổ tào: “Ồ lâu với mấy tên gay nhà anh, nói cũng sai hết. Đàn ông vốn nên ghen với phụ nữ mà!”

Khuê tú thụ mỉm cười, không đáp lại.

Đến văn phòng thu dọn đồ đạc xong, Khuê tú thụ mới nhắn tin cho Yêu diễm công bảo y đến đón mình.

Yêu diễm công trả lời rất nhanh: ***Chờ anh một chút.***

Khuê tú thụ bảo được.

Cậu nhìn điện thoại trong tay, bất giác cảm thấy Yêu diễm công không hào hứng lắm, tâm tình hơi sa sút.

Đây không phải ảo giác của cậu, Yêu diễm công là một người rất lả lơi, sự lả lơi này biểu hiện trong mọi phương diện sinh hoạt của y, ngay cả nói chuyện với Khuê tú thụ cũng phải dùng dăm ngôn lãng ngữ, cợt nhả không ngừng.

Nhưng vừa rồi không có.

Phản ứng của y bình thường đến vô cùng bất thường.

Yêu diễm công bảo Khuê tú thụ chờ mình, cũng không bắt cậu chờ lâu quá mà nhanh chóng đến.

Sau khi lên xe, Khuê tú thụ cố ý quan sát một hồi, sắc mặt y vẫn như thường.

Yêu diễm công không đề cập đến, Khuê tú thụ cũng săn sóc không hỏi nhiều.

“Có phải trong trường lạnh lắm không, anh thấy mũi em lạnh đến đỏ ửng rồi này.” Nói đoạn Yêu diễm công liền tăng thêm nhiệt độ trong xe.

Khuê tú thụ nhẹ nhàng khịt khịt mũi, nói có chút.

Yêu diễm công cười cười, y dùng một tay nắm chặt lấy tay Khuê tú thụ bóp bóp, sau đó buông ra.

“Lần sau đến anh đưa cho em túi sưởi nhiệt nhé, anh thấy nhiều người dùng cái đó lắm.”

Khuê tú thụ hơi ngại: “Đều là con gái dùng.”

“Thì sao chứ, anh sợ chồng anh bị lạnh lên mua một cái cho chồng anh dùng không được à?” Lời này của Yêu diễm công không cần đến mặt mũi nữa.

Khuê tú thụ cảm thấy buồn cười: “Anh cũng có phải là con gái đâu.”

“Em có thể xem anh là một cô gái mỏng manh yếu đuối mà thương mà yêu.” Lúc chờ đèn đỏ, Yêu diễm công điên cuồng nháy mắt đưa tình với Khuê tú thụ.

“Ồ,” Khuê tú thụ nói: “Nhưng em chưa từng thấy cô gái nào còn cao hơn em, lực còn mạnh hơn em như

anh cả.”

“Có phải em thấy tiếc không hả? Giản Baby em nói thật cho anh đi, có phải em hối hận rồi không? Hôm nay đứa tiểu tiện nhân nào lại đến quyến rũ em? Có phải tên Tiểu Vương kia không? Anh đã biết cô ta không có tốt mà! Tâm ý túy ông không ở ta!” Yêu diễm công càng nói càng thoát tuyến.

Nghe y thẳng thắn hùng hồn nhắc đến Tiểu Vương như thế, Khuê tú thụ cảm thấy khó mà tin nổi.

Lần trước trong wechat Tiểu Vương có hỏi cậu, Yêu diễm công có ý đồ gì với cô không, có cần add wechat không. Đúng lúc lại bị Yêu diễm công nhìn thấy, người này không hề khách khí cầm lấy điện thoại của Khuê tú thụ gửi tin nhắn thoại cho cô nương nhà người ta: **Vô vị, không add! Hối nữa block giờ!**

Cũng may mà Tiểu Vương người ta dễ tính, không ghim thù y.

Khue tú thụ ôn tồn: “Anh không nên nói Tiểu Vương như thế, cô ấy là một cô gái rất tốt.”

“Em có ý gì? Vậy anh chính là cô gái xấu à?” Yêu diễm công đạp phanh xe một cái. Xe dừng lại ở bên đường, y quay đầu sang trừng mắt nhìn Khuê tú thụ, dần dần vành mắt cũng đỏ lên.

“Người ta nói tam niên chi thống, thất niên chi dương*, em bên anh còn chưa đến ba tháng đã mất hứng với anh rồi à?!”

Khue tú thụ: “...”

** Tam niên chi thống – Trong năm thứ ba của tình yêu, khi tất cả sự tươi mới và bí ẩn không còn nữa, tình yêu biến thành nhàm chán và trì trệ. Nhiều cặp vợ chồng sẽ có những ý nghĩ và cảm xúc mới vào thời điểm này, và những ý nghĩ này thường sẽ dẫn đến một cuộc chia tay của hai người vì thiếu giao tiếp hoặc ý kiến khác nhau. “Thất niên chi dương” – nghĩa là đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua cái ngưỡng 7 năm thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời, bằng không thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp.*

Cậu nói: “Không phải, anh cũng không phải là con gái mà.”

“Vậy anh là cái gì?” Yêu diễm công không buông tha.

“Anh là con trai.”

Cũng có thể là một chàng trai đầu óc có vấn đề.

“Nói đến người ta thì nào cô nào gái ngọt ngào lắm, còn đến anh lại là con trai lạnh lùng, a ~ đàn ông!” Yêu diễm công cười lạnh.

Khuê tú thụ không biết làm gì: “Anh là bạn trai em.”

“Em cho rằng mình nói ngọt là có thể bù đắp được tâm hồn tan nát của anh ư? Giản Baby anh nói cho em biết, anh không dễ lừa vậy đâu!” Yêu diễm công lên án.

“Vậy anh còn muốn thế nào?”

“Hôn anh đi!”

Khuê tú thụ suy nghĩ một chút rồi vẫn làm theo ý người này. Cậu nghiêng đầu sang nhẹ nhàng hôn lên môi người ấy một cái. Động tác của cậu quá nhanh, cái người được voi đòi tiên vừa muốn chớp lấy thời cơ le lưỡi ra thì Khuê tú thụ đã rút đầu về.

Yêu diễm công đang lè lưỡi: “....”

Khuê tú thụ: “....Anh đang làm gì thế?”

Bán manh à?

Sự thật chứng minh, da mặt dày vẫn có chỗ tốt. Yêu diễm công không hề lúng túng, y thản nhiên rút lưỡi về: “Cảm thấy môi khô quá, muốn liếm một cái.”

“À...”

Dù sao cũng đã chiếm được tiện nghi, Yêu diễm công vui vẻ nổ máy xe.

19. Chương 19

56.

Sau đó Khuê tú thụ mới biết đã xảy ra chuyện gì với Yêu diễm công. Cũng không phải chuyện gì xấu, chỉ là cha ruột của y đã tìm đến cửa.

Yêu diễm công không muốn quấy rầy sinh hoạt của người khác, cũng không có hứng thú gì với người cha ruột chưa từng gặp mặt của mình. Không ngờ cha ruột y lại tự mình tìm đến.

Lần đầu tiên, Yêu diễm công hiểu rõ ràng về thân thế của mình.

“Ông ấy nói, lúc đó mẹ anh bò sai giường nên mới ngủ với ông ấy. Người mà mẹ anh thích là một thành viên khác trong ban nhạc của ông.”

Khuê tú thụ không biết nên đáp lời thế nào.

“Nghĩ cũng biết, với trí thông minh của bà ta, có thể làm ra loại chuyện này thì anh không hề ngạc nhiên chút nào cả.”

Nếu mà có đầu óc ai lại cả ngày đi ngủ không với người khác, còn hận không thể cho người ta tiền luôn đâu.

Yêu diễm công hút thuốc, làn khói trắng lượn lờ khiến nét mặt của y cứ ảo mờ. Khuê tú thụ khó biết được tâm tình của y, nhưng cũng biết là y không quá vui vẻ.

“Nói đến, em vẫn chưa từng thấy dì.” Khuê tú thụ dè dặt cẩn thận nói.

Yêu diễm công nhả điếu thuốc ra, mỉm cười với cậu: “Đừng nói em, đến cả anh cũng rất nhiều năm rồi chưa từng thấy bà ta, cũng không biết bà ta còn sống hay đã chết.”

Khuê tú thụ há miệng, nhưng không nói được thành lời. Cậu cảm thấy mình nên tính là điển hình của việc cạn lời để nói.

“Khi anh còn bé, gần như mẹ anh chạy bên ngoài cả ngày. Anh nghe người ta bảo, khi anh còn bé bị mẹ nhốt trong nhà, đói bụng đến mức khóc khàn cổ họng. May mà hàng xóm tốt bụng, nhảy qua cửa sổ ở ban công cho anh ăn. Lúc lớn hơn một chút anh có thể tự kiếm ăn nên đi xin ăn với người ta, sau đó có lẽ bà ấy thấy anh không chết đói được, không thêm quay về nữa.”

Khuê tú thụ vẫn luôn biết tuổi thơ của Yêu diễm công không quá vui vẻ, nhưng không ngờ lại khốn khổ đến như vậy. Nghe xong, cậu đỏ bừng vành mắt rồi vòng tay ôm lấy eo Yêu diễm công thật chặt.

Khuê tú thụ nhẹ giọng nói: “Nếu như trước đây em biết anh thì tốt biết bao nhiêu.”

Nhất định sẽ không để y phải sống khổ cực như vậy.

Một tay Yêu diễm công ôm lấy Khuê tú thụ, một tay giơ lên để điếu thuốc trong tay mình không làm cậu bị bỏng. Có lẽ là biết Khuê tú thụ đau lòng khó chịu, y cười cười rồi vỗ về Khuê tú thụ: “Cha ruột anh bảo, anh sinh ra coi như là một điều ngoài ý muốn đi.”

Khuê tú thụ nghe thấy câu này, lần đầu tiên cậu nảy sinh cảm xúc bất mãn với một người xa lạ, cậu rất bất mãn với cha ruột của Yêu diễm công.

“Anh không phải ngoài ý muốn,” cậu vùi mặt vào cổ Yêu diễm công, trịnh trọng nói: “Anh là kỳ tích của em.”

Đúng thật là kỳ tích, yêu đương ở cùng nhau với tình nhân trong mộng của tình nhân trong mộng.

Yêu diễm công cũng không khó chịu như Khuê tú thụ tưởng tượng, y còn có thể đùa cợt: “Anh cũng thấy thế, dù là ngoài ý muốn thì cũng là một điều ngoài ý muốn mỹ lệ. Anh đây trẻ tuổi đẹp trai, phong lưu phóng khoáng thế này cơ mà.”

Y nói xong lại gật đầu, bỗng nhiên cảm khái: “Thật hâm mộ mẹ của anh, vì đã sinh ra một đứa con ưu tú như anh.”

Khue tú thụ biết người ấy cố ý nói thế để an ủi mình. Cậu cũng không vạch trần, chỉ lẳng lặng ở bên người ấy.

Một lát sau, cậu mở miệng: “Vừa nãy, em rất chi là bất mãn với mẹ anh, thậm chí có chút ghét bà. Nhưng em lại nghĩ, bà ấy có sai lầm nhiều hơn nữa cũng đã cho anh sinh mệnh, cho anh có cơ hội đến bên em, đi cùng với em. Nghĩ như vậy, em lại sinh lòng cảm kích với bà.”

“Đúng vậy,” Yêu diễm công dịu dàng đáp: “Bởi vì bà ấy, anh mới có cơ hội đi cùng em, vì thế em biết anh có bao nhiêu cảm kích mẹ em không? Vì mẹ em đã sinh ra một Giản Baby tốt như vậy.”

“Vậy lần này cha anh đến tìm anh vì cái gì? Sao ông ấy lại biết anh là con trai của mình?” Khuê tú thụ hỏi.

“Ông ấy nói khi đó ông ấy thích mẹ anh, nhưng bà lại không coi trọng ông ấy. Bà ấy ngủ sai người xong thì chạy mất. Lúc trước ông ấy xem cái video kia nhận ra anh, ông ấy nói anh vô cùng giống mẹ, liếc mắt một cái đã nhận ra anh là ai. Ông chủ của ông ấy có chút qua lại với anh trai em, biết anh ở cùng em liền sai người tìm anh trai em, anh của em lại nói cho ông ấy biết quán của anh ở đâu, để ông ấy đến nói chuyện với anh.”

Yêu diễm công nói đến đây cũng có tình cảm phức tạp với ông anh vợ nhà mình.

Mây nói người ta không hài lòng với mình lắm ư? Y không tin cha ruột của mình có thể đứng dip nhìn thấy cái video kia, còn nhận ra y.

Vậy người ta thỏa mãn với y ư? Mỗi lần đến nhà Khuê tú thụ, đúng là người ta không coi y ra gì, không cho y thái độ tốt.

“Ông ấy nói với anh, trước đó ông ấy cũng đã kết hôn, nhưng đã ly dị, không có con, giờ cũng chỉ cô đơn một mình. Nếu như anh đồng ý nhận thân, ông ấy sẽ công khai tuyên bố sự tồn tại của anh, không để anh thành một đứa con riêng không rõ thân phận.”

“Vậy anh đồng ý sao?” Khuê tú thụ hỏi.

“Anh không muốn.” Yêu diễm công nói: “Anh không muốn có quan hệ với những người trong giới đó, nhưng mà anh nói với ông ấy, dù sao ông ấy cũng là cha anh, nếu như đến khi già ông ấy không có ai bên cạnh, anh sẽ dưỡng lão cho ông.”

Y nói như vậy khiến Khuê tú thụ có hơi giật mình. Dựa theo phong cách hành sự của Yêu diễm công, khi y cần cha mình nhất ông ta không ở bên, không thực hiện nghĩa vụ và trách nhiệm của mình, thì đừng nói là dưỡng lão, y chịu để ý đến người ta là tốt lắm rồi.

Như nhìn ra suy nghĩ trong lòng tận cùng, Yêu diễm công tiếp tục nói: “Mặc kệ thế nào, nếu không phải vì ông ấy, anh cũng không thể tồn tại trên thế giới này, nên phải cảm tạ ông ấy. Còn nhận thân gì đó, ông ấy đã lớn tuổi như vậy rồi còn bị truyền tin tức có con riêng sẽ khiến ông ấy khó giữ khí tiết tuổi già.”

“Có điều ông ấy cũng nói cho anh biết mẹ anh giờ đang ở đâu. Bà ta đã về quê, đã sớm sinh con kết hôn làm một bà vợ nhà giàu rồi.”

Sớm đã ném đứa con trai là y ra sau đầu.

Không, có thể bà ta cả ngày đều sống trong lo lắng sợ hãi, lo đứa con mà mình sinh ra lúc tuổi trẻ không hiểu chuyện tìm đến mình.

Những việc này nếu Yêu diễm công thật sự muốn tra xét thì cũng có thể biết đến, nhưng nói cho cùng Yêu diễm công không hiểu kỳ với thân thể của mình, thậm chí có thể nói là mâu thuẫn.

Những gì hiện tại y đoạt được đều là do y chiến đấu nhiều năm như vậy để đổi lấy, không hề có liên quan đến người khác, người khác này cũng bao gồm cả cha mẹ y. Lúc Yêu diễm công rơi vào vực sâu không có ai kéo y một cái, cũng không có ai từng trở thành ánh sáng trong cuộc sống lang bạt kỳ hồ của y.

Vì thế hiện giờ người khác thế nào chẳng hề có quan hệ gì với Yêu diễm công.

“Không sao hết, giờ anh cũng có mẹ, mẹ của em chính là mẹ của anh.” Khuê tú thụ nắm chặt tay y, mỉm cười.

Cảm nhận nhiệt độ trong lòng bàn tay, nhìn nụ cười ấm áp trước mắt, Yêu diễm công nghĩ, bây giờ không giống với lúc trước.

Người này, chính là ánh sáng trong cuộc đời của y.

Vì thế y sẽ không ôm ấp thù hận với cuộc đời, không ôm ấp oán hận với cha mẹ. Y đã có một Giản Baby tốt như vậy, chuyện khác không còn quan trọng nữa.

20. Chương 20

Cả Khuê tú thụ lẫn Yêu diễm công đều coi cha ruột của Yêu diễm công là khách qua đường, sự xuất hiện của ông không hề gây nên một tia sóng lớn trong cuộc sống của hai người.

Vốn tưởng chuyện cứ thế mà qua đi, không ngờ đối phương nghĩ càng nhiều hơn, không lâu sau đã tìm đến cửa.

Từ trước đến nay Yêu diễm công thường suy đoán người khác bằng ác ý, dù cho người này là cha ruột của mình.

“Ông muốn có được gì từ chỗ tôi?” Y cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt.

Cha y vẻ mặt đầy oan ức: “Chỉ là cha rất vui khi biết mình có một đứa con trai, muốn thân cận với con hơn một chút thôi mà.”

“Thôi đi, lời này của ông lừa gạt Baby nhà tôi còn được,” Y đột nhiên im bật, hoài nghi nhìn người trước mắt: “Có phải ông muốn lợi dụng tôi, muốn thấy sang bắt quàng làm họ với Giản gia không? Ông đừng có mơ, tôi là đứa con rể đến cửa, đối với nhà họ tôi có cũng được không có cũng không sao. Ở nhà họ địa vị của tôi còn xếp sau cả chậu hoa đặt trong phòng khách, không có giá trị lợi dụng và ý nghĩa tồn tại. Nếu như ông muốn thông qua tôi để Giản gia cung cấp cho mình thuận lợi thì hãy chết tâm đi.”

Ban đầu cha y nghe xong còn thấy đau lòng, đến đoạn sau lại giận dữ: “Cái gì gọi là con rể đưa đến cửa? Nhà họ đối xử với con như vậy sao?”

“Đúng vậy, khi ở nhà em ấy tôi phải ăn cơm cùng bàn với bảo mẫu và tài xế, nhà người ta bảo tôi không xứng với bàn gia chủ. Một kẻ nghèo túng như tôi có thể tiến vào cửa nhà người ta đã phải cảm động đến rơi nước mắt rồi.” Tên này há miệng là lời nói dối tuôn ra như suối, không cần phải viết nháp, dăm ba câu đã miêu tả chính mình thành một anh chồng khốn khổ gian nan kiệt quệ bị đuổi đi trong nhà giàu quyền thế.

Cha ruột của y nghe mà than thở, hóa ra người Giản gia bình thường nhìn ai cũng ra đáng lắm, ôn văn nhĩ nhĩ lắm, hóa ra sau lưng lại chanh chua cay nghiệt đến vậy.

“Bọn họ đúng là quá đáng, thật sự coi nhà mình kế thừa hoàng vị ư? Giờ đã là thế kỷ hai mốt rồi, là xã hội chủ nghĩa, thế mà còn phân cấp giai tầng? Sao con lại không tiền đồ như thế, mọi người trong nhà đó đối xử với con như vậy mà con cũng nuốt trôi cơn giận này ư?” Cha Yêu diễm công chỉ tiếc sắt không mài thành kim, ngón tay run rẩy chỉ vào mặt y.

“Hết cách rồi,” Yêu diễm công lau giọt nước mắt không tồn tại trên khóe mắt, bày ra dáng vẻ thâm tình: “Ai bảo tôi yêu Baby chứ.”

Nếu người nào biết chuyện ở chỗ này cũng muốn quất y một trận.

Nhưng cha y không biết, cha y chỉ biết là, vất vả lắm mình mới có một đứa con trai, thế mà lại bị người ta bắt nạt như cô bé Lọ Lem.

Đây là chàng Lọ Lem phiên bản đời thật!

“Con có còn là đàn ông không? Năng lượng tình yêu có thể coi như cơm ăn à?”

“Có thể! Có tình uống nước cũng no.”

Cha y không hô hấp được, suýt chút nữa là ngừng thở.

“Mặc kệ thế nào, có tôi ở đây mà ông muốn lợi dụng tôi thì tốt nhất là hãy nhanh chóng từ đâu trở về đây đi!” Yêu diễm công nói như vậy.

Trong lòng y còn rất đắc ý, cảm thấy mình có cả vẻ đẹp lẫn trí tuệ, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, kỹ năng diễn xuất cũng luôn online.

Không đi vào giới showbiz quả thật là tổn thất của showbiz.

Đúng vậy, khả năng diễn xuất của Yêu diễm công ăn đứt một đám tiểu sinh lưu lượng trong cái showbiz này.

58.

Khi Yêu diễm công cảm thấy mình dùng trí tuệ đánh lui người cha bất lương muốn lợi dụng con ruột thượng vị, hôm sau, y liền nhận được điện thoại do anh trai Khuê tú thụ gọi đến.

“Nghe nói nhà chúng tôi không cho cậu ăn cơm?” Trong điện thoại, ngữ khí của anh cả rất nặng nề.

Yêu diễm công: “...Không phải, anh cả anh nghe em giải thích...”

Anh cả ngắt lời y, tiếp tục nói: “Địa vị của cậu trong nhà tôi xếp sau cả chậu hoa? Cùng đái ngộ với tài xế? Cậu là Tiểu Yến Tử của Hàn Hiên Kỳ Xã* à?”

“Tiểu Yến Tử không phải em nói!” Yêu diễm công vội vàng giải thích.

“Ồ, câu đấy là tôi nói, đái ngô cậu đang chịu ở nhà tôi không phải chính là Tiểu Yến Tử sao?” Anh cả bình tĩnh nói.

Yêu diễm công: “Hóa ra anh cả cũng xem Hoàn Châu Cách Cách hả?”

Y nói xong cũng ngậm miệng.

Đủ rồi!

Bây giờ là thời điểm để thảo luận phim truyền hình à?!

Yêu diễm công không thể làm gì khác hơn là nói rõ mười mười suy nghĩ của mình, y giải thích: “Là em sợ thêm phiền phức cho nhà mình nên mới nói mình thành không quan trọng đó anh.”

“Sau đó cha cậu liền đến tìm tôi đánh nhau, nói muốn thay con trai mình lấy lại công đạo.”

“....”

Con mẹ nó lúng túng quá.

“Anh cả à, thật sự ngại quá, đã thêm phiền toái cho anh rồi.” Yêu diễm công thật sự cảm thấy xin lỗi.

“Không có gì,” anh cả dừng một chút, còn nói: “Nếu quả thật có phiền phức, tôi có thể giúp cậu giải quyết.”

Nói xong anh cả liền cúp máy.

Điện thoại của anh cả vừa cúp, cha ruột của Yêu diễm công lại gọi đến.

Không ngờ cha ruột của y còn òa khóc.

“Duệ Duệ, có phải con rất ghét cha không, không muốn làm con trai của cha đúng không?” Cha y tủi thân hỏi.

Yêu diễm công thành thật nói: “Không ghét ông, cũng không hề muốn làm con trai ông, nhưng cũng không nghĩ nhiều.”

Khát vọng có người thân của y đã có người bù đắp giúp y, còn việc tìm được cha ruột hay không với y không còn quan trọng nữa. Bảo y phụ tử từ hiếu với một người đàn ông hai mươi năm chưa từng gặp, thật

sự y làm không được.

“Cha thật sự không biết đến sự tồn tại của con. Nếu như cha biết, nhất định có nghèo đến cùng kiệt cha cũng tìm đến con, tốt với con, không để con chịu oan ức. Là cha có lỗi với con Duệ Duệ à, con có thể cho cha cơ hội bù đắp không?”

Yêu diễm công bình tĩnh nói: “Sao ông lại phải bù đắp cho tôi? Tôi không cần đền bù của ông, hiện giờ tôi sống rất tốt, cuộc sống cũng coi như giàu có, gia đình cũng rất mỹ mãn. Ông không có lỗi với tôi, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Vậy con có cần cha làm gì vì con không?” Cha y dè dặt cẩn thận hỏi.

“Trước tiên ông xin lỗi lão đại Giản gia đi.” Yêu diễm công nói.

21. Chương 21

58.

Cha ruột Yêu diễm công vẫn rất thích đứa con trai này, trạng thái bây giờ của ông chính là vừa mừng rỡ như điên vừa hoang mang thất vọng.

Con trai ông đã trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, lúc cần ông tồn tại nhất, cần ông thể hiện nhất, ông đều không ở cạnh con.

Ông rất muốn đến tham dự vào cuộc sống của con trai, lại lo lắng mình sẽ mang thêm phiền phức đến cho nó.

Sự thật chứng minh, cha ruột Yêu diễm công vẫn rất tự biết mình biết ta.

Ông đã thêm phiền toái cho con trai.

Đùa à, những kẻ trước đây dám tóm lấy cổ tay lão đại Giản gia mắng anh mặt người dạ thú mắt chó coi thường người khác, giờ cổ trên mộ đã cao bằng Mao Đẩu.

Rốt cuộc anh cả cũng nể mặt Yêu diễm công mà không ném cha ruột y từ trên lầu xuống.

Anh cả chẳng qua chỉ gọi điện thoại cho Yêu diễm công.

Biết được con trai mình chỉ lo mình lợi dụng nó chứ không phải thật sự chịu uất ức, trái tim người cha hiền lành của ông bác già tan nát, chạy vào nhà vệ sinh của công ty Giản gia khóc lóc.

Những thứ này Yêu diễm công không biết, y chỉ biết xách theo quà đến cửa xin lỗi anh vợ mình.

Y còn chưa đến cửa Giản gia, cha y đã giành đến trước.

Không biết cha Yêu diễm công kiếm địa chỉ từ đâu, lúc đến nhà, Yêu diễm công vừa lúc không ở nhà, Khuê tú thụ ôm Emily đang làm nũng trong ngực mình ra mở cửa.

Về mặt từ ái của cha Yêu diễm công không kịp thu lại, chỉ nhìn thấy bảo vật trong lòng bàn tay Giản gia, “tiểu kiều kê” của con trai mình. Nhất thời ông có chút choáng váng.

Vẫn là Khuê tú thụ phản ứng lại đầu tiên: “Chào chú, chú là chú Đoạn đúng không ạ?”

Mất thấy tiểu công tử Giản gia người ta mặt mũi ôn hòa điềm đạm, không hề điêu ngoa tùy hứng như trong tưởng tượng của mình, cha Yêu diễm công kinh hỉ đến mức quên nói cho người ta mình không phải họ Đoạn. Ông cầm lấy tay Khuê tú thụ lắc lắc: “Con chính là Baby đúng không? Đứa trẻ này thật không tệ.”

Khue tú thụ rất muốn biết rốt cuộc Yêu diễm công đã phổ cập nhũ danh của mình cho bao nhiêu người biết, tại sao đến bố chồng chưa từng gặp mặt cũng biết mình tên Baby.

Cậu mời cha ruột Yêu diễm công vào nhà, thả mèo xuống, sau đó đi bưng trà rót nước cho người ta.

Cha ruột Yêu diễm công nhìn một nhà đầy chó mèo, vui tươi hơn hử: “Trong nhà thật là náo nhiệt.”

Khue tú thụ cười nói đúng thế ạ, sau đó châm trà cho ông.

“Duệ Duệ không ở nhà sao?”

Khue tú thụ sững sốt một giây sau đó mới phản ứng được Duệ Duệ này là ai.

Không phải vì gì, chủ yếu là cậu thật sự không cách nào liên hệ được cái nickname Duệ Duệ đáng yêu bình dân kia với cái tên Đoạn Tây Duệ phóng túng lãng lơ như con chim công hay xòe đuôi.

Cậu vội ho một tiếng: “Cái đó, Duệ...” Cậu dừng một chút, thật sự không thốt lên được cái tên Duệ Duệ này, chỉ đành đổi giọng: “Đoạn Tây Duệ đến quán rồi ạ, nếu chú có việc thì để cháu gọi cho anh ấy về nhé?”

“Không cần phiền thế đâu, không cần phiền thế đâu, chú chỉ đến xem một lúc thôi.”

Khuê tú thụ luôn cảm thấy sau câu này của ông nên thêm một chữ “cháu”.

Cha Đoạn Tây Duệ hỏi thăm bóng gió Khuê tú thụ: “Những năm này, Duệ Duệ đã khổ cực lắm nhỉ.”

Người như Khuê tú thụ chắc chắn sẽ không làm chuyện chỉ vào mũi người ta mắng *Phí lời nếu không vì ông thì chồng tôi sẽ không khổ cực như vậy*. Cậu cảm thấy xét kỹ thì cha ruột người ta cũng không làm gì sai, dù sao từ đầu đến cuối người ta đều chẳng hay biết gì.

Khuê tú thụ qua loa nói: “Đều đã qua rồi.”

“Không, trong lòng chú vẫn không qua được, chỉ cần vừa nghĩ để Duệ Duệ của chú không có cha, phải trải qua biết bao khó khăn khổ cực, chú liền hận không thể đánh chính mình....”

Người cha già thương tâm vừa nhắc đến lại bắt đầu rơi lệ không thôi.

Buổi tối Yêu diễm công mới về, xách theo một hộp kem nhãn hiệu Khuê tú thụ thích.

Khuê tú thụ bảo với y cha ruột y đã tìm đến cửa.

Yêu diễm công: “...Ông ấy tới làm gì thế?”

Khuê tú thụ cắn cái môi, nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, nhưng dường như cũng không biết bắt đầu từ đâu. Cuối cùng cậu chỉ tổng kết một câu: “Kéo em khóc một lúc, lại ăn bữa cơm, sau khi biết Phú Quý là chó anh nuôi lại ôm Phú Quý đau lòng một lúc, sau đó đi.”

Yêu diễm công: “...”

Khuê tú thụ: “Cha ruột của anh khá là cảm tính.”

Cậu nói chuyện quá súc tích.

Yêu diễm công bảo: “Trước đây anh luôn thấy nhất định là cha anh mất mùa mới có thể để ý kẻ gốc như mẹ anh. Hiện giờ anh mới hiểu được, hai người này rõ ràng là tuyệt phối, còn anh là số dương trong kết quả âm nhân âm.”

Khuê tú thụ chỉ có thể an ủi bạn trai mình: “Chỉ ít thì ông ấy cũng rất yêu anh.”

22. Chương 22

59.

Sau khi chính thức ở bên Khuê tú thụ, Yêu diễm công có thể đường đường chính chính lấy thân phận con rể tham dự tiệc gia đình mỗi tuần một lần của Giản gia.

Chị gái và anh rể Khuê tú thụ đi du lịch ngọt ngào ở nước ngoài nên vắng mặt trong lần gặp mặt này, nhưng Yêu diễm công đã gặp được chị dâu y chưa từng gặp.

Y chỉ biết cuộc hôn nhân của anh Khuê tú thụ có tính chất thương mại, hình như là thông gia. Nhà gái cũng có gia nghiệp lớn môn đăng hộ đối với Giản gia, còn cụ thể thì y không cố tìm hiểu rõ.

Sau khi hai người vào nhà liền bắt gặp chị dâu đang dạy dỗ Mao Đậu.

Yêu diễm công rất kinh ngạc, trong ấn tượng của y, Mao Đậu vẫn là một đứa bé rất ngoan ngoãn vâng lời, đến cả y vốn không thích trẻ con cũng khá là thích Mao Đậu, mỗi lần đi thấy Mao Đậu nhất định sẽ mang theo quà.

Cẩn thận nghe nội dung dạy dỗ Mao Đậu của chị dâu, Yêu diễm công trầm mặc.

“Vì thế, lần sau nó mà cầm giun đất hù dọa con, con không được phép khóc! Cứ theo lời mẹ dạy con, trước tiên trái móc một quyền, phải móc một quyền, sau đó dùng chân đá một cước bay luôn, nhớ chưa?”

Mẹ Khuê tú thụ ở bên cạnh dịu dàng nói: “Hâm Hâm à, dạy trẻ con như vậy hình như không hay lắm...”

Yêu diễm công lén lút hỏi Khuê tú thụ: “Chị dâu em là huấn luyện viên quyền anh à?”

Khue tú thụ: “....Không phải.”

“Thế sao anh nhìn cứ thân thiết vậy nhỉ.” Yêu diễm công nói, phong cách hành sự này vừa nhìn là biết người đồng đạo.

Khue tú thụ không lên tiếng. Chị dâu vừa giáo dục con trai xong ngẩng đầu lên nhìn thấy Khuê tú thụ, người mẹ vừa nghiêm khắc lúc này liền hóa thân thành chị dâu nhiệt tình trong nháy mắt: “Baby đã về rồi!”

Khue tú thụ gọi một tiếng chị dâu rồi giới thiệu cho cô: “Đây là Đoạn Tây Duệ bạn trai em ạ.”

Yêu diễm công bỗ sung một câu: “Cũng là chồng chưa cưới ạ.”

?

Chuyện khi nào?

Chị dâu đánh giá Yêu diễm công trên dưới một hồi, lông mày khê nhú thành một độ cong khó nhận ra. Cái nhú mày này của cô rất nhỏ, nhưng vẫn bị Yêu diễm công chú ý tới.

Chị ấy không hài lòng với mình.

Yêu diễm công nghĩ, trên mặt cũng không bày tỏ gì, chỉ ngồi xuống sô pha cạnh Khuê tú thụ.

Khue tú thụ gọi Mao Đậu đến, vừa lau từng giọt lệ rưng rưng trong mắt bé, vừa nhẹ giọng hỏi: “Sao thế Mao Đậu, sao cháu khóc nào?”

Mao Đậu khịt khịt mũi cố gắng nín nước mắt lại: “Hà Tư Minh lớp cháu cầm giun đất làm cháu sợ, còn nhét giun vào áo cháu nữa.”

Khue tú thụ đau lòng: “Có phải cháu sợ lắm không?”

Mao Đậu oan ức gật gật đầu.

Chị dâu khoanh tay trước ngực, không nhin được nói: “Thằng con nhà lão Hà thật sự quá bướng bỉnh. Giờ chị sẽ gọi điện thoại cho lão, bảo nếu lão ấy không quản nữa, chị sẽ nhét giun đất vào miệng lão. Chị không bắt nạt được con trai lão thì bắt nạt lão là được rồi!”

Nói xong liền thật sự đi lấy điện thoại gọi cho người ta.

Khue tú thụ ôm Mao Đậu, nhẹ giọng nói: “Hà Tư Minh vẫn bắt nạt cháu sao?”

Mao Đậu nghếch miệng, nước mắt lại bắt đầu đảo quanh mắt. Nhưng nhớ mẹ mình bảo nam tử hán chỉ đổ máu chứ không đổ lệ, bé lại dùng sức nín nước mắt lại, nín hồi lâu lại đến lượt nước mũi chảy ra.

Mao Đậu ngoan ngoãn chờ chứ nhỏ lau nước mũi cho mình xong mới nhẹ giọng nói: “Hà Tư Minh bảo, giun đất rất đáng yêu, bảo cháu làm bạn với con giun đất. Nhưng mà thật sự cháu rất sợ giun, chúng nó đáng sợ lắm. Chú nhỏ ơi, có phải cháu là quỷ nhất gan không ạ?”

Bé nói xong lại muốn chảy nước mắt. Dáng vẻ oan ức rưng rưng của Mao Đậu khiến người nhìn mà tim

muốn nát tan.

Khuê tú thụ ôm bé, xoa xoa đầu bé một hồi rồi nhỏ nhẹ dịu dàng nói với Mao Đậu: “Mao Đậu, chú nhỏ cũng sợ sâu, còn rất sợ lạnh, ghét ra ngoài vào mùa đông, vậy Mao Đậu có thấy chú là quý nhất gan không?”

Mao Đậu lắc đầu một cái, ôm lấy cổ Khuê tú thụ: “Chú nhỏ lợi hại nhất.”

Khuê tú thụ cười nói: “Mao Đậu nhà chúng ta cũng rất giỏi nha. Mỗi người đều có thứ mình sợ, như chú sợ lạnh này, bà nội sợ tối này, chú Tiểu Đoạn của cháu sợ độ cao này. Đây không phải là một chuyện khiến người ta xấu hổ, mà chuyện này cũng không chứng minh cháu không phải là một người dũng cảm, biết chưa nào?”

Mao Đậu gật gật đầu. Bé được Khuê tú thụ dỗ dành vui vẻ, lại mặt mày hớn hở chạy đến chỗ bà nội tìm bà chơi đùa.

Bên này Yêu diễm công nhướn mày nghe chị dâu gọi điện thoại.

“Tôi nhắc nhở anh lần cuối cùng, nếu thằng nhóc nhà anh còn dám lấy những thứ như giun đất sâu siếc lung tung dọa sợ Mao Đậu nhà chúng tôi, tôi sẽ bắt từng con giun từng con sâu, từng con từng con một nhét cho anh ăn, nhé!”

Hình ảnh này cũng khiến Yêu diễm công cảm thấy buồn nôn.

Y dùng vai cọ cọ Khuê tú thụ bên cạnh rồi tiến lại bên tai cậu, thấp giọng hỏi: “Chị dâu thật sự không phải lẫn lộn trong giới xã hội đen à?”

Khuê tú thụ cũng ghé lại gần thấp giọng nói: “Thật sự không phải.”

Yêu diễm công không nhịn được cảm thán: “Lấy cái phong cách hành sự này, chị ấy không vào xã hội đen thật sự là lãng phí nhân tài!” Y suy nghĩ một chút, lại thấp giọng nói: “Không ngờ anh cả lại thích tính cách như vậy.”

Khuê tú thụ cười, cậu quay đầu lại, thấy chị dâu không nhìn sang bên này mới nhẹ giọng nói: “Anh có biết cảnh tượng lần đầu tiên anh cả gặp chị dâu là thế nào không?”

....

Đó là một buổi chiều trời trong nắng ấm cảnh đẹp như thơ, ánh mặt trời rải từng nụ hôn lên mặt đất, gió nhẹ lướt qua cành liễu, cỏ xanh rung rung, tất cả mọi thứ đều rất hòa hợp.

Như mọi ngày, sau khi tan học, Giản lão đại đi qua hẻm sau trường học chuẩn bị về nhà — anh vẫn bảo tài xế chờ mình ở hẻm sau của trường.

Mà lần này, trong hẻm có thêm một đám khách không mời mà đến.

Nói chính xác hơn, là một nữ đại ca dẫn theo mấy thủ hạ đang vây đánh một cô gái yếu mềm.

....

“Anh hùng cứu mỹ nhân? Chị dâu là cô gái bị đánh kia hả?” Yêu diễm công không thể tin nổi.

Khuê tú thụ nặng nề lắc đầu: “Cái người cầm đầu vây đánh kia, là chị dâu.”

“...”

Nội dung vở kịch này phát triển không theo quy luật thông thường tí nào cả.

“Hóa ra sở thích của anh cả đặc biệt vậy à...”

Sau đó Yêu diễm công mới biết, bạn cực thân của chị dâu bị lừa gạt đến chỗ kinh doanh bia ôm, suýt nữa thất thân. Bạn chị dâu sợ đến mức tinh thần hoảng hốt, trong cơn tức giận, chị dâu bèn tự mình động thủ đi dạy dỗ người.

Dù nói thế nào thì vị chị dâu Giản gia này cũng là một người hào phóng nghĩa khí.

Yêu diễm công không quen nhiều cô gái lắm, chị dâu tuyệt đối là người có cá tính nhất trong số đó.

Chỉ là trước mắt, người phụ nữ có vẻ ngoài tú lệ, khí chất tao nhã này đã không còn nét ngang ngược khi chặn người ở đầu hẻm năm xưa.

Anh cả Giản gia tính cách trầm ổn nội liễm, vợ cũng là một người phụ nữ cá tính cương liệt nói một không hai, vừa vặn kết tinh của hai người là Mao Đậu lại có tính cách ấm áp mềm mại, không giống cha, không giống mẹ, mà giống chú nhỏ của mình.

Có lẽ như Yêu diễm công nói, âm nhân âm thành dương, Mao Đậu chính là vật cực tất phản* đi.

**Vật cực tất phản: tức là sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại.*

Yêu diễm công không biết sợ dĩ mình thích Mao Đậu như thế một phần nguyên nhân chính là tính cách của nhóc Mao Đậu giống như Giản Baby hồi còn bé. Y không có cơ hội tiếp xúc với Giản Baby ở quá khứ, vì thế mới coi Mao Đậu là Giản Baby hồi nhỏ mà thương mà yêu.

Yêu diễm công ôm Mao Đậu ra ngoài chơi, để lại chú nhỏ và chị dâu đã lâu không gặp nhau ôn chuyện.

“Vị này chính là người khiến anh cả giận đến mức lợi cũng sưng lên à?” Chị dâu hỏi.

Khuê tú thụ gật đầu, trong lòng không khỏi chột dạ. Cậu biết anh cả không thích Yêu diễm công lắm, nhưng không ngờ anh lại giận đến mức sưng cả lợi.

Chị dâu gõ gõ vào tay dựa sofa, gật đầu một cái, nói: “Người đẹp đấy, làm mình tỉnh hả?”

Khuê tú thụ nói không phải, cậu suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: “Thế nhưng cha ruột anh ấy là mình tỉnh.”

“À, là cái người chạy đến công ty của anh cả, kéo tay anh ấy nói muốn quyết sống mái một trận à?” Chị dâu hỏi.

“....”

Những điều này Khuê tú thụ thật sự không biết, hóa ra còn có chuyện này nữa. Cậu có chút bất đắc dĩ, lại cảm thấy buồn cười.

“Hoàn cảnh gia đình nhà anh ấy có chút phức tạp.” Cậu giải thích.

“Hoàn cảnh gia đình phức tạp không sao cả, nhân phẩm không có tật xấu là được.”

Nói như vậy không sai, có điều nghe chị dâu nói như vậy, sao Khuê tú thụ bỗng cảm thấy càng chột dạ hơn nhỉ?

Cậu nhẹ đáp một tiếng, cũng chẳng dám ngẩng đầu lên.

23. Chương 23

60.

Về đến nhà, Khuê tú thụ lại nghĩ đến câu nói chồng chưa cưới kia của Yêu diễm công.

Cậu vờ như không có chuyện gì xảy ra mà hỏi một câu: “Chúng ta đính hôn bao giờ thế?”

Yêu diễm công nghe xong vô cùng hưng phấn: “Em đồng ý gả cho anh rồi sao? Vậy anh phải nhanh nhanh chọn một ngày hoàng đạo!” Nói xong, còn chưa kịp xỏ giày, Yêu diễm công đã chân trần chạy ào vào trong thư phòng, lát sau liền ôm một cuốn gì đó ra.

“Anh ôm cái gì đấy?” Khuê tú thụ trừng mắt nhìn, mình đang nhìn nhầm sao?

Yêu diễm công lấy đồ trong tay ra: “Hoàng lịch chứ còn gì, ngày anh chuyển vào đây đã mua xong rồi!”

Đây thật sự, thật sự là con mẹ nó phòng ngừa chu đáo quá.

“Cơ hội để dành cho những người có chuẩn bị.” Yêu diễm công còn rất tự hào.

Đây là chuyện cơ hội à?

Khuê tú thụ nói: “Ý của em là, chúng ta còn chưa đính hôn, vẫn không tính là vợ chồng chưa cưới đâu.”

Một bầu nhiệt tình của Yêu diễm công bị câu nói này dập tắt, y khép hoàng lịch cái bộp, nhìn Khuê tú thụ: “Em còn muốn bội tình bạc nghĩa với anh sao? Chúng ta chơi đủ rồi thì thôi?”

Khuê tú thụ: “....Em không có ý đó.”

“Ồ, vậy ý của em là cả đời này anh đều phải vô danh vô phận đi theo em, em không cho được bất kỳ cam kết thề thốt nào với anh, anh chỉ đành thấp kém mà thâm tình ở lại bên em ư?”

Thấp kém mà thâm tình con mẹ nó, vô danh vô phận con mẹ nó.

Khuê tú thụ cảm thấy mình nói nhiều rồi.

“Quên đi,” cậu đi tới, nhẹ nhàng hôn lên mặt Yêu diễm công một cái: “Em không nói nữa, anh muốn ăn khuya gì nào, để em đi làm.”

“Làm cái gì mà làm, chúng ta đã thế này rồi, em còn muốn làm làm làm. Trong mắt em anh chỉ là công cụ tiết dục thôi sao?” Mặt Yêu diễm công tràn đầy nỗi niềm khó thể tin.

Khuê tú thụ trầm mặc.

Là cậu nhớ lộn sao?

Rõ ràng là cậu nói làm bữa khuya, sao đột nhiên đã biến thành công cụ tiết dục rồi?

“Anh hiểu rõ rồi, em chỉ thích xác thịt anh thôi, còn cả tính tình ngoan ngoãn nghe lời không tranh không đoạt. Em vốn không yêu anh, không từng nghĩ chuyện sau này với anh, tình yêu và thời gian trong những tháng ngày vừa rồi chung quy là sai lầm!”

Càng nói Yêu diễm công càng thương tâm, dường như y chính là một người si tình bị phụ bạc triệt để.

Khuê tú thụ nói: “Về sau anh ít xem Chân Hoàn truyện thôi.”

“Em đừng có nói lảng! Em không yêu anh! Em chỉ muốn chơi đùa với anh, không muốn kết hôn với anh, cũng không muốn để anh sinh cho em một đứa con!” Yêu diễm công cuồng loạn.

Khuê tú thụ tỉnh táo nói: “Em muốn, anh sinh cho em một đứa đi.”

Cậu vẫn xem thường trình độ không biết xấu hổ của Yêu diễm công, người này không thèm để ý đến con gái Phú Quý của mình, đến George của Khuê tú thụ và một đám mèo con đang ngồi ở đó, trực tiếp đứng dậy tuốt luôn quần tất và quần lót ra, quay về phía Khuê tú thụ: “Nào lại đây mình chịch em đi nào chồng ơi ~”

Khuê tú thụ mặt đỏ bừng vội quay sang chỗ khác: “Anh đang làm gì thế, mau mau mặc vào đi!”

“Sinh con cho em đó!” Yêu diễm công nói.

“....”

Có lúc Khuê tú thụ thật sự rất muốn vặn đỉnh đầu bạn trai mình ra để xem rốt cuộc bên trong đầu hấn có chứa những thứ gì.

Trước khi ngủ, Yêu diễm công ôm Khuê tú thụ dương mơ mơ màng màng muốn ngủ, sau đó ghé sát tai cậu nhẹ giọng hỏi: “Rốt cuộc em có muốn kết hôn với anh không?”

Khuê tú thụ vừa xem xong một bộ phim hàn lâm học thuật, hiệu quả thôi miên cực kỳ tốt, lúc này đã buồn ngủ lắm rồi. Nghe y hỏi vậy, cậu râm rì đáp một câu, Muốn.

“Vậy tại sao em không thừa nhận anh là chồng chưa cưới của em?” Yêu diễm công nói xong lại bóp bóp mũi Khuê tú thụ, đoạn cúi đầu khẽ cắn lên vành tai: “Trả lời anh, không được ngủ!”

“Bởi vì,” Khuê tú thụ đang đấu tranh với con sâu ngủ, một chân đã đi vào mộng đẹp, chân kia đang bị cái tên quỷ phiến toái Yêu diễm công níu lấy, cậu không mở nổi mắt, muốn tránh trêu chọc của người kia, nhưng như vậy lại dâng cả người mình vào ngực y. Giọng cậu vang lên mơ màng không rõ: “Bởi vì muốn lần này đến lượt em...”

Lời còn chưa nói hết đã ngủ say.

Đến lượt em?

Đến lượt em làm gì?

Yêu diễm công nhanh chóng minh bạch, đến lượt em tới cầu hôn ư?

Bởi vì tỏ tình là anh chủ động, nên cầu hôn em muốn làm?

Yêu diễm công nhìn người yêu đang vùi đầu trong ngực mình, y chỉ cảm thấy trái tim đang được ngâm trong hồ mật, vừa hạnh phúc vừa ngọt ngào.

Yêu diễm công nhẹ giọng nói: “Cái này không được.”

Cầu hôn, cũng phải là y làm.

Giả Baby của y, chỉ cần hưởng thụ tình yêu của y là đủ.

61.

Tuổi của Băng sơn công còn lớn hơn cả Khuê tú thụ, nhưng bên người vẫn không có ai, phụ huynh càng lúc càng quan tâm.

Cha hẳn chẳng muốn quản hẳn, nhưng mẹ của Băng sơn công vẫn rất bận tâm.

“Sớm bảo con cưới Baby cưới Baby rồi, nhưng con có nghe lời đâu. Giờ thì hay chưa, lớn tuổi rồi, bên người đến một kẻ biết nóng biết lạnh cũng không có! Đã bảo hôn nhân sắp đặt tốt lắm mà con có nghe đâu!” Mẹ hẳn chỉ tiếc sắt mài không nên kim.

Băng sơn công quen với việc mẹ mình lải nhải nhà lải nhải, vẫn mắt nhắm tai nghe.

“Những thói hư tật xấu kia của con, ngoại trừ Baby ai mà chịu được, khỏi cần nói đến việc tìm chân ái! Không nhắc đến bối cảnh gia đình, Tổng Nghị mẹ nói cho con biết, hễ là gia cảnh như chúng ta, người bình thường ngoại trừ Baby, chẳng ai chịu được tính khí kia của con hết. Còn những gia đình bình thường, con đừng có nghĩ người ta thật lòng thật dạ muốn ở bên con, người ta chỉ ôm mục đích khác mà tới thôi!”

Nếu như trước đây Băng sơn công sẽ cảm thấy mẹ mình nói quá mức bất công, quá mức phiến diện. Nhưng những gì mẹ hắn nói đều đã ứng nghiệm toàn bộ trên người hắn.

Băng sơn công thừa nhận, mẹ mình đã nói đúng.

“Con còn không chịu chấp nhận! Con cứ như vậy đi, cha con không muốn quản con, mẹ cũng chẳng thèm, thích thế nào thì làm thế đấy đi!” Mẹ Băng sơn công thấy hắn không có phản ứng, cho rằng hắn lại bắt đầu mất điếc tai ngơ.

“Mẹ nói đúng.” Băng sơn công bỗng nói.

Mẹ hắn: “Cái gì đúng?”

“Hôn nhân sắp đặt tốt.”

Mẹ hắn shhh một tiếng rồi giơ tay ra đặt lên trán con mình, nét mặt tràn đầy lo lắng: “Con trai, con phát sốt à?”

Còn bắt đầu nói mê nữa, lời này đâu giống lời con ruột của mình có thể nói ra được.

.....

24. Chương 24

62.

Sau khi Yêu diễm công ở bên Khuê tú thụ, y mới cảm nhận được trong sinh hoạt hàng ngày Khuê tú thụ chu đáo săn sóc đến cỡ nào.

Cậu chưa bao giờ dùng danh nghĩa vì tốt cho Yêu diễm công mà yêu cầu y làm chuyện gì. Yêu diễm công không thích ăn cà rốt, cậu liền mua loại rau khác cũng có chứa Beta carotene* cho y, Yêu diễm công hút rất nhiều thuốc, cậu sẽ làm những món ăn thanh phổi nhiều hơn.

**Beta Carotene: Beta carotene là tiền chất của vitamin A, có màu vàng, cam hoặc hơi pha đỏ. Chất này có công dụng trong làm đẹp, chống oxy hóa, phòng ngừa ung thư, tốt cho thị giác, tăng sức đề kháng. Chúng có nhiều trong ngô, cà rốt, khoai lang, xoài, đu đủ, đậu Hà Lan, rau diếp cá, cải xoăn hoặc sữa non.*

Cậu sẽ không nói với Yêu diễm công, Anh nên ăn nhiều cà rốt bởi vì nó tốt cho thân thể.

Cũng sẽ không nói với Yêu diễm công, Anh hút ít thuốc thôi, nó không tốt cho thân thể đâu.

Cậu chỉ dùng phương thức của mình để bày tỏ sự dịu dàng vừa đủ.

Yêu diễm công chưa bao giờ cảm thấy mình dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Một buổi sáng sớm tỉnh lại sau khi triền miên với Khuê tú thụ, y khẽ khàng vuốt ve tóc mai của cậu, chợt phát hiện sau tai người ấy có một nốt ruồi nho nhỏ. Nốt ruồi này thật sự không quá đáng chú ý, không nói người khác, có lẽ đến Khuê tú thụ cũng không biết đến sự tồn tại của nó.

Yêu diễm công lại hết sức hân hoan, y nghĩ, chỉ có mình y biết đến sự tồn tại của nốt ruồi này. Đó là bí mật của y, là bí mật liên quan đến Khuê tú thụ mà người khác không biết.

Ý nghĩ ấu trĩ tức cười đến thế, lại khiến y vui vẻ cả một buổi sáng.

63.

Khue tú thụ là một người thấu hiểu và tinh tế, cậu giới thiệu Yêu diễm công với bạn bè mình, cậu không cường cầu người ấy hòa hợp với thể giới của mình, chỉ dùng hành động để chứng minh sự quan tâm của bản thân với Yêu diễm công.

Cũng có người sát phong cảnh lén lút kéo Khuê tú thụ nói, Người này tướng mạo phong lưu, mê hoặc lòng người, nhất định là một kẻ không an phận, cuộc sống tương lai của Khuê tú thụ chắc chắn sẽ không thoải mái.

Khue tú thụ cũng không giận, cậu nhìn thẳng vào mắt người kia, ngữ khí ôn hòa: “Cậu mới gặp mặt anh ấy một lần đã vội vàng định nghĩa về anh ấy như thế, vậy có chút không công bằng.”

Cậu vô cùng hòa nhã, ít nói lời trách cứ người khác, dù là lúc nói những lời này cũng dùng thái độ nhẹ nhàng.

Người kia tự biết mình nói lỡ, bèn ỉu xìu le lưỡi một cái.

Cũng vì người cậu yêu thật sự quá mức quyến rũ xinh đẹp, sao có thể có một người đàn ông như vậy, đẹp

đế đến điểm lệ, đuôi mày khóe mắt đượm phong tình, chỉ cần nhìn một cái cũng khiến người ta mặt đỏ tim đập, mờ mắt vì sắc đẹp.

Chỉ những lúc câu dẫn Khuê tú thụ, Yêu diễm công sẽ bày ra dáng vẻ như con khổng tước tinh, tận lực phóng thích mị lực. Bây giờ y rất an phận thủ thường, trừ lúc Khuê tú thụ quay đầu nhìn y, hoặc nói chuyện với y, y mới mi mắt ôn nhu, dịu dàng khôn xiết, còn những thời điểm còn lại Yêu diễm công sẽ nghiêm túc đến mức không giống mình.

Một người bạn của Yêu diễm công bắt gặp dáng vẻ của y trước mặt Khuê tú thụ, thật sự cảm thấy khó mà tin nổi. Cậu ta nói, hóa ra mày cũng có một mặt dịu dàng.

Lúc đó Yêu diễm công gồi đầu lên khuỷu tay, một tay khác thì vẽ lên miệng cốc. Y hồ hững nói, đúng thế, trước đây tao cũng không tin mình sẽ có một phương diện thể này.

Là vì y đã gặp Giản Baby của mình.

Dịu dàng của y vì người ấy mà có, cũng thuộc sở hữu của người ấy.

Chương này sao dịu dàng đột ngột vậy nhỉ, không quen tí nào =)))

Cơ mà Yêu diễm công có người yêu như Khuê tú thụ sướng thật đấy, cấu FA chỉ biết đỏ mắt ghen tị.

25. Chương 25

64.

So với Khuê tú thụ, bạn bè của Yêu diễm công khá là hỗn tạp, tam giáo cửu lưu hạng người gì cũng có. Y cũng rất muốn giới thiệu Khuê tú thụ cho bạn mình, lại lo lắng có người không hiểu chuyện xúc phạm đến tiểu tâm can của mình.

Y không đề cập đến, nhưng Khuê tú thụ lại tự nhắc: “Em còn chưa gặp bạn bè của anh đấy.”

Yêu diễm công nói: “Một đám bọn nó đều là đàn ông ầu tả không biết nói chuyện, ngoại trừ khoe mẽ thì chẳng biết cái gì, anh sợ em không quen ở chung với bọn nó.”

Khue tú thụ nói: “Nhưng em ở chung với anh rất vui vẻ mà.”

Cậu nói như vậy khiến Yêu diễm công không cảm thấy vui vẻ chút nào: “Chồng em có thể giống bọn nó à? Em so sánh kiểu gì đấy?”

Khuê tú thụ bật cười.

“Em còn cười!” Yêu diễm công nhìn Khuê tú thụ, cũng nở nụ cười. Y hỏi Khuê tú thụ: “Baby, em nói thật với anh đi, lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, trong lòng em nghĩ thế nào?”

Khuê tú thụ bảo em không nói cho anh biết đâu.

“Em nói như vậy thì anh sẽ cảm thấy em bị sự anh tuấn tiêu sái của anh thu phục, từ đó yêu anh sâu sắc, dùng chiêu lạt mềm buộc chặt như gần như xa đã nghiệm còn ngại với anh.”

Khuê tú thụ không bị kích tướng, nghe y nói vậy cũng không phản ứng.

Yêu diễm công càng tưởng tượng càng hăng say: “Hoặc nói, em chỉ lợi dụng Tống Nghị để tiếp cận anh, kỳ thực em mơ ước khuôn mặt mỹ lệ của anh đã lâu, đúng không?”

Bàn về không biết xấu hổ, người này nhận số hai thì trên đời không ai số một.

Khuê tú thụ: “Anh gần đủ chưa....”

Càng nói lại càng hăng say.

“Nhiều năm trước em đã bị hấp dẫn vì tư thế oai hùng của anh, chỉ là khổ nỗi em quá bình thường, nhiều năm như vậy em không cách nào bộc lộ tài năng trong đông đảo người theo đuổi anh. Khi biết được lão sắc quỷ Tống Nghị kia cũng bị anh mê hoặc đến thần hồn điên đảo, em biết cơ hội của mình đã đến rồi, lạt mềm buộc chặt là giả, gạt anh lên giường mới là thật!”

Khuê tú thụ bỗng nhiên cúi đầu tìm tòi xung quanh, vừa tìm vừa khẽ hỏi ở chỗ nào nhỉ.

“Em đang tìm gì đấy?” Thấy cậu như vậy, Yêu diễm công liền lại gần: “Không thấy di động hả?”

Khuê tú thụ nghiêm túc trình trọng nói: “Không phải, là không thấy da mặt của anh, em kiểm giúp anh.”

“?”

Trời ạ, Baby của y bị ai làm hư sao?

Yêu diễm công kinh hãi biến sắc: “Em bị ai nhập vào? Đây không phải là Baby của anh, Baby của anh mới không nói những câu thế này!”

Khuê tú thụ nháy mắt một cái, nhìn y không lên tiếng.

Yêu diễm công vội tới bắt đầu tìm tòi trên dưới sỗ sàng dè xồm: “Nhanh nhanh để anh kiểm tra một hồi, rốt cuộc em có phải là Giản Baby không.”

Khuê tú thụ nói: “Đồ giả đấy, Giản Tân thật đã bị em ăn hết rồi, grào uôm một cái nuốt sạch vào bụng.”

Xưa nay Khuê tú thụ luôn hòa nhã nghiêm túc, thậm chí có lúc còn hơi cứng nhắc, rất ít khi sinh động thế này. Nghe thấy cậu nói vậy, Yêu diễm công bịt chặt mũi rồi vùi mặt vào cổ cậu.

Lát sau, y mới rầu rĩ nói: “Làm sao bây giờ, anh bị em mœ đến chảy máu rồi.”

Khuê tú thụ không rõ tại sao mình lại mœ khiến người ta chảy máu, mà sau đó cậu nhanh chóng không cần rõ nữa, vì cái người rớt mất da mặt kia nhanh chóng sinh long hoạt hổ, quay lại hoàn thành chuyện y chưa làm xong: “Vậy anh cũng phải ăn em, báo thù cho Baby nhà anh.”

....

Sau một hồi càn quấy, Yêu diễm công ôm người mệt đến muốn ngủ lên giường, tay còn không thành thật vuốt ve nhẹ nhàng trên tay Khuê tú thụ.

Yêu diễm công nói: “Anh đùa đấy, nếu như em thật sự giống như những người kia chỉ xem trọng mặt của anh, anh cũng không theo đuổi em khổ cực đến vậy.”

Khuê tú thụ giật giật: “Theo đuổi em khổ cực lắm hả?”

“Anh vui vẻ chịu đựng.” Dục vọng cầu sinh của Yêu diễm công tương đối dồi dào.

Khuê tú thụ nở nụ cười, cậu cọ cọ trong ngực y, không lên tiếng.

“Em không giống họ, họ quá nông cạn, chỉ nhìn trúng dung nhan hoàn mỹ của anh, không giống em....”

Khuê tú thụ tiếp lời: “Đúng, em nhìn trúng anh vừa tham ăn vừa lười, lại không biết xấu hổ, còn, còn ăn nói dâm dề nữa.”

Lần đầu tiên cậu nói những lời như vậy, còn không quen lắm. Khuê tú thụ dừng một chút, tựa như đang

khắc phục chứng ngại tâm lý, sau đó mới nói hoàn chỉnh.

“”

Yêu diễm công cúi đầu nhìn tâm can bảo bối của mình: “Vợ à, em bị ai dạy hư thế? Ai dạy em nói những câu này?”

Khuê tú thụ vô tội hấp háy mắt: “Không phải anh à?”

Yêu diễm công rất vui vẻ, cảm giác vô cùng thành công: “Anh thật sự quá ưu tú, thật sự cảm thấy kiêu ngạo vì mình quá.”

Khiến một thiếu gia nghiêm túc chính trực lệch lạc thành mức này, y còn rất tự hào.

Khuê tú thụ nói xong những câu này vẫn nhăn mi, nét mặt như ăn quả hồng đắng.

Cậu nói, “Lần sau em không muốn nói thế nữa, cảm giác thật kỳ quái.”

“Không sao, em nói nhiều là quen, anh sẽ dạy cho em.” Yêu diễm công bảo.

“Không muốn.”

“Những thứ này chỉ là trò trẻ con, em vẫn chưa học được tinh túy đâu.”

Khuê tú thụ: “....Nếu em thật sự học được tinh túy, anh cứ chờ bị anh em cầm gậy sắt đuổi đánh đi.”

26. Chương 26

65.

Yêu diễm công từng nói sột ruột muốn kết hôn sinh con với Khuê tú thụ, đến lúc thật sự cầu hôn cậu là vào tháng thứ bảy hai người ở bên nhau.

Đúng vào sinh nhật Khuê tú thụ.

Yêu diễm công bao trọn nhà hàng Khuê tú thụ thích nhất trong thành phố, lại bày trí đặc biệt, từ sân khấu đến quy trình tổ chức đều vô cùng dụng tâm.

Hoa tươi, ánh sáng, pháo hoa, chẳng thứ nào sót.

Có hơi khuôn sáo, nhưng đủ đầy chân thành thâm tình.

Khiến người có mặt cảm động nhất là đoạn tỏ tình lúc Yêu diễm công cầu hôn ——

“Giản Tân à, trước khi gặp được em, với anh thế giới này đen nhiều hơn trắng, nhạt nhẽo hơn đặc sắc. Anh thường cảm thấy mình là một u hồn dã quỳ, là một ngọn bèo không có rễ, phiêu bạt và cô độc là số mệnh của anh. Mãi đến khi gặp được em, em khiến anh trông ngóng ấm áp, em là ánh sáng chiếu rọi cuộc đời âm u ẩm ướt của anh. Vì em, anh mới biết rằng được ở bên người ổn định và sung sướng biết bao; rằng không có chất cồn và thuốc ngủ cũng có thể một đêm mộng đẹp; rằng thành thật đối mặt với lòng mình cũng không phải là một chuyện thống khổ. Em khiến anh phát hiện, yêu một người là chuyện đặc biệt hạnh phúc. Vì em, cuộc sống của anh mới trở nên phong phú và đặc sắc. Dịu dàng và bình tĩnh của em là thói quen và thiên tính, mà anh là vì em.”

“Trước đây anh không thể hiểu nỗi sự mong ngóng hôn nhân của người khác, thậm chí cảm thấy họ cam tâm bị hôn nhân ràng buộc thật quá ngu xuẩn. Nhưng bây giờ anh cảm thấy người ngu xuẩn là anh.”

“Nói chắc em không tin, vào giây phút lần đầu nhìn thấy em, anh đã bắt đầu suy nghĩ, mình nên làm gì để thỉnh cầu em đi hết quãng đời còn lại với anh.”

....

Khuê tú thụ nghĩ, đời này cậu chưa từng nghe được lời tỏ tình nào ngọt ngào bằng sáu chữ đi hết quãng đời còn lại này.

Khuê tú thụ cong môi, gật mạnh đầu, nói: “Em đồng ý.”

67.

Hiện trường cầu hôn đang cảm động đến rối tinh rối mù, cha ruột Yêu diễm công lại đến kéo tay con ruột mình, hức hức hức hức nói: “Duệ Duệ à, cha đã suy nghĩ rồi, chúng ta vẫn nên công khai quan hệ đi. Cha sẽ chia tài sản cho con, Giản gia nhà giàu nhất định sẽ xem thường con, cha cho con chút cửa hồi môn để bên người, con gả đi cũng có tiếng nói!”

Yêu diễm công: “...”

Mẹ Khuê tú thụ kéo tay Yêu diễm công rồi quay sang cha ruột y nói: “Ông thông gia à, sao hai đứa bé

chưa kết hôn ông đã lo lắng quan hệ gia đình thế. Ông yên tâm đi, sau này tôi sẽ coi Duệ Duệ như con ruột mình mà thương.”

Cha ruột Yêu diễm công nín hồi lâu mới thốt lên được một câu: “Đến lúc đó nhất định nhà bà sẽ ghét bỏ cái bụng Duệ Duệ nhà tôi không to được!”

Mẹ Khuê tú thụ nhìn Yêu diễm công, lại nhìn người cha có sóng não khác hẳn người thường của y, không khỏi cảm khái tạo hóa thật thần kỳ.

Yêu diễm công chỉ cảm thấy hối hận.

Hối hận cái gì?

Hối hận vì lần thứ nhất cha y hỏi có phải y chán ghét ông không y đã không gật đầu nói phải!

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-dien-hinh-ntr>